

தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் தரம் II, பொழிப்புரை

என்பவளது பொருள் கருத்து

பொருள்: இ. சீவலா சுவந்தரம், எம். ஏ
சிறிசி கல்விவள ஆலோசகர்

T Dhashiga.

10294

தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும்

தமிழ் இலக்கியத் தொகுப்பு - கட்டாயமானது

புதிய பாடத்திட்டம் 2001

தரம் - 11

செய்யுள்களுக்கான பதுவுரை, பொழிப்புரை,
கதை வரலாறு, ஆசிரியர் வரலாறு,
உப கதைகள் என்பன கொண்ட ஆசிரியர்,
மாணவர்களுக்கான முன்னோடி நூல்

- பீட்சை உசாத்துணை நூல் வரிசையில் புதிய பரிமாணம்.
- க.பொ.த (சாதாரண)தரம் பீட்சையில் விசேட சித்தி பெறுவதற்கான முன்னோடி நூல்.

தொகுப்பு: **இ.க. சீவஞானசுந்தரம்,**
M.A (Cey), P.G.Dip.in Edu, B. A (Cey), Sp.Trd, ISA
ஆசிரியர் கல்விவள ஆலோசகர்,
மேல்மாகாணம்.

தென்றல் பப்ளிகேஷன், கொழும்பு.

விலை **RS. 100/-**

முதற் பதிப்பு - 2000 நவம்பர்.

பதிப்புரிமை - ஆசிரியருக்கே.

தமிழ்த் தெய்வ வணக்கம்

பல் உயிரும் பல உலகும்
படைத்தளித்துத் துடைக்கினும் ஓர்
எல்லையறு பரம் பொருள் முன்
இருந்தபடி இருப்பதுபோல்
கன்னடமும் களிதெலுங்கும்
கவின் மலையாளமும் துளுவும்
உன் னுதரத்(கு) உதித்தெழுந்தே
ஒன்று பல ஆயிடினும்
ஆரியம் போல் உலகவழக்(கு)
அழிந்தொழிந்து சிதையா உன்
சீர்இளமைத் திறம்வியந்து
செயல்மறந்து வாழ்த்தாமே

- மனோன்மணியம் -

கணனி அச்சமைப்பு:

SDS Computer Services

30A, 33rd Lane, Colombo 6.

T.P: 593920, 075-518812

முன்னுரை...

அரசு புதிய கல்வித்திட்டத்திற்கு அமைவாகத் **தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் (கட்டாயமானது) தரம் 11** பாடநூல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இப்பாட விதானத்தை அடியொற்றி என்னால் வெளியிடப்படும் பாடப் பகுதியிலுள்ள செய்யுள்களுக்கான அரும்பதங்களை மாணவர்கள் இலகுவாக விளங்கிக் கொள்வதற்காக இந்நூல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. குறித்த செய்யுள் பகுதிகளுக்கான **கதை வரலாறு, பதவுரை, பொழிப்புரை, உபகதைகள்** என்பன இந்நூலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

கற்றல், கற்பித்தல் செயற்பாட்டிற்கு ஆசிரியர், மாணவர்களுக்கு இந்நூல் நன்கு உதவுமென நம்புகிறேன். பரீட்சைகளுக்கு எவ்வாறு விடை எழுதுவது என்பது தொடர்பாக மாணவர்களை வழிப்படுத்தும் முகமாக இந்நூல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

இரு தசாப்த கால அளவிலான கற்றல், கற்பித்தல் மதிப்பீட்டு அனுபவமும், இப்பாடப் பகுதிக்கான ஆசிரியர்களுக்கான கல்விசார் ஆலோசனை கூறும் தொழில்சார் அனுபவமும் ஒன்றிணைந்தே என்னை இந்நூலை ஆக்கத் தூண்டிற்று எனலாம். இந்நூலானது மொழிப் பாடத்தில் மாணவர் பூரண தெளிவும், தேர்ச்சிசார் மட்டத்தை அடையவும் நிச்சயம் வழிவகுக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆசிரியப் பெருந்தகைகள் இந்நூலை வரவேற்று மகிழ்வர் என நம்புகிறேன்.

இந்நூலைக் கணனி முறையில் அச்சமைத்துத் தந்த SDS ஸ்தாபனத்தார் அனைவருக்கும் எனது நன்றிகள் உரித்தாகுக.

மாணவர் அனைவரும் எதிர்காலத்தில் வியத்தகு முன்னேற்றம் அடைய வேண்டுமென வாழ்த்துகிறேன்.

வாழ்க தமிழ் மொழி! வளர்க தமிழ் மொழி! வாழிய வாழியவே.

ஆசிரியா,

இ. க. சீவநுணகந்தரம், எம்.ஏ

உள்ளடக்கம்

பக்கம்

1. பொற்கிழி - பாடம் 13.....1
2. கடலை நம்பி - பாடம் 14 5
3. இராமாயணம் - பாடம் 15 12
4. வள்ளுவரும் பாரதியாரும் - பாடம் 17 45
5. நீதிப்பாடல்கள் - பாடம் 18 52
6. அரிச்சந்திர புராணம் - பாடம் 19 61
7. காப்பியத் தலைவி கதீஜா நாயகி - பாடம் 20 101
8. தங்கம்மா - பாடம் 22 110

13 . பொற்கிழி

பாண்டிய மன்னன் தமிழ்ச் சுவையைப் பருகுவதில் அதிக ஆர்வம் கொண்டவன். கவிதைகளில் பொதிந்துள்ள பொருள் ஆழத்தை அறியவும், செவிமடுக்கவும் அவன் ஒருமுறை விரும்பினான். எனவே அன்றைய தினம் முத்துப்பந்தரில் தொங்கும் பொற்கிழிகளைத் (பணமுடிச்சு) தானாகவே அறுந்து விழுமாறு சிறந்த விழுமியம் பொருந்திய உண்மை நிறைந்த கவிதைகள் பாடுவதும், பரிசளிப்பதும் சிறப்பு நிகழ்ச்சியாக வைத்திருந்தான். இவ் வேண்டுகலைக் கேட்ட “அவ்வைப் பெருமாட்டியார்” எழுந்து பாடிய பாடல்களும், பாடல்கள் பாடப் பொற்கிழி அறுந்து விழுந்த செய்திகளும் கீழ்வரும் நான்கு பாடல்கள் மூலம் காட்டப்படுகிறது.

இங்கே தரப்பட்டுள்ள நான்கு பாடல்களும் ‘அறு’ என்ற சொல்லினாலே முடிக்கப்படுகிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1. “ஆர்த்தசபை நூற்றொருவர், ஆயிரத் (து) ஒன்றாம் புலவர்
வார்த்தை பதினா யிரத்தொருவர் – பூத்தமலர்த்
தண்தாமரைத் திருவே தாதா கோடிக் (கு) ஒருவர்
உண்டாயின் உண்டென் (று) அறு”

★ பெருந்திரளாக மக்கள் (கேட்போர்) கூடியிருக்கும் சபையிலே நூறு பேரில் ஒருவரே, சொற்பொழிவாளர் ஒருவர் கூறும் கருத்தை உன்னிப்பாகக் கேட்டு, உணர்ந்து கொள்ளும் திறனுடையோராவர்.

★ கற்றறிந்த புலவர் பெருமக்களுள் கற்றுத் துறைபோன வித்தகர்கள் ஆயிரம்பேரில் ஒருவர்தான் இருப்பார்.

- ★ கேட்பவர்களின் உள்ளங்களைக் கொள்ளை கொள்ளத்தக்க நாவன்மை (நாத்திறம்) கொண்டவர்கள் பதினாயிரம் பேரில் ஒருவரே இருப்பர்.
- ★ வரையாது வாரி வழங்கும் சிறந்த வள்ளல் பெருமக்கள் கோடியில் ஒருவர் தான் இருப்பர்.

மேற்கூறியவை யாவும் உண்மையெனில், நிறைந்து மலர்ந்த குளிர்மையுடைய தாமரையில் வீற்றிருக்கும் திருமகளே! (இலக்குமி) நான் கூறியவை உண்மையானவை என்பதை நிரூபிக்குமாறு அறுந்து விழு எனப் பொற்கிழியை நோக்கி முதலாவது பாட்டுப் பாடினார் (பொற்கிழி அறுந்து விழுந்தது)

2. “தண்டாமல் ஈவது தாளான்மை – தண்டி.
அடுத்த கால் ஈவது வண்மை – அடுத்தடுத்துப்
பின்சென்றால் ஈவது கால்கூலி, பின் சென்றும்
ஈயான்எச் சம்போல் அறு”

- ★ பிறர் தம்மிடம் எதனையும் கேட்பதற்கு முன்னர் அவர்களது குறிப்பறிந்து பொருள் வழங்கப்படுமாயின் அது முயற்சியால் பெறப்பட்ட (ஈட்டப்பட்ட) பொருளாகும்.
- ★ பிறர் எம்மிடம் வந்து கேட்டதன்பின்பு வழங்கப்படும் பொருள் கொடையெனலாம்.
- ★ திரும்பவும் திரும்பவும் ஒருவரிடம் வந்து அவர் பின்சென்று ஈட்டப்படும் பொருளானது குறித்தவர் பலமுறை வந்ததற்காக வழங்கப்படும் நடைகூலி எனலாம்.

- ★ பலமுறை ஒருவரிடம் சென்றும், பொருள் தரும்படி கெஞ்சிக் கேட்டும் அவன் எதுவுமே கொடுக்கவில்லையானால் அவனது சந்ததியானது எத்தொடர்பும் இன்றி அழிந்துபோகும்.

இவ்வாறு பொருள் எதுவுமே கெஞ்சிக் கேட்டும் வழங்காத கருமியின் சந்ததி அழிந்துபோவது போன்று, பொற்கிழியும் அறுந்து விழு என்று இரண்டாவது பாட்டுப் என்று பாடினார். (பொற்கிழி அறுந்து விழுந்தது)

3. “உள்ள வழக்கிருக்க ஊரார் பொது இருக்கத் தள்ளி வழக்கதனைத் தான்பேசீ – எள்ளளவும் கைக்கூலி தான்வாங்கும் கால் அறுவான் தன் கிளையும் எச் சமறும் என்றால் அறு”

ஊர்ப்பொது மன்றத்தில் உள்ள வழக்கொன்றிற்கு உண்மையான நடுநிலமையோடு கூடிய நீதியான தீர்ப்பு அளிக்க இருக்கும்போது, அவ் வழக்கினைத் தக்கசமயத்தில் ஆற்றலுடைய ஒருவன் சிறிய அளவிலெனினும் இலஞ்சத்தைப் பெற்றுவிட்டு அவ்வழக்கை நீதியான தீர்ப்பு வழங்குவதைத் தடுத்துத் தள்ளிவிட முயலுவானாயின் அவன் தன் மக்கள் செல்வத்தை இழந்து விடுவதுடன் மட்டுமின்றி, அவனுடைய சந்ததியும் இல்லாது அடியோடு அழிந்துவிடும் என்பதாகும்.

இவ்வாறு அநீதியை நிலைநிறுத்தி, இலஞ்சம் பெற்றவனின் சந்ததி அழிவது உண்மையானால் பொறிகிழி அறுந்து விழு என மூன்றாவது பாட்டுப் பாடினார். (பொற்கிழி அறுந்து விழுந்தது)

4. “வழக்குடையான் நிற்ப வலியானைக் கூடி
வழக்கை அழிவழக்குச் செய்தோன் – வழக்கிழந்தோன்
சுற்றமும் தானும் தொடர்ந்தழகு கண்ணீரால்
எச்சம் அறும் என்றால் அறு”

ஊரில் உள்ள பொது மன்றத்தில் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவன் தொடுத்த வழக்கை, எதிரியின் பக்கத்திலே சொல்லாற்றலால் வாதாடும் ஒருவனுக்குத் துணையாக நின்று செயற்பட்டு, பாதிக்கப்பட்டவனைத் தோல்வியுறச் செய்தவனை, அச் செயலால் தோல்வியுற்றுப் பாதிக்கப்பட்ட நீதிபெறாத வாதியும், அவன் சுற்றமும் கவலைப்பட்டு உருகி அழுத கண்ணீரானது அத் துணையாக நின்றவனையும், அவன் சந்ததியையும் அடியோடு அழியச் செய்வது உறுதி என்பதாகும்.

இவ்வாறு நீதியைக் கபடமாகக் குழிதோண்டிப் புதைத்தவனின் குடும்பம் அழிவது உண்மையானால், பொற்கிழி அறுந்து விழு என நான்காவது பாடல் பாடினார். (பொற்கிழி அறுந்து விழுந்தது)

14. கடலை நம்பி

மஹாகவியின் “புதியதொரு வீடு” (நாடகம்)

ஆசிரியர் பற்றிய அறிமுகம்.

மஹாகவி அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலே உள்ள அளவெட்டியில் பிறந்தார். இவரது இயற்பெயர் து. உருத்திரமூர்த்தி என்பதாகும். இவர் அரச உத்தியோகத்தவராகவும், அரசாங்க நிர்வாக சேவை உத்தியோகத்தராகவும் இலங்கையின் பல இடங்களில் கடமையாற்றியவர். மக்களால் மதிக்கப்பட்டவர்.

“மஹாகவி” இலங்கையின் தலையாய ‘தமிழ் கவிஞர்’ எனப் போற்றப்படுபவர். இவர் எமது நாட்டிலே அரசியல் சுதந்திரத்திற்கான வேண்டுகோள்கள் வலுப்பெற்ற காலகட்டத்தில் இருந்து தமிழ், சிங்களவர்க்கு முரண்பாடுகள் கூர்மையடைந்த காலகட்டத்தினுள் பிரவேசித்தவர். இவரது காலம் 1927 – 1974 ஆகும். இந்தியாவில் பாரதியும், இலங்கையில் மஹாகவியும் தேசிய மறுமலர்ச்சிக் காலத்தவர். இவரது சிந்தனை உணர்வுகளும் மறுமலர்ச்சி சார்ந்தன. பாரதியார் பரந்து பட்ட மக்களின் சமூக, அரசியல் விழிப்புணர்ச்சிப் போராட்டத்திற்குக் கவிதையைப் பயன்படுத்தினார். ஆனால் மஹாகவியின் கவிதைகள் மக்களின் அன்றாட நிகழ்ச்சிகளையும், அனுபவங்களையும் பிரதிபலிப்பனவாக இருந்தது. இவரது வீடும் வெளி, கண்களும் கால்களும், சீமாட்டி, விட்டமுதல், பல்லி, மற்றவர் காய்ப்பட்ட துயர், செத்துப்பிறந்த சிசு, நீருழவன் முதலிய கவிதைகளிலே அதனைக் காணலாம். சடங்கு, கண்மணியாள் காதை, ஒரு சாதாரண மனிதனின் சரித்திரம் போன்ற காவியங்களிலும் கோடை.

புதியதொரு வீடு, முற்றிற்று போன்ற அவரது கவிதை நாடகங்களிலும் அவரைச்சுற்றி உள்ள கிராமிய சமூகம், தனி மனிதர்கள், அவர்களின் இயல்பு முரண்பாடு என்பவற்றை இனங்காணலாம்.

மஹாகவியின் மூலம் கிடைத்த யதார்த்தப் பண்புகள் சமுதாய மாற்றத்திற்கான கீழ்மட்ட (வர்க்க) மக்களின் போராட்ட உணர்வைச் சித்திரிக்கின்றது. எனவே மஹாகவி தேசிய மறுமலர்ச்சிக் காலத்து மத்தியதர வர்க்க முற்போக்குச் சிந்தனையைப் பிரதிபலித்தவர். அதற்கேற்ற சிந்தனையை யதார்த்த பூர்வமாகத் தனது படைப்புக்களில் குறிப்பாகக் கவிதைகளில் வடித்தவர் எனலாம்.

இவரது “புதியதொரு வீடு” நாடகத்தில் வரும் ஒரு பகுதியே “கடலை நம்பி” என்ற கவிதையாகும்.

கிராமியப் பாடல்களில் பல மக்கள் தாம் வேலை செய்யும் கடினத்தை, களைப்பைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருப்பதற்காகவும், அலுப்பைப் போக்கிக் கொள்ளவும், தனியாகவும், கூட்டாகவும் பாடப்பட்டவை. இந்த வகையிலே “கடலை நம்பி” என்ற பாடப் பகுதியும் கடலிலே மீன் பிடித்து வாழ்க்கையை ஓட்டும் மீனவர்கள் தம் களைப்பைத் தெரிந்து கொள்ளாது இருப்பதற்காகப் பாடப்படும் அமைப்பிலேயே இப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

இப்பாடல்கள் மூலம் ஆசிரியர் மீனவர்களின் செயற்பாடுகளையும் கடற்கரையில் நிகழும் இயற்கை நிகழ்வுகளையும் கதை நிகழ்வுகளுடே தத்துரூபமாகக் காட்டியுள்ளார்.

1. “சீறுநண்டு மணல் மீது.....”

இங்கே கடலுக்கு மீன் பிடிப்பதற்காக மீனவர்கள் செல்கின்றனர். அதனைத் தொடக்கமாகக் கொண்டு பாடல்களை ஆசிரியர் தொடுத்துச் செல்வதனைக் காணலாம்.

கடலிலே வாழுகின்ற நண்டுகள் சில கடல் நீரை விட்டு வெளியே வந்து மணற் பரப்பில் தம் கால்களால் கீறுகின்றன. இதனைப் பார்க்கும்போது நண்டு படமொன்று கீறுவது போன்று காணப்படும். இவ்வாறு கடற்கரையின் மணற்பரப்பில் கீறப்படும் படத்தைக் கடலில் இருந்து வேகமாக வருகின்ற அலையானது அழித்து விடுகின்றது. ஆசிரியர் இவ் இயற்கை நிகழ்வை முதலில் காட்டி வைக்கின்றார்.

கடலை நம்பி, தமது மீனவத் தொழிலைச் செய்வதற்காக மீனவர் கடலில் தோணிகளில் செல்கின்றனர். அவர்கள் தொழிலுக்காகச் செல்லும்போது இவர்கள் உண்பதற்கான கறி, சோற்றினை வீட்டிலே உள்ள மனைவி முடிச்சாகக் கட்டிக் (உணவுப் பொட்டணம்) கொடுக்கின்றாள். தம்முடைய கணவன் உணவுண்டு தொழில் செய்ய வேண்டும் என்ற அக்கறையுடன் உணவு கொடுக்கப்படுகிறது. அவ்வேளையில் கடலுக்குச் செல்லும் தன் கணவன் எந்த வித ஆபத்தும் இன்றி வீடு திரும்பி வரவேண்டும் என்ற ஆதங்கத்திலேயே அவள் உள்ளாள். இதனால் வீட்டிலே இவளது மனம் சஞ்சலமாகவே உள்ளது. எனவே தான் எப்பொழுதும் “கடல்மீது பயம் கொண்டவளாகவே” அவள் காணப்படுகின்றாள். என ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

2. “வெறுவான வெளி மீது .....

மீனவர் கடலில் செல்லும்போது, வெறுமையான வானவெளிமீதிருந்து மழை சீற்றமுடன் பொழியும். வெறி கொண்டது போன்று புயற்காற்று நின்று, கரகம் ஆடுவது போன்று அங்குமிங்கும் சுழன்று ஆடும். வழமைக்கு மாறாகப் படகைக் கடலிலே இருந்து எழுகின்ற சுழிகள் வந்து சூழ்ந்து கொள்கின்றது. தரை போன்ற நீரிலே படகு, இலை ஆடுவது போன்று அங்கும், இங்கும் ஈடாடுகிறது. அலைக்கப்பட்டு ஆடுகின்றது.

இவ்வாறு ஆசிரியர் தனது பாடல் மூலம் தொழிலுக்குச் செல்லும் மீனவர்கள் கடலிலே எதிர் நோக்கும் இன்னல்களைத் தத்துருபமாகக் காட்டுகின்றார். மீனவர்களின் தொழிலில் ஏற்படுகின்ற ஆபத்தான நிகழ்வுகளை அப்பட்டமாக ஆசிரியர் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். மழை, புயல், சுழி போன்ற இயற்கை நிகழ்வுகளால் தாம் பயணம் செய்த படகு ஈடாடுவதைக் காட்டும் ஆசிரியர், மீனவர் தம் வீட்டிலுள்ளோரையும், தம்மையும் எண்ணிக் கடலில் மனப் போராட்டத்துடன் இருப்பதனை உள்ளார்ந்தமாகக் காட்டத் தவறவில்லை எனலாம். எனவே கடலை நம்பித் தம் வாழ்க்கையை ஓட்டுகின்ற மீனவர்கள் கடலில் இயற்கை நிகழ்வுகளை எதிர்்த்து, உயிரைப் பணயம் வைத்துச் செய்கின்ற தொழிலினால் ஏற்படுகின்ற வாழ்க்கைப் போராட்டங்கள் இங்கு காட்டப்பட்டுள்ளன.

3. “கோடை, கொடும்பனி மழை குளிரை.....”

கோடை, கொடும்பனி, மழைக்குளிர் என்பன வந்துவிட்டால் அதற்குப் பயந்து வீட்டின் பின் புறத்தினில் உறங்கிவிடலாமா? இயற்கை நிகழ்வுகளைத் துச்சமாக மதித்துக் கடலை நம்பி வாழ்க்கையை நிகழ்த்துகின்ற மீனவர் இவ் இயற்கை நிகழ்வுகளுக்கும் பயப்படவில்லை என்பதையும் இதனைக் கண்டு அஞ்சாது தொழிலுக்குப் புறப்படுவதையும் ஆசிரியர் காட்டுகின்றார்.

மேலும் எமது உடம்பில் உள்ள சட்டை போன்ற ஆடைகளைக் கழற்றி விட்டோம். தலையில் ஆடையைக் கட்டிக் கொண்டோம். தயிரை எவ்வாறு கடைந்து பயன் பெறுகிறோமோ அதே போன்று கடலைக் கடைந்து மீன் பிடிக்க வந்தோம் எனக் கூறுகிறார்கள். கடலை நம்பியுள்ளோம் அதனால் எங்கள் வாழ்க்கையை நாத்துகின்றோம், எனவே “கோடை, பனி, மழை, குளிர் கண்டு அஞ்சோம். ஆழமான கடலைக் கடைந்து மீன் பிடிப்போம்” என உறுதியாக நிற்கும் உரமேறிய உள்ளத்தினை உடைய மீனவரை எமக்கு ஆசிரியர் காட்டுவார். மீனவர்களின் இலட்சியத்தையும் “செய்யும் தொழிலே தெய்வம்” என எண்ணுகின்ற சிந்தனைப் போக்கையும் ஆசிரியர் எமக்கு மீனவர் மூலமாகத் தெளியவைக்கிறார்.

4. “வாடை குளிர்ந்ததெனில்.....”

குளிர்ந்து வீசுகின்ற தென்றல் வாடைக்காற்று வந்துவிட்டதெனில் மீன்பிடிக்கச் செல்லாது மனம் கவலையடையலாமா? வாடைக்காற்று என எண்ணலாமா? இயற்கையுடன் போராடி இயற்கையுடன் ஒன்றித்துத் தொழில் செய்பவன் மீனவன். எனவே தான் காற்று வீசத் தொடங்கும்

காலம் வந்தாலும் வாட்டமடையாது வாருங்கள். நாம் கடல் முழுவதும் சென்று எல்லா இடங்களுக்கும் ஓடி வலை வீசுவோம். மீன் பிடிப்போம். நாம் பாடிப்பாடி மீன் பிடிப்போம். களைப்பு நீங்கும். அப்பொழுது விடியற் காலமும் (முன்பகல்) ஆகிவிடும். மேலே பாருங்கள். கிழக்குத் திசையில் விடிவெள்ளி ஒளி வீசத் தொடங்கி பொழுது விடிவதைக் காட்டி நிற்கிறது. நாம் வீடு திரும்புவோம் என மிகச் சிறப்பாக ஆசிரியர் மீனவர்களின் உள்ளார்ந்த உணர்வுகளையும், ஆதங்கத்தினையும் காட்டுவார்.

மேலதிக வீளக்கம்

- ★ கடலை நம்பி என்ற கவிதையில் ஆசிரியர் தனது கவித்துவச் சிறப்பையும் அவர்காலத்துக் கவிதையின் போக்கையும் காட்டத் தவறவில்லை.
- ★ தற்கால எளிய சொற்களைக் கொண்டு அழகிய சந்தத்தில் கடலை நம்பி வாழ்வை ஓட்டுவோரின் வாழ்வியல் அம்சங்களின் சிறுபகுதியை எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.
- ★ கவிதையின் மையப் பொருளாகக் கடலை நம்பி வாழுகின்ற மீனவரையும், அவர்களது வாழ்க்கைப் போராட்டத்தையும், இயற்கை அனத்தங்களையும், அதனை முறியடித்து வெற்றி வாகை சூடும் மீனவர்களின் திடசங்கற்பத்தையும் ஆசிரியர் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.
- ★ கடல் தொழில் செய்வோர் தம் தொழிலைச் செய்யும்போது தம் களைப்பைப் போக்குவதற்கும், அலுப்பைத் தெரியாமல் இருப்பதற்குமான இசைப் போக்கு இப்பாடலில் காணப்படுகிறது.
- ★ இயற்கையோடு இயைந்து மனிதன் தன் தொழிலை ஆற்றுகின்ற

முறைமையை இப் பாடல்கள் சித்தரித்துக் காட்டுவதை நாம் காண முடிகிறது.

- ★ கடலுக்குச் செல்லும் மீனவர் மீன் பிடித்து வரவேண்டும் என்ற வேண்டாவில் இயற்கை நிகழ்வுகளை எதிர்கொள்வதும், உயிரைத் துச்சமாக மதித்துச் செய்யும் தொழில் மீது நம்பிக்கை வைத்து நிற்பதையும், வீட்டுக்குத் திரும்பும் அதிகாலை நேரத்தைக் கிழக்கில் தோன்றும் விடிவெள்ளி மூலம் கண்டு மகிழ்ந்து திரும்புவதையும் இப் பாடல்கள் மூலம் ஆசிரியர் காட்டுகிறார்.

15. இராமாயணம்

பூவுலகில் பண்பாடே வடிவெடுத்துள்ள இலக்கியங்களுள் இராமாயணமே தலை சிறந்ததாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. நீரீனாள் மூழ்கி நீராடுவதால் மேனி தெளிவடைகிறது. அதேவிதத்தில் இந்த இதிகாச ஆராய்ச்சியால் மனது தெளிவடைகிறது. உணவு உடலைப் பேணுவதைப் போல் இந்நூல் அறிவை வளர்க்கின்றது. வால்மீகியால் பாடப்பட்ட இராமாயணத்தைக் கம்பர் தமிழில் பாடினார். இப் பெருஞ் சமுத்திரத்தைப் பாட முற்படுவதைக் கம்பராமாயண அவையடக்கத்தில் கம்பர் சிறப்பாகக் காட்டுவார். பாற்கடல் ஓசையால் உயர்ந்தது. இவ்வாறு பெரு முழக்கோடு அலைபுரண்டு எழுகின்ற பாற்கடல் முழுவதையும் நக்கிக் குடிக்க முயலுகின்ற அற்ப பூனையாகத் தான் நிற்கின்ற அறியாமையைக் கம்பர் சிறப்பாகப் பின்வருமாறு காட்டுகிறார்.

**“ஓசை பெற்றுயர் பாற் கட லுற்றொரு
பூசை முற்றவும் நக்கு புக்கென
ஆசை பற்றி யறையலுற் றேன்மற்றிக்
காசில் கொற்றத் திராமன் கதையரோ”**

இவ்வாறு காட்டும் கம்பர் ஸ்ரீராம கதையானது மாக்கதை, மகாகதை, மகிமை வாய்ந்த கதை எனச் சிறப்பித்துக் காட்டுவார்.

மேலும் வான்மீகி, வசிட்டர், போதாயனர் என்ற முனிவர்கள் மூன்று விதமாக இராமாயணம் செய்திருக்கின்றனர் எனவும், இவர்களுள் முதன்முதல் இராமாயணம் பாடியவர் வான்மீகி. அவ் வான்மீகியின் பண்பு வாய்ந்த உரையின் படியே நான் தமிழிலே விருத்தப் பாவிலே இராமாயணத்தைப் பாடுகிறேன் எனக் காட்டுவார்.

**“தேவ பாடையின் இக்கதை செய்தவர்
முவர் ஆனவர் தம்முளும் முந்திய
நாவி னார்உரை யின்படி நான்தமிழ்ப்
பாவி னாலி:து ணர்த்திய பண்பரோ.”**

என்பர்.

இதுவே கம்பராமாயணம் எனப்பட்டது. இக் கம்பராமாயணமானது ஐம்பெருங் காப்பியத்துள் வைத்துப் போற்றக்கூடியது. ஏனெனில் ஐம்பெரும் காப்பியத்துள் உள்ள ஒருசில நூல்கள் எந்தளவுக்கு உயர்வளமுள்ள கம்பராமாயணத்துடன் நிற்கக்கூடியவை என்பது நாம் ஆராயத்தக்கது. திட்டமிட்டபடி சமய நூல்கள் ஐம்பெரும் காப்பியத்துள் புகுத்தப்பட வேண்டுமென்ற ஒருசில நூல்கள் ஐம்பெருங்காப்பியத்துள் புகுந்துவிட்டன. இருப்பினும் மக்கள் மனத்துள் பெருங்காப்பியத்துள் ஒன்றாகக் கம்பராமாயணம் மதிக்கப்படுகிறது என்பது அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதே.

இந்நூல் ஸ்ரீராமன் என்னும் மூர்த்தியை நடுநாயகமாகக் கொண்டது. எனவே தான் கம்பன் ..... கொற்றத்து இராமனின் கதையே எனக் கூறுவார். இராமன் அறநெறியை வடிவெடுத்தவன். எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் அறத்தைக் கடைப்பிடிப்பவனாகக் காட்டப்படுகிறான்.

இராமனுக்கு ஏற்ற கற்பு வாய்ந்த மனைவி சீதை. இச்சீதை என்னும் சொல் படைச்சால் (உழவுசால்) எனப் பொருள் படுகிறது. இச்சிறுமிக்குப் பெற்றோர்கள் இல்லை. பூமகனின் செல்வியாகப் படைச்சாலில் கண்டெடுக்கப்பட்டு ஜனக மகாராஜனால் வளர்க்கப்படுகிறாள். சீதை புனிதத்திற்கும், பெண்மைக்கும் உறைவிடமாகினாள். அமைதியுடன் சகித்துக் கொள்ளல் வாயிலாகப் பெண்ணின் பண்புக்குச் சான்றாகச் சீதை இலங்குகிறாள். வலிவைப் பெறுவதும், எதிரியைச் சமாளிப்பதும் இராமாயணம் கொடுக்கும் பாடங்களாகின்றன. இராமாயணம் வலிவுக்கும் நேர்மைக்கும்

சின்னமாகிறது. அறநெறி காப்பவனுக்கு வாழ்க்கையில் சோதனைகள் அதிகம். அவைகளை முறையாகச் சமாளிப்பவன் வாழ்க்கையில் வெற்றி அடைகிறான். இது இராமாயணம் புகட்டும் பாடமாகிறது.

கம்பராமாயணமானது பாலகாண்டம், அயோத்யா காண்டம், ஆரண்ய காண்டம், கிஷ்கிந்தா காண்டம், சுந்தர காண்டம், யுத்த காண்டம் என ஆறு காண்டங்களாகக் காட்டப்படுகிறது.

கம்பராமாயணத்தில் இறுதிக் காண்டமாக அமைவது யுத்தகாண்டமாகும். இக் காண்டத்தில் அணிவகுப்புப் படலத்துக்கு அடுத்ததாக அமைவது 'அங்கதன் தூதுப்படலம்' ஆகும். அணிவகுப்புப் படலத்தில் படைகள் எவ்வாறு நிலை கொண்டிருந்தன என்பது பற்றிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. சான்றாகக் கம்பரின் பாடலொன்று இதனை நன்கு விளக்கி நிற்பதைக் காணலாம்.

**“நூல் கடல் புலவராலும் நுனிப்ப அரும் வலத்தது ஆய
வேல் கடல் தானை ஆன வீரகடல் விழுங்கிற்றேனும்
கார்க்கடல் புறத்தது ஆகக் கவிக்கடல் வளைத்த காட்சி
பால் கடல் அழுவத்து உள்ளது ஒத்தது அப்பாதகன் முகூர்”**

அந்தப் பாவியான இராவணனின் ஊரானது (இலங்கை) கடலைப் போல நூலில் வல்லமை கொண்ட புலவராலும் ஆராய்ந்து அறிவதற்கு அரிய, பெருவலி கொண்ட படைத்தொகுதியான அரக்கர் படையான கடல் தொகுதியால் விழுங்கப்பட்டிருந்தது. கரிய உவர்க்கடல் தனக்குப் புறத்ததாகக் குரங்குப் படையான கடலால் வளைத்துக் கொண்ட காட்சியால் அந்நகரம் பாற்கடலின் கண் இருந்ததைப் போலக் காணப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறாகப் போர் புரிவதற்கு ஆயத்தமாக நின்ற படை அணி பற்றி அணிவகுப்புப் படலம் கூறுகிறது.

இதற்கு அடுத்ததாக வரும் ‘அங்கதன் தூதுப்படலம்’ கொடைத்தன்மை கொண்ட இராமன், இறுதி வேளையிலும் கருணைக்கு இருப்பிடமாகத் தூதுவிடுவதற்கு எண்ணும் நிலையையும், அங்கதன் தூது செல்லும் நிகழ்வையும் காட்டி நிற்கிறது. கம்பன், இராமன் தூது விடலாம் என எண்ணுவதைப் பின்வருமாறு காட்டுகிறார்.

**“வள்ளரும் விரைவின் எய்தி வடதிசை வாயில் முற்றி வெள்ளம் ஓர்
ஏழுபத்துக் கணத்த வெஞ்சேனை யோடும்
கள்ளனை வரவு நோக்கி நின்றனன் காண்கிலாதான்
ஒள்ளியது உணர்ந்தேன் என்ன வீடணற் குரைப்பதானான்”.**

கொடைத்தன்மை கொண்ட இராமனும் ஓர் ஏழுபது வெள்ளம் என்று கணக்கிடப்பட்ட கொடிய படையுடனே விரைவாகச் சென்று இலங்கை நகரத்தை முற்றுகை செய்து சீதையைக் கள்ளத்தனமாகக் கவர்ந்து வந்த கள்ளனான இராவணனின் வருகையை எதிர்பார்த்து வடக்கு வாயிலில் நின்று இராவணன் வரக் காணாதவன் ஆனான். தன் அருகில் நின்ற வீடணனைப் பார்த்து இப்போது செய்யத்தக்க செயல் ஒன்றை மனத்தில் ஆராய்ந்துள்ளேன் என்று தன் மனத்தில் எண்ணியவற்றை வீடணனுக்குச் சொல்லலானான்.

இராவணனுக்குத் தூது ஒன்றை அனுப்பத் தன் மனம் ஏவுவதை இராவணன் தம்பியான வீடணனுக்கு தக்கபடி இராமன் எடுத்துக் கூறுவான். இராமன் இரக்க சிந்தனை உடையவன். எனவே இறுதி நேரத்திலாயினும் இராவணன் திருந்துவான் எனவும், இராவணனது உயிர் மேல் இரக்கம் காட்டுவனாகவும் இராமன் காணப்படுகிறான். இதன் தொடர்ச்சியே அங்கதன் தூதுப் படலமாகும்.

இராமன் தன் கருத்தைக் கூறுதல்

1. 'தூதுவன் ஒருவன் தன்னை
கிவ்வழி விரைவில் தூண்டி
"மாதனை விடுதியோ?" என் (று)
உணர்த்தவே, மறுக்கு மாகில்,
காகுதல் கடன் என் (று) உள்ளங்
கருதிய (து) அறனும் அஃதே,
நீதியும் அஃதே' என்றான்
கருணையின் நிலையம் அன்னான்.

அரும்பதவுரை:- தூதுவன் - தூதுவனை, கிவ்வழி-
இவ்விடத்தினின்று, விரைவில் -விரைவாக, தூண்டி-
(இராவணனிடத்தில்) அனுப்பி, மாதனை- பெண்ணை (சீதையை),
விடுதியோ- விடுகிறாயா, உணர்த்தவே- விடின் உயிர் பிழைக்கலாம்
என எண்ணத்தைத் தெரிவித்தல், மறுக்கின்- மறுப்பான் ஆனால்
(சீதையை விட), காகுதல்- போர் செய்வது, முறை- தக்கதேயாம்,
உள்ளம்- மனம், கருதியது- எண்ணுகிறது, அறனும்- தருமமும்,
அஃதே- அதுவே, நீதியும்- அரச நீதியும், கருணையின்-
இரக்கத்தின், நிலையம்- இருப்பிடம், அன்னான் - போன்றவன்.
(இராமன்)

வொழிப்பு:- இரக்கத்தின் இருப்பிடம் போன்றவனான இராமன்
வீடணனை நோக்கி இவ்விடத்தினின்று ஒரு தூதனை விரைவாக
இராவணனிடத்துக்கு அனுப்பி இப்போதாயினும் சீதையை விட்டு
விடுகின்றாயா? அவ்வாறு விடின் உயிர் பிழைக்கலாகும் என்று
என் எண்ணத்தைத் தெரிவிப்போம். அப்போதும் இராவணன்
சீதையைத் திருப்பிக் கொடுக்க (விட) மறுப்பானாகில், பின்பு

அந்த இராவணனுடன் போர் செய்வது முறையான செயல் என்று என் மனம் எண்ணுகிறது. அறமும் அதுவே! அரச நீதியும் அதுவே! என மொழிந்தான்.

வீரணன் முதலியோர் தம் கருத்து உரைத்தல்

2. **அரக்கர்கோன் அதனைக் கேட்டான்**

‘அழகிற்றே ஆகும்’ என்றான்;

குரங்கினத் தலைவன் நின்றான்

‘கொற்றவர்க்(கு) உற்ற(து)’ என்றான்;

‘இரக்கம(து) கிழக்கம்’ என்றான்

கிளையவன், ‘கினி நாம் அம்பு

தூரக்குவ(து) அல்லால் வேறு) ஓர்

சொல் உண்டோ?’ எனச் சொன்னான்.

அரும்பதவுரை:- அரக்கர் கோன்— அரக்கர்களின் அரசன் (வீடணன்), அழகிற்றே ஆகும்— அழகிய செயலாகும், குரங்கினத் தலைவன்— குரங்கினத் தலைவன் (சுக்கிரீவன்), கொற்றவர்க்கு— அரசருக்கு, உற்றது— ஏற்றதே, இரக்கமது— இரக்கம் இல்லாத (இராவணனிடம்) கிழக்கம்— தவறு (இரக்கம் காட்டுவது), கிளையவன்— இளையவனான இலக்குவணன், அம்புதூரக்குவது— அம்பு விடுவது (போர்செய்தல்), அல்லால்— அல்லாமல் (அதைவிட), வேறு ஓர் சொல்— வேறு ஒரு வார்த்தை

வ्याழிப்பு :- அரக்கரின் மன்னனான வீடணனும் அது அழகிய செயலாகும் என்றான். குரங்கினத்துத் தலைவனான சுக்கிரீவனும் அரசர்க்கு ஏற்றதே இது! என்றான். இலக்குவணனோ இரக்கம் இல்லாத இராவணனுக்கு இரக்கம் காட்டுவது தவறாகும் என்றான். மேலும் இலக்குவணன் இனி நாம் அம்பை விட்டுப் போர் செய்வது அன்றி வேறோர் சொல்லும் உள்ளதோ எனக் கூறினான்.

இராமன் மறுமொழி

3. 'அயத்திலென் ; முடிவும் அஃதே ;
ஆயினும் அறிஞர் ஆய்ந்த
நயத்துறை நூலின் நீதி
நாம் குறந் (து) அமைதல் நன்றோ?
புயத் (து) உறை வலியரேனும்,
பொறையொடும் பொருந்தி வாழ்தல்
சயத்துறை; அறனும் அஃதே'
என் (று) கிவை சமையச் சொன்னான்.

அரும்பதவுரை:- **அயத்திலென்**— மறக்கவில்லை (அரக்கர்கள் செய்த தீமையையும், தண்டகாரணிய முனிவர்களுக்கு அளித்த வாக்குறுதிகளையும் நான் மறக்கவில்லை.) **முடிவும் அஃதே**— இறுதி முடிவில் நடப்பதும் அதுவே, **ஆயினும்**— ஆனாலும், **அறிஞர்**— அறிவுடையோர் (பிரகஸ்பதி, சுக்கராசாரியார் போன்றோர்), **ஆய்ந்த**— ஆராய்ந்த, **நயத்துறை நூலின்**— சாத்திரத்தின் முறையை, **நீதி**— நீதி முறைமையை, **குறந்தமைதல்**— கைவிட்டுவிடுதல், **நன்றோ**— நல்லதோ, **புயத்துறை**—தோள் வலிமைகொண்டு செய்யும் போரில், **வலியரேனும்**— வல்லவரானாலும், **பொறையொடும்**— பொறுமையுடனும், **பொருந்தி**—சேர்ந்து, **வாழ்தல்**— வாழுதலானது, **சயத்துறை**— வெற்றிபெறும் முறையாகும். **அறனும்**— தருமமும் (அரசு), **அஃதே**— அதுவே, **கிவை**— கூறுவனவற்றை, **சமைய**— ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு, **சொன்னான்**— கூறினான் (இராமன்).

வொழிப்பு :- அரக்கர் செய்த தீமையும், தண்டகாரணிய முனிவர்களுக்கு அளித்த வாக்குறுதிகளையும் நான் மறக்கவில்லை. முடிவில் நிகழப்போவது அதுவே. ஆயினும் அறிவுடையாரான பிரகஸ்பதி, சுக்கராசாரியார் முதலியோர் கூறியுள்ள சாத்திரத்தின்

முறையை நாமே கைவிடுதல் நன்றோ, தோள் வலிமை கொண்டு செய்யும் போரில் வல்லவராயினும் பொறுமையுடன் மேற்கொள்ள வேண்டியவற்றை மேற்கொள்வது வெற்றி பெறுவதற்குரிய வழியாகும். அரசு தருமமும் அவ்வாறு பொறுமை மேற்கொள்வதே! என்று சொல்லிவிட்டு நான் கூறுவனவற்றை யாவரும் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள் என இராமன் சொல்லலானான்.

*—

மேலதிக விளக்கம் :

வாயுவின் மகனான 'அனுமன்' இராவணனிடத்துத் தூதனாகச் சென்றால் இந்த அனுமனை விட இலங்கையுட் புகுந்து வெற்றி பெற்று வருகின்ற வல்லமையுடையவர் பகைவர் பக்கம் வேறொருவரும் இல்லை என்கின்ற எண்ணமானது பகைவர் பக்கம் உண்டாகும். எனவே அனுமனை அனுப்பாது பகைவர் வீரச் செயலைக் காட்டினும் துன்பமில்லாது மீள்வதற்கு வலிமையுடையவன் 'அங்கதனே' என இராமன் எண்ணினான். தேர்ந்தான். எனவேதான் அங்கதனை அனுப்பினான். இதனைக் கம்பர் சிறப்பாகப் பின்வருமாறு காட்டுவார்.

**“மாருதி கின்னம் செல்லின் மற்றவன் அற்றி வந்து
சாருநர் வலியோர் கில்லை என்பது சாரும் அன்றே
ஆர் கினீ ஏகத்தக்கர் அங்கதன் அமையும் ஒன்னார்
வீரமே வீணைப்பரேனும் தீது கின்றி மீள வல்லான்”**

இவ்வாறு கூறக்கேட்டோர் இராமனின் எண்ணத்தை ஏற்றுக் கொண்டனர். அங்கதன் வாலியின் மகன். தன் தந்தை அநியாயமாக கொல்லப்பட்டும்சூட மனம் சளைக்காது, இராமனால் நீதியின் பக்கம் நின்று தூது செல்லும் பாங்கை வாசகர் உள்ளத்தில் பதிய வைப்பதில் கம்பர் வெற்றி காண்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது

“நன்று என அவனைக் கூவீ நம்பீ நீ நண்ணலார்பால்
சென்று இரண்டுரையின் ஒன்றைச் செப்பினை திரீதி என்றான்.....”

என இராமன் அங்கதனை வரவழைத்து நற்குணம் கொண்டவனே நீ பகைவரிடம் (இராவணனிடம்) சென்று இரண்டு கருத்தினையும் சொல்லி அவற்றுள் அவர் சம்மதித்த கருத்துக்களுள் ஒன்றைப் பெற்றுத் திரும்பிவருவாயாக! என (இராமன்) கூறுவதாகக் கம்பர் காட்டுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

—*—

அங்கதனை அனுப்புதல்

4. ‘என் அவற்(கு) உரைப்ப(து) என்ன?
ஏந்தியை யானை விட்டுத்
தன் உயிர் பெறுதல் நன்றோ?
அன்றெனில், தலைகள் பத்தும்
சீன்னபின் னங்கள் செய்யச்
செருக்களம் சேர்தல் நன்றோ?
சொன்னவை இரண்டின் ஒன்றே
துணி(க)’ எனக் சொல்ல(டு) என்றான்.

அரும்பதவுரை:- என்— நான், அவற்(கு)-இராவணனுக்கு, உரைப்பது— கூறுவது, ஏந்தியையானை— அணிகலங்களை அணிந்துள்ள பெண்ணை (சீதையை), விட்டு— (சிறைப்படுத்தலில் நின்று) விட்டுவிட்டு, தன்உயிர்— தனது உயிரை (இராவணனின்), பெறுதல்— பெற்றுக்கொண்டு வாழ்தல், நன்றோ— நல்லதோ, அன்றெனில்— அவ்வாறில்லாவிடில், சீன்னபின் னங்கள்— கண்டதுண்டமாக அறுக்குமாறு, செருக்களம்— போர்க்களம், சேர்தல்— அடைதலானது, நன்றோ— நன்மை அளிப்பதோ,

குணிக— துணிந்து, சொல்ல (6) — கூறிவிடுவாயாக, என்றான் — என்று (இராமன்) சொன்னான்.

வொழிப்பு :- அங்கதன் இராமனை நோக்கி, “இராவணனிடம் நான் சொல்லத்தக்க செய்தி யாது?” என்று வினவினான். “அணிகளை அணிந்துள்ள சீதையைச் சிறையினின்று விட்டுத் தன் உயிரைப் பெற்று வாழ்தல் நல்லதோ! இல்லையெனில் உனது பத்துத் தலைகளையும் இராமன் தன் அம்புகளால் துண்டந்துண்டமாக அறுத்துத் தள்ளுமாறு போர்க்களத்தை அடைதல் உனக்கு நன்மையை அளிப்பதோ? இந்த இரண்டினுள் ஒன்றைத் துணிந்து சொல்வாயாக” என்று இராவணனிடம் கூறுவாயாக! என்று இராமன் கூறினான்.

—*—

மேலதிக விளக்கம் :

மேலும் இராமன் சீதையை விட்டுவிட எண்ணமில்லை என்றால் சுகமாக ஊருக்குள் பதுங்கி ஒதுங்கி வாழ்தல் அறத்தின் வழிப்பட்ட செயலன்று. சிறந்த வீராக்குரிய தகுதியுமாகாது. ஆண்மையும் ஆகாது போர்த்துறையும் ஆகாது. எனவே அம்புகளைத் தொடுத்துக் கொண்டு எதிரே வந்து போர் செய்யுமாறு சொல்வாயாக என்றும் இராமன் கூறினான். இதனைக் கம்பன்...

‘அறத்துறை அன்று வீராக்கழகும் அன்று ஆண்மை அன்று மறத்துறை அன்று சேமம் மறைந்து உறைந்து ஒதுங்கி வாழ்தல் ...புறத்து உற எதிரே வந்து போர்தர புகல்தி என்றான்.’

என இராமன் கூறுவதாகக் கம்பர் காட்டிச் செல்வதைக் காணலாம்.

—*—

அங்கதன் புற்பாடு

5. பார்மிசை வணங்கிச் சீயம்

விண்மிசைப் படர்வதே போல்,
வீரன்வெஞ் சீலையீற் கோத்த

அம்பென விசையீற் போனான்;

‘மாருதி அல்ல னாகல்,

நீ எனும் மாற்றம் பெற்றேன்

ஆர் கினீ என்னோ (டு) ஒப்பார்?’

என்ப (து) ஓர் கின்பம் உற்றான்.

அரும்பதவுரை:- பார்மிசை- பூமியிலே வீழ்ந்து(தரை), வணங்கி-
தொழுது, சீயம்- சிங்கம், விண்மிசை- வானத்தின்மீதே, படர்வது-
ஊர்ந்து செல்வது, வீரன்- (இராமனின்), வெஞ்சீலை- கொடிய
வில்லில், கோத்த- பூட்டிய, அம்பென- அம்புபோன்று, விசையின்-
விரைவாக, மாருதி- (வாயுவின் மகன்) அனுமன், அல்லனாகல்-
இல்லாவிட்டால், நீ எனும் மாற்றம் - நீயே தூதுவனாக
செல்வதற்குரியவன் என்ற தகுதிமதிப்பை, பெற்றேன்- பெற்றுக்
கொண்டேன், கினீ- இனிமேல், என்னோடு- என்னுடன், ஒப்பார்-
ஒப்புக் கூறக்கூடியவர் யார்? என்ப (து)- என்றவாறு, கின்பம்-
மகிழ்ச்சி, உற்றான்- அடைந்தான்.

வ்யாழிப்பு :- “அனுமன் இல்லை என்றால் நீயே தூதனாகச்
செல்வதற்குரியவன் என்று என்னிடம் மதிப்புக் கொண்டு சொல்லும்
சொல்லைப் பெற்றேன் இனி என்னை ஒப்பார் யார் உள்ளார்?”
என்று உள்ளத்தில் எண்ணி ஒப்பில்லாத கின்பம் அடைபவனான
அங்கதன், இராமனை நோக்கித் தரையில் வீழ்ந்து வணங்கிச்
சிங்கமானது வானத்தில் செல்வது போன்ற கம்பீரமான
தோற்றத்துடனும், பெருவீரனான இராமனின் கொடிய வில்லிலே
பூட்டிச் செலுத்தப்பட்ட அம்பைப்போல் விரைவாகச் சென்றான்.

அங்கதன், கிராவணன் சபையை அடைதல்

6. அயில்கடந் (சூ) எரிய நோக்கும்
 அரக்கரைக் கடக்க, ஆழித்
 சூயில்கடந் (சூ) அயோத்தி வந்தான்
 சொற்கட வாத சூதன்
 வெயில்கடந் திலாத காவல்
 மேருவின் மேலும் நீண்ட
 எயில்கடந் (சூ) கிலங்கை எய்தி
 அரக்கன (சூ) இருக்கை புக்கான்.

அரும்பதவுரை:- அயில்- வேற்படை, கடந்தெரிய- விட உக்கிரமாகத் தீ, நோக்கும்- உண்டாக்கக்கூடிய, கடக்க- அழித்து வெல்ல, ஆழி- கடல் (பாற்கடல்), கடந்து- பள்ளிகொள்வதை விடுத்து, அயோத்தி வந்தான்- அயோத்தியில் அவதரித்தவனான (இராமனின்), சொல்- சொல்லை, கடவாத சூதன்- மீறி நடவாதவனான தூதுவன் (அங்கதன்), வெயில் - கதிரவன், கடந்திலாத- கடந்து செல்லாத, காவல் - காவலைக் கொண்டதும், மேருவின்- மேருமலையிலும், மேலும்நீண்ட- பார்க்க உயரமான நீண்ட, எயில்- மதில், கடந்து- தாண்டி, எய்தி- அடைந்து, அரக்கனசூ- அரக்கனான இராவணனது, இருக்கை- இருப்பிடம், புக்கான்- புகுந்தான் (அடைந்தான்).

பொழிப்பு :- “வேற்படையை விட உக்கிரமாகத் தீ உண்டாகக் காணவல்ல அரக்கர்களை அழிப்பதற்காகவே பாற்கடலில் பள்ளி கொள்வதை விட்டுவிட்டு அயோத்தியில் அவதரித்தவனான இராமனின் சொல்லை மீறி நடவாத தூதனான அங்கதனானவன், கதிரவன் கடந்து செல்லாத காவலைக் கொண்டதும், மேருமலையைக் காட்டிலும் உயர்ந்த நீளமாக உள்ளதுமான மதிலைத்தாண்டி இலங்கையை அடைந்து அரக்கனான இராவணனது இருப்பிடத்துள் புகுந்தான்.

கிராவணனின் ஆற்றலை அங்கதன் கண்டு வியத்தல்

7. அழகின்ற கண்ணர் ஆகி,
 'அநுமன்கொல்?' என்ன அஞ்சீத்
 தொழுகின்ற சுற்றம் சுற்ற
 சொல்லிய துறைகள் தோறும்
 மொழிகின்ற வீரர் வார்த்தை
 முகம்தொறும் செவியின் முழுக
 எழுகின்ற சேனை நோக்கி
 வியந்திருந் தானைக் கண்டான்.

அரும்பதவுரை:- அழகின்ற- நீரைப் பெருக்குகின்ற (அச்சமடைந்து),
 கண்ணராகி- கண்களை உடையவராகி, அநுமன்கொல்-
 அநுமன்தானோ, என்ன- என்று, அஞ்சீ- பயந்து, தொழுகின்ற-
 வணங்குகின்ற, சுற்றம் - இனத்தவர், சுற்ற- சூழ்ந்திருக்க,
 சொல்லிய- சொல்லப்பட்டுள்ள, துறைகள்- அரசதுறைகளில்,
 தோறும்- எல்லாம், மொழிகின்ற- சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்,
 வீரர்- அதிகாரிகளான வீரர்களின், வார்த்தை- சொற்கள், முகம்
 தொறும் செவியின் - பத்து முகங்களிலும் உள்ள காதுகளில்,
 சூழ்க- வீழ்ந்து கொண்டிருக்கவும், எழுகின்ற- புறப்படுகின்ற
 (போருக்கு), சேனை- படைகளை, நோக்கி- பார்த்து, வியந்து-
 அதிசயித்து, கிருந்தானை- இருந்தவனாகிய (இராவணனை),
 கண்டான்- கண்டு கொண்டான்.

வொழிப்பு :- “அங்கதனைக் கண்டவுடன் முன் இலங்கையில் புருந்து
 அழிவை ஏற்படுத்திய அநுமன்தானோ இவன்?” என்று பயமடைந்து
 நீரைப்பெருக்குகின்ற கண்களையுடையவராய்த் தமக்குத் துன்பத்தை
 உண்டாக்காதவாறு பாதுகாக்கும்படி வணங்கி வேண்டுகின்ற தன்
 இனத்தவர் சூழ்ந்திருக்கவும், அரசியலுக்கு வேண்டுவன என்று

நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள அத்துறைகளிலே அதிகாரிகளாக உள்ள வீரர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் சொற்கள், தனது பத்து முகங்களிலும் உள்ள இருபது செவிகளிலும் வீழ்ந்து கொண்டிருக்கவும். போருக்குப் புறப்படுகின்ற படையைப் பார்த்து அதிசயித்த வண்ணம் இருந்தவனான இராவணனை அங்கதன் கண்டான்.

இங்கே அனுமன் முன்செய்த நிகழ்வாய் பயமடைந்துள்ள அரக்கர் குழாம் களை மீண்டும் நினைவுபடுத்தி வதுடன் இராமன் தன்படைகளைப் பார்த்து இறுமாந்திருப்பதுவும் காட்டப்படுகிறது.

அங்கதன் கிராவணனைக் கண்டு வியத்தல்

8. 'கல்உண்டு, மரம்உண்டு, ஏழைக்
கடல்ஒன்றும் கடந்தோம் என்னும்
சொல்உண்டே, இவனை வெல்லத்
தோற்றத்தோர் கூற்றம் உண்டே,
எல்உண்ட படையைக் கொண்டான்
எதிர் உண்டே, கிராமன் கையில்
வில்உண்டே உண்டு; என்(று) எண்ணி
ஆற்றலை வியந்து நின்றான்.

அரும்பதவுரை:- கடந்தோம்- கடந்துவிட்டோம், என்னும்- என்ற, சொல்உண்டே- சொல்லும் உண்டாகிவிட்டது, இவனை- இராவணனாகிய இவனை, வெல்ல- வெற்றிபெற, தோற்றத்தோர்- தோற்றம் பெற்ற, கூற்றம்- இயமனும், உண்டே- இருக்கிறானோ?, எல்உண்ட- ஒளி பொருந்திய, படை- ஆயுதத்தை, கைக்கொண்டான்- கையிலே எடுத்துக் கொண்டால், எதிர் உண்டே- போர் உண்டு, எண்ணி- கருதி, ஆற்றலை- வலியை, வியந்து- பாராட்டி, நின்றான்- வண்ணமிருந்தான்.

வொழிப்பு :- கடலைத் தூர்த்து அணையைக் கட்டக் கற்களும் மரங்களும் உண்டு. கற்களாலும், மரங்களாலும் தூர்த்து விடும்படி சிறியதான இந்தக் கடலைக் கடந்து விட்டோம் என்ற சொல்லும் தோன்றிவிட்டது. ஆனால் இந்த “இராவணனை வெல்லத் தோன்றிய ஓர் காலனும் இருக்கிறானோ;” ஒளியுடைய ஆயுதத்தைக் கையிலே கொண்டானாயின் இவனது படைக்கு எதிராக நிற்பதும் உண்டோ? இவனது கைப்படைக்கு எதிராக இராமனின் கை வில்லானது தோன்றுமானால் போர் உண்டு” என்று கருதி அந்த இராவணனின் வலிமையைப் பாராட்டிய வண்ணம் அங்கதன் இருந்தான்.

மேலதிக விளக்கம் :

இந்த இராவணனின் தன்மையைக் கவனித்துப் பார்க்கின்ற போது எனக்கு, இனி உண்டாகும் போரில் என் தந்தையாகிய வாலியின் மார்பில் வில்லில் ஓர் அம்பை வைத்து செலுத்திக் கொன்ற இராமன் தானே இவனைக் கொல்ல வந்துள்ளான். இவ்வாறு எண்ணி அங்கதன் அமைதி அடைகிறான். தன் உயிருக்கு நன்மை நாடுபவர் எவரும் இராவணனை எதிர்ப்பாரோ?

“..... எதிர்ந்த போரில் வென்ற எந்தாதை மார்பின் வில்லின் மேல் கணை ஒன்று ஏவி.....”

இங்கே கம்பநாடான் மறைந்திருந்து அம்பெய்திய இராமனின் செயலை, தவறு என எண்ணும் நிலையை மாற்றுவதற்காக வாலி மகன் அங்கதனைத் தூதாக நிறுத்தியதுடன் மட்டுமின்றித் தந்தையைக் கொன்ற இராவணனிடம் போர் செய்ய இராமன் தானே வரஇருக்கிறான் என இராமனின் வீரச் செயலை அங்கதன் வாயிலாக உணர்த்துவதைக் காணலாம்.

மேலும் தெய்வப் பெண் போன்ற சீதை மீது வைத்த ஆசையான நோயைப் போக்கி, இந்த இராவணனை அழிக்க வல்லான் யார்? என அங்கதன் ஏங்குவதையும், எம் தலைவன் எல்லாரையும் விட வல்லவன் எனப் பெருமிதம் கொள்வதையும் கம்பர் காட்டுவார்.

**“அணி பறித்து அழகு செய்யும் அணங்கின்
மேல் வைத்த ஆசைப்
பீணி பறித்து கிவனை யாவர் முடிப்பர்....
எந்தை யாரினும் வலியன் என்றான்”**

பரந்த கடலானது கொடிய தீயும், நஞ்சும், (கொல்லும்) யமனும் ஆகிய மூன்றாலும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கால், கை படைக்கப்பட்டது எனக் கூறும் படியாக ஒளிவிடும் மகுடம் தலைமீது இருக்க, ஆண்சிங்கம் போன்று இராவணன் இருந்தான் என இராவணனின் பெருமிதத்தை இங்கே அங்கதன் வாயிலாகக் கம்பர் காட்டுவார்.

**“கடுங்கனல் வீடமும் கூற்றும் கலந்து கால்கரமும்
காட்டி....
மடங்கல் அன்னான் என்பார் ”**

இவ்வாறான இராவணனையே இராமன் எதிர்க்க உள்ளான் என்ற சிறப்பைக் கம்பர் காட்டுவார்.

—*—

இராவணன் அங்கதனை 'யார்?' என வினவுதல்

9. நின்றவன் தன்னை அன்னான்

நெருப்பு எழு நிமிர்ப் பார்த்(து) 'இங்(கு)

இன்(று) இவண் வந்த நீயார்?

எய்திய கருமம் என்னை?

கொன்(று) இவர் தின்னாமுன்னம்

கூறுதி தெரிய' என்றான்;

வன்தீறல் வாலி சேயும்

வாள்எயி(று) இலங்க நக்கான்.

அரும்பதவுரை:- நின்றவன்தன்னை- தன்முன்வந்து நின்றவனை (அங்கதனை), யன்னான்- (இராவணன்) ஆனவன், நெருப்பு எழு- (கண்ணில்) தீ எழுமாறு, நிமிர்ப் பார்த்து- நிமிர்ந்துபார்த்து, இங்கு- இங்கே, இன்று- இன்றையதினம், இவன்- இப்பொழுது, வந்த- வந்தடைந்த, எய்திய- அடையவுள்ள, கருமம்- காரணம், என்னை- என்ன, இவர்- இவர்கள் (ஏவலாளர்), கொன்று- உயிரைப் போக்கி, தின்னாமுன்னம்- உண்பதற்கு முன்னரே, கூறுதி- கூறுவாயாக, தெரிதி- (நான்) அறிவதற்கு, வன்தீறல்- மிகுந்த தைரியம், சேயும்- (அங்கதன்) மகனும், வாள்எயிறு- வாள் போன்ற ஒளியுடைய பற்கள், இலங்க- பிரகாசிக்க, நக்கான்- சிரித்தான்.

வொழிப்பு :- "இராவணன் தனக்கு முன்னே வந்து நின்றவனான அங்கதனைத், தன் கண்களில் இருந்து தீப்பிழம்பு எழும்ப நிமிர்ந்து பார்த்து, இங்கே இன்று இப்போது வந்தடைந்த நீ யார்? அடையவுள்ள காரணம் யாது? ஏவலாளர்களாகிய இவர்கள் உன்னைக் கொன்று தின்பதற்கு முன்னர் நானறிவதற்குக் காரணத்தைத் தெரிவிப்பாயாக, எனக் கூறினான். (அதனைக் கேட்ட) மிகுந்த தைரியம் கொண்ட வாலியின் மகனாகிய அங்கதனும் தனது பிரகாசமான பற்கள் தெரியச் சிரித்தான்.

அங்கதன் கிராவணனுக்கு வீடைகூறல்

10. புத நாயகன், நீர் சூழ்ந்த
 புவிக்கு நாயகன், அப்பூமேல்
 சீதை நாயகன், வே (று) உள்ள
 தெய்வ நாயகன், நீ செப்பும்
 வேத நாயகன், மேல் நின்ற
 வீதிக்கு நாயகன், தான்விட்ட
 தூதன் யான்; பணித்த மாற்றம்
 சொல்லிய வந்தேன்' என்றான்

அரும்பதவுரை:- புதநாயகன்- ஐம்பூதங்களுக்கும் தலைவன், நீர்சூழ்ந்த- நீரால் சூழப்பட்ட, புவிக்கு- உலகத்துக்கு, நாயகன்- தலைவன், அப்பூமேல்- அந்த மலரின் மீது (தாமரை), வேறுள்ள- வெவ்வேறான, செப்பும்- ஓதுகின்ற, வேதநாயகன்- வேதங்களுக்குத் தலைவன், மேல்நின்ற- மேம்பட்டுத் தோன்றுகின்ற, வீதிக்கு- ஊழ்வினைக்கு, தான்விட்ட- அவன் அனுப்பிய, தூதன் - தூதுவன், பணித்த- கட்டளையிட்டுள்ள, மாற்றம் - சொல்லை, சொல்லிய- கூறுவதற்காக, வந்தேன்- வந்தடைந்துள்ளேன்.

வ்யாழிப்பு :- நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் என்ற ஐம்பூதங்களுக்கும் தலைவனும், நீரால்கூழப்பட்ட இந்த உலகத்துக்குத் தலைவனும், அந்தத் தாமரை மலர்மீது உறைந்திருப்பவனான திருமகளின் அம்சமான சீதையின் தலைவனும், உலகத்தில் வெவ்வேறாக உள்ள தெய்வங்களுக்குத் தலைவனும், நீ ஓதுகின்ற வேதங்களின் உட்பொருளாக விளங்குபவனும், மேம்பட்டுத் தோன்றுகின்ற ஊழ்வினைக்குத் தலைவனுமாக நிற்கின்ற இராமன் என்பவன் உன்னிடத்தில் அனுப்பிய தூதுவன் நான்! என் தலைவன் கட்டளையிட்டுள்ள சொல்லைச் சொல்லும் பொருட்டாக இங்கே வந்தடைந்தேன் எனத் தான் வந்த காரணத்தை அங்கதன் மொழிந்தான்.

அங்கதன் தன்னை அறிமுகம் செய்தல்.

11. 'இந்திரன் செம்மல் பண் (டு) ஓர்
 இராவணன் என்பான் தன்னைச்
 சுந்தரத் தோள்க ளோடும்
 வாலிடைத் தூங்கச் சுற்றிச்
 சீந்தூக் கிரிகள் தாவித்
 திரிந்தனன், தேவர் உண்ண
 மந்தரக் கிரியால் வேலை
 கலக்கினான், மைந்தன்' என்றான்.

அரும்பதவுரை:- செம்மல்- புதல்வன், பண்டு- முற்காலம், என்பான் தன்னை- வழங்கப்படுபவனை, சுந்தரம்- அழகு, தோள்களோடும்- தோள்களுடன், வாலிடை- வாலிலே, தூங்க- தொங்கும்படியாக, சீந்தூர்க்கிரிகள்- யானைகள் உலவுகின்ற மலைகள், தாவி- பாய்ந்து, திரிந்தனன் - திரிந்தவனும், மந்தரப்பொருப்பு- மந்தர மலை, வேலை- கடலை (பால்), கலக்கினான் - கடைந்தான், மைந்தன் - மகன்.

வ्याழிப்பு :- "இந்திரனின் புதல்வனும், முற்காலத்தில் ஓர் ஒப்பில்லாத 'இராவணன்' என்று வழங்கப்படுபவனை, அவனது அழகிய தோள்களுடன் தன் வாலிலே தொங்கும் படியாகக் கட்டி, யானைகள் உலவுகின்ற நான்கு திக்குகளிலும் உள்ள மலைகளிலே பாய்ந்து திரிந்தவனும், தேவர்கள் உண்ணுமாறு மந்தரமலையினாலே பாற்கடலைக் கடைந்தவனுமான வாலி என்பவனின் மகனாவேன் நான்" என்று அங்கதன் தன்னை யார்? என இராவணனுக்கு அறிமுகம் செய்தான்.

கிராவணன், அங்கதனைத் தன் வசமாக்க முயலுதல்

12. 'உந்தை என் துணைவன் அன்றே;
 ஓங்(கு) அறம் சான்றும் உண்டால்;
 நீந்தனை இதன்மேல் உண்டோ,
 நீ அவன் தூத னானால்?
 தந்தனன் நீனக்கு யானே
 வானரத் தலைமை; தாழா
 வந்தனை; நன்று செய்தாய்,
 என்னுடை மைந்த' என்றான்.

அரும்பதவுரை:- உந்தை- உனது தந்தை, என் - எனது, துணைவன்- நண்பன், அன்றே- அல்லனோ, ஓங்கற- இதற்குத்தக்க, சான்றும்- சாட்சியும், உண்டால்- உண்டு, நீந்தனை- பழி, இதன்மேல்- இதற்குமேலே, உண்டோ- உள்ளதோ, தூதன்ஆதல் - தூதுவன் ஆகுதலானது, தந்தனன் - தந்தைன் என்பது, நீனக்கு- உனக்கு, யானே- நானே, வானரத்தலைமை- குரங்கினத்துக்கு தலைமை வகித்தல் (பதவி), தாழா- காலம் தாழ்த்தாது, வந்தனை- வந்தடைந்தாய், நன்று- நல்லது, என்னுடை மைந்த- என்னுடைய மகனே.

பொழிப்பு :- 'உனது தந்தை எனது நண்பன் அல்லனோ! இதற்குத்தக்க சாட்சியும் உண்டு. அங்ஙனம் என் நண்பனும், வீரனுமாய் இருந்தவனின் மகனான நீ, சாதாரண மனிதனான அந்த இராமனுக்குத் தூதனாக வருகின்ற இதைப் பார்க்கிலும் மேம்பட்ட பழிக்கு இடமான செயல் வேறேதும் உண்டோ? இல்லை! ஆதலால் அவனுக்குத் தூதனாக வந்த தன்மையை விட்டுவிடு என் மகனே! உனக்கு நானே குரங்கினத்துக்குத் தலைவனாகும் பதவியைக் கொடுத்து விடுகிறேன். காலம் தாழ்த்தாது வந்தாய், நல்லதைச் செய்தாய்!' என்று இராவணன் அங்கதனை நோக்கிக் கூறினான்.

13. 'தாதையைக் கொன்றான் பின்னே
 தலைசுமந் (சு) கிருகை நாற்றிப்
 பேதையன் என்ன வாழ்ந்தாய்
 என்ப (சு) ஓர் பீழையும் தீர்ந்தாய்;
 சீதையைப் பெற்றேன்; உன்னைச்
 சீறுவனும் ஆகப் பெற்றேன்;
 ஏ (சு) எனக்கு அரிய (சு)?' என்றான்
 கிறுதிநூற் (சு) எல்லை கண்டான்'

அரும்பதவுரை:- தாதையை- தந்தையை, தலைசுமந்(சு)- தலைமை
 மேற்கொண்டு, நாற்றி- தூக்கி, பேதையன் - அறிவிலி,
 பீழையும் - பழிச்சொல், தீர்ந்தாய் - போக்கினாய், பெற்றேன் -
 அடைந்தவனாவேன், அரிய(சு)- கிடைத்தற்கரியது, கிறுதி - முடிவு
 (வாழ் நாளின்), எல்லை- வரம்பு.

வொழிப்பு :- தன் வாழ்நாளின் எல்லையை விரைவில் காணப்
 போகின்றவனான இராவணன் அங்கதனை நோக்கி "நீ இவனது
 தூதனாய் இருப்பதை விட்டுவிட்டு வானரத் தலைமை மேற்கொண்டு
 ஒழுகினாயானால், தன் தந்தையைக் கொன்றவனின் பின்னே இரு
 கைகளையும் தலைமேல் தூக்கிச் சுமந்தும், முகத்தைத் தொங்கவிட்டுக்
 கொண்டும் கண்டோர் இவன் அறிவிலி என்று கூறுமாறு வாழ்ந்தான்"
 என்று இகழ்ச்சியாகச் சொல்லப்படுவதுமான ஒப்பில்லாத பழிச்
 சொல்லை நீங்கப்பெறுவாய். நானும் அப்போது சீதையை
 அடைந்தவன் ஆவேன். உன்னையும் மகனாகப் பெற்றவனாவேன்.
 இனி எனக்குக் கிடைத்ததற்கு அரியது யாது? இருக்கிறது. என
 உரைத்தான்.

14. 'அந்நரர் கின்று நாளை
 அழிவதற்கு) ஐயம் கில்லை.
 உன் அர (சு) உனக்குத் தந்தேன்,
 ஆளுதி ஊழி காலம்
 பொன்அரி சுமந்த பீடத் (சு)
 கிமையவர் போற்றி செய்ய,
 மன்னவனாக யானே
 சூட்டுவன் மகுடம்' என்றான்.

அரும்பதவுரை:- அந்- அந்த, நரர்- மானிடர், ஐயம் - சந்தேகம், ஆளுதி- ஆளுவாயாக, ஊழிக்காலம் - இறுதிக்காலம், பொன்அரி- பொன்னாலான சிங்கம், சுமந்த- பொருந்திய, பீடத்து- ஆசனத்தில், கிமையவர்- தேவர்கள், போற்றி- போற்றுதல் (வணங்க), சூட்டுவன்- அணிவிப்பேன், மகுடம் - முடி.

வொழிப்பு :- “அந்த மானிடர் இன்றைய தினத்திலோ அல்லது நாளை தினத்திலோ அழிவதற்கு எவ் ஐயமுமில்லை. உனக்குரிய வானரத் தலைமையைத் தந்தேன். பொன்னாலான சிங்கம் பொருந்திய ஆசனத்தில் (அரியணை) அமர்ந்து தேவர்கள் எல்லாம் வணங்கிப் போற்றுதல் (வணங்குதல்) செய்ய, ஊழிக்கால இறுதிவரையிலும் ஆட்சி செய்வாயாக!” “வானரத்தலைவனாக உனக்கு நானே முடிசூட்டுவேன்” என இராவணன் மீண்டும் அங்கத்தனிடம் மொழிந்தான்.

அங்கதன் மறுமொழி

15. 'கூவி(கின்று) என்னை' நீ போய்த்
 தன்குலம் முழுதும் கொல்லும்
 பாவியை எய்தி, அஞ்சி,
 அரண்புகுப் பதுங்கி னானைத்
 தேவியை விடுக; அன்றேல்,
 செருக்களத் (து) எதிர்ந்து தன்கண்
 ஆவியை விடுக" என்றான்
 அருள்கினும் விடுகிலாதான்.

அரும்பதவுரை:- அருள்- கருணை, கினும்- இன்னும், விடுகிலாதான்-
 நீங்கப்பெறாதவன், கூவி- அழைத்து, குலம் - வம்சம், முழுதும் -
 முழுவதையும், கொல்லும் - அழிக்கும், பாவியை- பாவம்
 செய்பவனை, அமர்- போர், அஞ்சி- பயந்து, அரண்- அரண்மனை,
 புகு- புகுந்து, பதுங்கினான் - பதுங்கியவன், அன்றேல் -
 அல்லாவிடில், செருக்களம் - போர்க்களம், எதிர்ந்து-
 எதிர்த்து, ஆவியை- உயிரை, விடுக- விட்டுவிடுவாயாக.

வ्याழிப்பு :- "நீ இராமனுக்குத் தீமை செய்திருந்தும் இன்னும்
 உன்னிடத்தில் கருணை நீங்கப் பெறாதவனான அவன் (இராமன்),
 இப்போது என்னை அழைத்து, 'நீ சென்று தன் வம்சம் (குலம்)
 முழுவதையும் அழித்துக் கொல்லுகின்ற பாவத்தைச் செய்பவனைச்
 (இராவணன்) சென்றடைந்து போருக்கு அஞ்சி, அரண்மனையுட்
 புகுந்து, பதுங்கிக் கொண்டிருக்கும் இராவணனைப் பார்த்து, சீதையை
 விட்டுவிடு! அவ்வாறு அவளைச் சிறைவிடுக்க விருப்பமில்லை
 என்றால் போர்க்களத்தில் எதிர்த்து நின்று தன் அரியஉயிரை
 விட்டுவிடுவாயாக! எனச் சொல்வாயாக!" என்று எனக்குச் சொல்லி
 அனுப்பினான் என்று அங்கதன் கூறினான்.

16. பருந்துணப் பாட்டி யாக்கை

படுத்தநாள், பகைஞ ரோடும்

மருந்தினும் கினிய மாமன்

மடிந்தநாள், வனத்துள் வைகி

கிருங்குழி வந்த நங்கை

கிருஞ்செவி முக்கி னோடும்

அரிந்தநாள் வந்தி லாதான்

கினிச் செய்யும் ஆண்மை உண்டோ?

அரும்பதவுரை:- யாக்கை- உடல், பருந்துண- பருந்து உண்ணும்படி, படுத்தநாள்- வீழ்த்தியநாள், பகைஞரோடும் - பகைவரோடு, மருந்தினும் - மருந்தைவிட, மடிந்தநாள் - இறந்தநாள், வனத்துள் - காட்டினுள், வைகி- தங்குதல், கிருங்குழி- இருந்த பொழுது, அரிந்தநாள் - வெட்டியநாள், வந்திலாதான் - வராதவன், ஆண்மை- வீரம்.

பொழிப்பு :- “தன் பாட்டியான தாடகையின் உடலைப் பருந்து உண்ணும்படி கொண்டு வீழ்த்திய நாளிலும், மருந்தை விடச் சிறந்த (அணுகுலமான) மாமனான சுபாகு என்பவன் விசுவாமித்திரனின் வேள்வியைக் கெடுக்கச் சென்று படைகளுடன் இறந்த காலத்திலும், தான் காட்டில் தங்கியிருந்தபோது அவனுடைய தங்கையாகிய சூர்ப்பனகையின் மூக்கையும், தனங்களையும் என் தம்பி இலக்குவன் அரிந்தபோதும் கூடப் போரிட எதிர்த்து வராதவன் (இராவணன்) இனிச் செய்யும் வீரச் செயல் எதுவும் உண்டோ? என்று இராமன் கூறினான்.” என அங்கதன் மொழிந்தான்.

17. 'கிளையொடும் படைஞ ரோடும்
 கேடிலா உயிர்கட் கெல்லாம்
 களைஅன தம்பி மாரை
 வேரொடும் களையக் கண்டும்
 கிளையவன் பிரிய மாயம்
 கியற்றியே கொண்டு போய
 வளை எயிற் (று) அரக்கன் வெம்போர்க் (கு)
 கினீ கிவண் வருவ (து) உண்டோ?

அரும்பதவுரை:- கிளையொடும்- சுற்றத்தாருடனும், படைஞரோடும்-
 படைவீரருடனும், கேடிலா- அழிவில்லாத, களையென-
 களைபோன்று (கெடுதல் செய்யும்), களையக் கண்டும் - ஒழித்தல்
 செய்வதை அறிந்தும், பிரிய- வேறாக, மாயம்- வஞ்சகச் செயல்,
 கியற்றி- செய்து, வளைஎயிற்று- வளைந்த பற்களையுடைய,
 வெம்போர்- கொடியபோர், கிவண் - இனி.

வொழிப்பு :- “அழிவில்லாத உலகத்து உயிர்களாகிய
 பயிர்களுக்கெல்லாம் களைகளைப் போன்று துன்பம் செய்யும்
 இயல்புடைய கரன் முதலிய தம்பியரைச் சுற்றத்தாருடனும்,
 படைவீரருடனும் வேருடனே நான் ஒழித்துவிட்டேன். இதை
 அறிந்திருந்தும் என் தம்பியான இலக்குவன் என்னை விட்டுப்
 பிரியுமாறு வஞ்சகச் செயலைச் செய்து, அவன் பிரிந்த சமயத்தைப்
 பார்த்து என் மனைவியான சீதையைக் கவர்ந்த வளைந்த
 பற்களையுடைய அந்த இராவணன் இனியாவது கொடியபோர்
 செய்வதற்கு எம் எதிரே வரப்போவது நடப்பதோ? என இராமன்
 கூறியதாக அங்கதன் சொன்னான்.

18. 'ஏந்தியை தன்னைக் கண்ணூர் (று),
எதிர்ந்தவர் தம்மை எற்றீச்
சாந் (சூ) எனப் புதல்வன் தன்னைத்
தரையிடைத் தேய்த்துத் தன்னூர்
காந் (சூ) எரி மடுத்துத் தானும்
காணவே கடலைத் தாவிப்
போந்தபின் வந்தி லாதான்
கினிப்பொரும் போரும் உண்டோ?

அரும்பதவுரை:- ஏந்தியை- அழகிய அணிகலம், கண்ணூற்று- பார்த்துவிட்டு, எதிர்ந்தவர்- எதிர்த்துவந்தவர், எற்றீ- மோதி அழித்து, சாந்து- சாந்துபோல, தேய்த்து- அரைத்து, காந்து- வெப்பமுற (ஒளிவிட), எரி- நெருப்பு, மடுத்து- இட்டு, போந்தபின் - போனபின்பும், வந்திலாதான் - வராதவனான, பொரும்போரும் - பொருதுகின்ற யுத்தமும்.

பொழிப்பு :- என்னால் அனுப்பப்பட்ட தூதனான அனுமன் அழகிய அணிகலங்களை அணிந்த சீதையைப் பார்த்துவிட்டு, அப்போது எதிர்த்து வந்தவர்களை எல்லாம் மோதி அழித்துத் மகனான அட்ச குமாரனைச் சாந்துபோல் ஆகுமாறு தரையில் இட்டு அரைத்துவிட்டு, நெருப்பையிட்டு அவ்விடத்தை எரித்துவிட்டுத் தான் (இராவணன்) பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே கடலைக் கடந்து போன பின்பும் அந்த அனுமனைக் கொல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டு வரவேண்டியவன் வரவில்லை. அங்ஙனம் வராதவனான இராவணன் இனி எதிரில் வந்து மோத இருக்கும் யுத்தமும் உண்டோ? என்று இராமன் கூறினானென அங்கதன் கூறினான்.

19. 'உடைக்குலத் (து) ஒற்றர் தம்பால்
 உயிர்கொடுத் (து) உள்ளக் கள்ளம்
 துடைத்துழி, வருணன் வந்து
 தொழுகுழித் தொழாத கொற்றக்
 குடைத்தொழில் உம்பி கொள்ளக்
 கொடுத்துழி, வேலை கோல்
 அடைத்துழி, வந்தி லாதான்
 கினீவர ஐயம் உண்டோ?

அரும்பதவுரை:- உடைக் குலம்- தன்குலம், உள்ளக் கள்ளம்- உள்ளத்தில் உள்ள கள்ளத்தன்மை, துடைத்துழி - போக்கிய போதும், தொழுகுழி- வணங்கிய போதும், தொழாத- வணங்காத, கொற்ற - வெற்றியுடைய, குடைத்தொழில்- ஆட்சி செய்யும் தொழில், உம்பி கொள்ள- பெற்றுத்தருமாறு, கொடுத்துழி- தந்த போதும், வேலை- கடலை, கோர்- முயன்று, அடைத்துழி- அடைத்து அணைகட்டிய போதும், (காலத்திலும்) வந்திலான்- வராதவன், ஐயம்- சந்தேகம்.

பொழிப்பு :- “தன் குலத்தில் பிறந்த ஒற்றர்களிடத்தில் அவர்கள் உயிரைக் கவரவிடாமல் விட்டு அவர் தம் உள்ளக் கள்ளத்தனத்தைப் போக்கியபோதும், வருணன் கண்கூடாக எதிரில் வந்து தன்மீது அணை கட்டுமாறு வணங்கிக் கூறியபோதும், தன்னை மற்றவர் தொழுவதன்றித் தான் எவரையும் தொழவேண்டாத வெற்றியுடைய இலங்கைக்கு அரசாட்சி செய்யும் தொழிலை வீடணன் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு தந்தபோதும், கடலை முயன்று அணை கட்டிய காலத்திலும் வராதவன் இராவணன். அத்தகையவன் இனி வருவான் என்று எண்ணச் சந்தேகமேனும் உண்டோ? என்று இராமன் கூறினான்.” என்று அங்கதன் சொன்னான்.

20. 'மறிப் (பு)உண்ட தேவர் காண,
 மணிவரைத் தோளின் வைகும்
 நெறிப்பண்ட ரீகம் அன்ன
 முகத்தியர் முன்னே, நென்னல்
 பொறிப்புண்ணட ரீகம் போலும்
 ஒருவனால் புனைந்த மெளலீ
 பறிப்புண்டும் வந்தி லாதான்
 கிளிப்பொரும் பான்மை உண்டோ?'

அரும்பதவுரை:- மறிப்புண்ட- சிறையில் வைக்கப்பட்ட, காண- காணும்படியாக, மணிவரை- அழகிய திரிகூடமலை, தோளின்- மீது, வைகும்- தங்கியுள்ள, நெறி- ஒழுங்கு (முறை), புண்டரீகம்- தாமரை, அன்ன- போன்ற, முகத்தியர் - முகத்தை உடையவர் (தேவப் பெண்டிர்), முன்னே- எதிரே, நென்னல்- நேற்று, பொறி - புள்ளி, புண்டரீகம்- புலி, ஒருவனால்- ஒப்பில்லாத ஒருவனாகிய (சுக்கிரீவன்), புனைந்த- அணிந்திருந்த, மெளலீ- முடி, பறிப்புண்டும்- பறிக்கப்பட்ட போதும், வந்திலாதான்- வராமல் இருந்தவன், கிளி- இனிமேல், பொரும்- போர் செய்யும், பான்மை- தன்மை.

பொழிப்பு :- “தன்னால் சிறையில் மறித்து வைக்கப்பட்ட தேவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கவும், அழகிய திரிகூட மலையினில் தங்கியுள்ள ஒழுங்கு முறையைக் கொண்ட தாமரை மலரைப் போன்ற முகத்தை உடையவரான தேவப்பெண்டிர்க்கு எதிரே நேற்று உடலில் புள்ளிகளைக் கொண்ட புலியைப் போன்ற ஒப்பில்லாத வல்லமையுடைய சுக்கிரீவனால் தான் அணிந்துள்ள முடி பறிக்கப்படும் (இலங்கை அரசு பறிக்கப்பட) அந்தச் சுக்கிரீவனைக் கொல்லுமாறு தொடர்ந்து வராமல் இருந்தவனான இராவணன் இனிப் போர் செய்கின்ற தன்மை உண்டோ? என இராமன் மொழிந்தான்” என அங்கதன் கூறினான்.

21. “என்(று) கிவை கியம்பீ வா” வென்(று)
 ஏவீனன் என்னை எண்ணி,
 ஒன்(று) உனக்கு உறுவ(து) உன்னித்
 துணிந்(து) உரை, உறுதி பார்க்கின்,
 துன்றிரும் குழலை விட்டுத்
 தொழுது வாழ், சுற்றத் தோடும்
 பொன்றுதி யாயீன், என்பின்
 வாயிலீற் புறப்ப(டு)” என்றான்.

அரும்பதவுரை:- என்று- என, கிவை - இவ்வாறாக, கியம்பீ-
 சொல்லி, வா- வருவாயாக, ஏவீனன்- கட்டளையிட்டு
 (அனுப்பினான்), எண்ணி- எண்ணியது, உறுவது- தக்கது, உன்னி-
 ஆராய்ந்து, துணிந்து உரை- பயமின்றிக் கூறு, உறுதி-
 உயிருக்குத்தளராத நிலை, பார்க்கின்- பார்ப்பாயானால், துன்றிரும்-
 நெருங்கிய, குழல் - கூந்தல், விட்டு- விடுத்து, தொழுது- வணங்கி,
 பொன்றுதி- இறந்துவிடுதல், வாயிலீல்- அரண்மனை வாயிலில்,
 புறப்பட்டு- வெளிப்பட்டு (வருவாயாக)

பொழிப்பு :- “என இவ்வாறாகச் சொல்லி இராவணன் மனதில்
 எண்ணியதை அறிந்து கொண்டு வா, என்று இராமன் எனக்குக்
 கட்டளையிட்டு அனுப்பினான். ஆதலால் நான் கூறிய இரண்டினுள்
 உனக்குத் தக்க செயல் ஒன்றை ஆராய்ந்து துணிந்துரைப்பாயாக.
 உன் உயிருக்குத் தளராத நன்மையான செயலைப் பார்ப்பாயானால்
 நெருங்கிய கூந்தலையுடைய சீதையை இராமனிடம் விட்டுவிட்டு
 அவனை வணங்கி நன்மை பெற்று வாழ்வாயாக! அன்றேல்
 உறவினருடன் இறந்துவிட விரும்பினால் அரண்மனை வாயிலிருந்து
 வெளிப்பட்டு என்பின்னே வருவாயாக!” என்று அங்கதன்
 உரைத்தான்.

அங்கதனைக் கொல்லும்படி கிராவணன் அரக்கர் சீலரை ஏவுதல்

22. சொற்ற வார்த்தையைக் கேட்டலும், தொல்லுயிர்
முற்றும் உண்பது போலும் முனிவினான்
'பற்றுமீன் கடிதின்; நெடும் பார்மிசை
எற்றுமீன்' என நால்வரை ஏவினான்.

அரும்பதவுரை:- சொற்ற- சொன்ன, வார்த்தை- சொல்லை,
தொல்லுயிர்- இயற்கையான உயிர்கள் (பழைய), முற்றும்-
முழுவதும், முனிவினான்- சினமடைந்தான், பற்றுமீன்- பிடித்துக்
கொள்ளுங்கள், கடுதின்- விரைவாக, நெடும்- நீண்ட, பார்மிசை-
பூமியின் மீது, எற்றுமீன்- மோதுங்கள், ஏவினான்- கட்டளையிட்டான்.

பொழிப்பு:- மேலே கூறியவாறு அங்கதன் உரைத்தவற்றைக் கேட்ட
கிராவணன் இயற்கையான (நீண்டகால) உயிர்களையெல்லாம்
விழுங்கிவிடுவானோ! என எண்ணும்படியாகச் சினத்தைக்
கொண்டவனாயினான். விரைவாக இந்தத் தூதனைப் பிடியுங்கள்.
நீண்ட இப்பூமியின் மீது மோதுங்கள் எனக் கூறி நான்கு வீரர்களுக்குக்
கட்டளையிட்டான்.

அங்கதன் செய்கை

23. ஏவினான் பிடித்தாரை எடுத் (து) எழத்
தாவினான்; அவர் தம்தலை போய் அறக்
கூவினான் அவன் கோபுர வாயிலில்
கூவினான்; துகைத் தான்; இவை சொல்லுவான்.

அரும்பதவுரை:- ஏவினான்— கட்டளையிட்டபடி, பிடித்தாரை— தன்னைப் பற்றியவர்களை, எடுத்து— எடுத்துக்கொண்டு, எழுத்தாவினான்— உயரஎழுந்து பாய்ந்தான் (தாவுதல்), அற— அறும்படியாக, கூவினான்— சத்தமிட்டான், கோபுரவாயில்— அரண்மனைவாயில், சூவினான்— போட்டான், துகைத்தான்— மிதித்தான், கிவை— இவ்வாறாக, சொல்லுவான்— கூறுவான்.

பொழிப்புரை:- அங்கதன், இராவணன் கட்டளையிட்டபடி தன்னைப் பிடித்த அந்த நான்கு வீரர்களையும் எடுத்துக்கொண்டு உயர எழுந்து, தாவி அந் நால்வர்களின் தலைகளும் அறும்படியாகச் செய்தான். சத்தமிட்டான். (கர்ச்சித்தான்). அரண்மனைவாயிலில் அவர்கள் உடலைப்போட்டுக் காலால் மிதித்தான். பின் இவ்வாறாகக் கூறலானான்.

24. 'ஏமம்சார எளியவர் யாவிரும்
கூமம் கால்வன வீரன் சுடுசரம்
வேமீன் போல்வன வீழ்வதன் முன்னமே
போமீன். போமீன் புறத் (சூ)' என்று போயினான்.

அரும்பதவுரை:- ஏமம்— காவல் (பாதுகாப்பு), சாரம்— ஆற்றல், எளியவர்— வாயிலார், யாவரும்— அனைவரும், கூமம்— புகை, கால்வன— வெளிவிடுவன, சுடுசரம்— சுடுகின்ற அம்புகள், வேம்மீன்— ஒளிதருகின்ற மின்னல், போல்வன— போன்றன, முன்னமே— முன்னரே, போமீன்— போங்கள், புறந்து— அப்பால், போயினான்— போனான்.

பொழிப்புரை:- ஆற்றல் கொண்ட பாதுகாப்பை ஆற்றுவவர், வாயிலார் அனைவரும் வீரனான இராமனால் விடப்படுகின்ற புகையைக் கக்கிக்

கொண்டு ஒளிதரும் மின்னல் போன்று வருகின்ற அம்புகள் விழுவதற்கு முன்னமே அப்பால் போய்விடுங்கள், போய்விடுங்கள் எனக் கூறிக்கொண்டு அங்கதன் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினான். இங்கு உயிரைப் பாதுகாக்கும்படி அங்கதன் கூறுதல் காட்டப்படுகிறது.

மேலதிக விளக்கம்:- இதன் பின் இராமாயணத்தில் அங்கதன் இராமனை அடைதல் காட்டப்பட்டுள்ளது.

“..... இந்த விண் நின்று இழிந்துளதாம் என வந்து வீரன் அடியில் வணங்கினான்”

வானத்திலிருந்து இறங்கிய சந்திரன் எனக் கண்டோர் கூறுமாறு அங்கதன் இறங்கி வந்து இராமனின் அடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினான். அதன் பின்பு இராமன் கேட்டதற்கு அங்கதன் கூறிய பதிலைக் கம்பர் பின்வருமாறு காட்டுகின்றார்.

**“உற்றபோது அவன் உள்ளக் கருத்தெல்லாம்
கொற்ற வீரன் உணர்ந்து என்று கூறலாம்
முற்ற ஓகி என் முர்க்கன் முடித்தலை
அற்றபோது அன்றி ஆசை அறான் என்றான்”**

“அந்த இராவணனின் உள்ளத்தில் உள்ள எண்ணங்களை எல்லாம் சொல்வாயாக!” என்று வெற்றி வீரனான இராமன் கூறினான். உடனே அங்கதன் “இராவணனின் கருத்தை ஒவ்வொன்றாக முழுவதும் சொல்லி என்ன பயன்! அந்த இராவணன் முடிகளை அணிந்துள்ள தன் தலைகள் யாவும் (பத்து) அறுபட்ட போதல்லால் தன் மனத்திற்கொண்ட காதல் நீங்கப் பெறான்” என்று இராவணனின் உறுதியான எண்ணத்தை அங்கதன் இராமனுக்குக் கூறினான். இத்துடன் அங்கதன்

தூதுப்படலம் முடிவடைகிறது. இதன்பின் ‘முதற்போர் புரிபடலம்’ தொடங்குகிறது. இதற்குப்பின் செய்ய வேண்டியது போர், சமாதானம் அன்று என எண்ணித் திக்குகள் தோறும் போருக்கான முரசம் அறையப் படுகிறது.

**“பூசலே பீர்தீல்லை எனப் புறத்து
ஆசை தோறும் முரசம் அறைந்து...”**

எனக் கம்பர் இதனைக் காட்டிச் செல்வார். இதன் பின் போர் தொடங்குகின்றது.

17. வள்ளுவரும் பாரதியாரும்

திருவள்ளுவர் “அருளுடைமை” என்ற 25 வது அதிகாரத்தில், 7 வது குறளில் (திருக்குறள் நூலில் 247 வது குறள்) பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

**“அருளில்லார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லை பொருளில்லார்க்கு
கிவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு”**

தெளிவுரை:- பொருள் இல்லாதவர்க்கு இவ்வுலகத்து வாழ்க்கை இல்லாதவாறு போல, உயிர்களிடத்தில் அருள் இல்லாதவர்க்கு அவ்வுலகத்து (மறுஉலக) வாழ்க்கை இல்லையாம். இதன் மூலம் இவ்வுலக வாழ்வுக்குப் பொருள் இன்றியமையாதது என்பதைக் கூறுவார்.

**“பொருள் லார்க்கிலை கிவ்வுல கென்றநம்
புலவர் தம்மொழி பொய்ம்மொழி யன்றுகாண்;
பொருள் லார்க்கு கின்ப மில்லை துணையில்லை
பொழுதெ லாங்கிடர் வெள்ளம்வந் தெற்றுமால்
பொருள் லார்பொருள் செய்தல் முதற்கடன்”**

பொருள் இல்லாதவர்க்கு இவ்வுலக வாழ்வில் சிறப்பில்லை எனக் கூறும் பொய்யாமொழிப் புலவர் திருவள்ளுவரின் கூற்றைப் பாரதியார் மீண்டும் சான்று வாயிலாக நிறுவி நிரூபிக்கின்றார். பொருள் இல்லாதவர்க்கு இவ்வுலகத்தில் வாழ்க்கை இல்லாதது போன்ற தன்மையுடையதே. இவ்வாறு கூறும் திருவள்ளுவரின் கூற்றானது பொய்யானதன்று என்பதை அறிவாயாக.

பொருள் இல்லாதவர்க்கு மகிழ்ச்சி என்பது கிடையாது. துணையாக உறவினர், நண்பர் எவரும் இன்றி தனியே நிற்பர். எந்நேரமும் வெள்ளம் தொடர்ச்சியாக வருவது போன்று; துன்பம் எந்நேரமும் வந்து தாக்கிக் கொண்டே இருக்கும். எனவே பொருள் இல்லாதவர் முதலில் செய்யவேண்டிய கடமை பொருள் சேர்த்தல் ஆகும். (பொருள் செய்தல் முதற் கடன்).

மேலதிக விளக்கம்:- பொருளில்லார்க்குத் துணை இல்லை. பொருள் இல்லாதவரிடம் இருந்த உறவினர், நண்பர்கள் எல்லோரும் தாமாகவே விலகிவிடுவார்கள்.

**“அற்ற குளத்தின் அறுநீர்ப் பறவைபோல்
உற்றுழித் தீர்வார் உறவல்லர்...”**

நீர் வற்றிய குளத்தினில் இருந்து தாமாகவே நீங்கிச் செல்கின்ற நீர்வாழ் பறவைகள் போல வறுமை வந்தபொழுது அனைவரும் நீங்கிவிடுவார்கள். இவ்வாறானவர்கள் உறவினராகார். கொட்டி, நெய்தல், ஆம்பல் போன்ற தாவரங்கள் தண்ணீர் வற்ற தாமும் ஒட்டியிருந்து துன்பம் அனுபவிப்பது போல உறவினர்கள் இருக்க வேண்டும் என ஔவையார் மூதுரையில் 17 வது பாடலில் சிறப்பாகக் கூறியுள்ளார்.

ஔவையார் தான் அருளிய “நல்வழியில்” 34 வது பாட்டில் பின்வருமாறு “பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகமில்லை” எனக் கூறுவதை இங்கு நோக்கற்பாலது.

“கல்லானே யானாலும் கைப்பொருளென் றுண்டாயின்
எல்லோரும் சென்றங்கு எதிர் கொள்வர் - இல்லானை
இல்லாளும் வேண்டாள் மற்று ஈன்றெடுத்த தாய் வேண்டாள்
செல்லாது அவன் வாயிற் சொல்”

பதவுரை: படியாதவனையாயினும் அவன் கையிலே பொருள்
மாத்திரம் இருந்துவிட்டால் எல்லோரும் சென்று எதிர் கொண்டு
உபசரிப்பர். (படித்தவனையாயினும்) பொருள் இல்லாதவனை அவன்
மனைவியும் விரும்பாள், அவனைப் பெற்றெடுத்து வளர்த்த தாயும்
விரும்பமாட்டாள், அவனுடைய வாய்ச் சொல்லைப் பிறர்
ஏற்கமாட்டார்கள்.

எனவே கல்லாதவனே ஆயினும் பொருளுடையவனை
எல்லோரும் மதிப்பர். கற்றவனே ஆயினும் பொருள் இல்லாதவனை
ஒருவரும் மதியார் என்பது தெளிவாகிறது. எனவே பொருள் சேர்த்தல்
இன்றியமையாதது.

மனிதர்களுடைய மனம் செம்மையுற்று இருக்கும்போதே
இவ்வுலகம் நல்லுலகமாக நடுநிலமை பெறும். இந்த உயர்ந்த
பெருமையை அழிக்கக் கூடியது சினம் (கோபம்) ஆகும்.
(செம்மை - செப்பம், செவ்வை, நிதார்த்தம், தலைமை நடுவுநிலமை,
வளைவின்மை, நேர்மை, பெருமை.)

“சினம் என்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி கினம் என்னும்
ஏமப் புணையைச் சுடும்”

திருவள்ளுவர் வெகுளாமை (கோபம் கொளாதல்) என்ற 31 வது
அதிகாரத்தில் ஆறாவது குறளில் (திருக்குறளில் 306 வது குறள்)

பின்வருமாறு சினத்தின் கேடு பற்றிக் கூறுகின்றார்.

பதவுரை: சினம் என்னும் சேர்ந்தவரை அழிக்கும் நெருப்பு, ஒருவனுக்கு இனம் என்னும் இன்பத் தெப்பத்தையும் சுட்டு அழித்துவிடும் எனக் கூறுவார். இங்கே கொல்லி என்பது நெருப்பைக் குறிக்கிறது. இந்தக் கோபமானது தன்னை அழிப்பதோடு மட்டும் நின்றுவிடாது அவரைச் சேர்ந்தோரையும் அழிக்கும் தன்மை கொண்டது. எனவே தான் ஓளவையார் தனது “ஆத்திசூடியில்” இரண்டாவது அறிவுரையிலேயே “ஆறுவது சினம்” என்றார்.

**“உள்ளங் கவர்ந்து எழுந்து ஓங்குசீனம்
காத்துக் கொள்ளும் குணமே குணம் என்க”**

நல்ல உள்ளத்தைக் கூட தன்வசமாக்கிக் கிளர்ந்து எழுகின்ற கோபத்தை அடக்கி, அதன் வேகத்தைத் தணித்து, அதன் செயலைச் செய்யவிடாது தடுக்கும் பண்பே பண்பு என உயர் அறிஞர் ஒருவர் கூறிய கூற்று இங்கு போற்றத்தக்கது. மேலும் “சினம் என்பது சேர்ந்தாரைக் கொல்லி...” என்ற திருவள்ளுவரின் கூற்றைப் பாரதநாட்டு விஞ்ஞான வித்தகர் ஜகதீச சந்திரபோஸ் அவர்கள் கூறிய உண்மை ஆதாரங்களை ஆராய்தல் மூலம் திருக்குறளை விளக்க முயலுகின்றார் பாரதியார்.

சாத்திரங்களை நம்பி அதனூடே வாழ்க்கையைச் செலுத்தும் மாந்தர்களே! அறிவு அனுபவத்தின் படி எமது நாடியிலே அதிர்ச்சி ஏற்படின் மரணம் உண்டாகும் என்று கூறினான் அவ்விஞ்ஞானி. கோபத்தின் காரணமாக ஏற்படும் அதிர்ச்சியானது மரணத்தை ஏற்படுத்துகின்றது என்ற இவ் விஞ்ஞானியின் கூற்றுடன் “சினம் என்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி” என்ற குறட்பாவுடன் ஒத்து நிற்பதைக் காட்டுகின்றான் பாரதி. எனவே நாம் கோபப்படுபடக் கூடாது.

கோபமடையாது இருத்தலே, நாம் ஏனைய நிகழ்வுகளில் வெற்றி பெறுவதற்கான வழி எனப் பாரதி காட்டுவான். எனவே நாம் சினமடையாது இருப்போமாக.

மேலும் “ஏழையர் வடிக்கும் கண்ணீரானது செருக்குடைய வல்லரசையும் அழித்துவிடும்” என்ற கூற்றைத் திருவள்ளுவரின் குறள் மூலம் காட்ட விளைகின்றார் ஆசிரியர்.

**“அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுதகண் ணீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை”**

என வள்ளுவர் கொடுங்கோன்மை என்ற 56 வது அதிகாரத்தில் 5 வது குறளாகக் (திருக்குறளில் 555 வது குறள்) கூறுவார்.

பதவுரை: (முறை செய்யாதவனுடைய) செல்வத்தைத் தேய்த்து அழிக்கவல்ல படை, ஏதுவெனில், அதனால் பலர் துன்பப்படும் துன்பம் பொறுக்க முடியாமல் - அழுத கண்ணீர் அன்றோ?

எனவே அல்லற்பட்டு தாங்க முடியாது நீதி கோரி அழும் கண்ணீர் பெரும் செருக்கும், செல்வமும் கொண்ட அரசையே அழித்து விடும் என்பதனை இதனால் அறிகிறோம்.

அல்லற்பட்டு ஆற்றாது நீதி கேட்டு அழுது வெற்றிகண்ட வரலாறுகளை நாம் அறிந்திருக்கின்றோம். சிலப்பதிகாரத்திலே “கண்ணகி” தன்கணவனுக்காக நீதி கேட்டு முறையிட்டு அழுத கண்ணீர் பாண்டியனின் அரசையே நிலைகுலைய வைத்தது மட்டுமன்றி மன்னன் தேவியுடன் இறந்தது மட்டுமன்றி, மதுரையையே எரியுண்ண வைத்து விட்டமையையும் நாம் காண்கிறோம்.

பாரதத்திலே, துரியோதனனின் சபையில் ஆடவர் நிறைந்திருக்க, பாஞ்சாலி கொணரப்பட்டு துகிலுரியப்படுகிறாள். பஞ்சபாண்டவர்கள் நீதிகேட்டு , தலைகுனிந்த நிலையில் இருக்கின்றனர். அப்போது பாஞ்சாலி வடித்த கண்ணீர் அவள் மானத்தைக் காப்பாற்றக் கோவிந்தன் வருகையும்; அதன் பிரதிபலனாகத் துரியோதனனின் குலமே அழிவதற்கும் காரணமாகியமையையும் நாம் அறிகிறோம். எனவே தான் “ஏழை அழுத கண்ணீர் கூரிய வாளை ஒக்கும்” என்றார்கள் முன்னோர்.

பாரதநாட்டு மக்கள் அந்நிய நாடுகளில் அல்லல்பட்டு வேலை செய்து கண்ணீரைச் சொரிவது கண்டு பாரதியார் வேதனையுற்றார். பிஜித் தீவின் கரும்புத் தோட்டத்தில் பெண்கள் வேலைப்பழுவினைத் தாங்கமுடியாது படும்வேதனைகள் பாரதியாரின் உள்ளத்தை உருக்கின. எனவே தான் இறைவனிடம் கேட்கின்றார் “பெண் என்று சொன்னால் பேயும் இரங்கிவிடும்” ஆனால் இந்தப் பாரதப் பெண்கள் கண்ணீர் சொரிந்து அழுது புலம்பும் போது உன் மனம் இரங்கவில்லையா? எனத் தெய்வத்திடம் முறையிடுவார் பாரதியார்.

இவர்கள் விடும் கண்ணீர் மண்ணுடன் கலந்துவிடாது, அது செருக்குடை அரசுகளை ஆட்டிப்படைக்கும் அரும்படைகளாக கிளர்ந்து எழும் என்பதும், அவர்களின் செல்வத்தை அழிக்கும் படைகளாக மாறும் என்பதும் பாரதியாரின் நம்பிக்கையாகும். நாம் இன்பம் பெறுவதற்கு வழி யாது? எனக் கேட்பின் பலர் பல வழி கூறுவர். ஆனால் இரண்டு அடிகளில் திருவள்ளுவர் வழி கூறிவிடுகிறார்.

**“அறத்தான் வருவதே கின்பம்; மற்றெல்லாம்
முறத்த புகழும்; இல”**

என அறன் வலியுறுத்தல் என்ற நான்காவது அதிகாரத்தில் 9 வது குறளில் (திருக்குறள் 39 வது குறள்) கூறுவார்.

அறநெறியில் வாழ்வதன் பயனாக வருவதே இன்பமாகும். அறத்தோடு பொருந்தாமல் வருவன எல்லாம் இன்பம் இல்லாதவை, புகழும் இல்லாதவை ஆகும். எனவே அறநெறியில் வாழ்வதன் பயனாகக் கிடைப்பவையே இன்பம் என்பதை எடுத்துக் காட்டும் வள்ளுவர் கூற்றை வாயாரப் புகழ்ந்து ஒப்புநோக்குவார் பாரதியார்.

அறம் ஒன்று மட்டும்தான் உண்மையான இன்பத்தைத் தரும் என்று கூறிய வள்ளுவரின் வாக்கைப் போற்றுவேன் எனக் கூறும் பாரதியார், அவ் அறத்தை விட்டுவிட்டு வேறு எவற்றாலோ இன்பம் பெற்று விடலாம் என நான் ஈடுபட்டு, அதனால் பெற்ற துன்பம் எவ்வளவு கோடி கோடி... என ஏங்குவார். அறம் அல்லன யாவும் வலிமை அழிந்து, மனம் உடைந்து, வேதனை தரும் ஆகையால் நாட்டிலுள்ள இளைஞர்களே, கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்.

“அறம் ஒன்றே மெய்யின்பம் தரும்”

ஆதலால் நீங்கள் அறத்தினை (தருமம்) செய்வதன் மூலம் இன்பம் பெறுங்கள். வேறெதனையும் இன்பம் வேண்டித் துயக்காதீர்கள். அதனால் தோல்வியே காண்பீர்கள். ஆகவே தருமத்தையே துணையாகக் கொண்டு நீங்கள் உயர்வடையுங்கள். இன்பம் பெறுங்கள் எனப் பாரதியார் வேண்டுவார்.

வள்ளுவன் கூறிய “அறத்தான் வருவதே கின்பம்” என்ற வழியைப் போற்றும் பாரதியார் அவ்வழியையே துணைக் கொண்டு இன்பம் பெறுங்கள் என எமக்கு வழிகாட்டுதல் செய்தலானது இங்கு காட்டப்படுகிறது. திருவள்ளுவர் வாக்கைப் பாரதியார் இங்கு போற்றுதல் செய்கின்றார்.

18. நீதிப் பாடல்கள்

ஒளவையார்

மூதுரை என்பது ஒளவையார் என்னும் தமிழ் மூதாட்டியார் அருளிய செவ்விய தமிழ் நூல்களில் ஒன்றாகும். ஆத்திசூடி.. கொன்றை வேந்தன். மூதுரை. நல்வழி. ஞானக்குறள். அசதிக்கோவை. பந்தனந்தாதி என்பனவும் தனிப்பாக்களும் இவரால் இயற்றப்பட்டது. அஞ்சாமை, நன்றியறிவு, அன்பு, இரக்கம், ஒழுக்கநெறி, என்பவற்றை இவருடைய செய்யுள்கள் காட்டி நிற்கின்றன. பண்டிதரும் பாமரரும் ஒளவையார் என்ற பெயரை அறிந்திருப்பதற்குக் காரணம் அவர் இயற்றிய “ஆத்திசூடி” முதலாய நீதி நூல்களாகும். இம் மூதுரை என்னும் நூல் “வாக்குண்டாம்” எனவும் பிற்காலத்தவரால் வழங்கப்படுகிறது

கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவரான அதியமான் அஞ்சி என்பவன் ஒளவையாரைப் பெரிதும் ஆதரித்து வந்தான். அவன் தான் அருமையாகப் பெற்ற நெல்லிக்கனி ஒன்றை அவருக்கு அளித்து அவர் அதனை உண்டு நெடிது உயிர் வாழ்ந்தாரெனக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதனாலேயே “... நெல்லிக்கனியைத் தின்றுலகில் நீடு வாழ்ந்த தமிழ்க்கிழவி” எனப் போற்றப்பட்டார். இவரின் கருத்துக்கள் யாவும் நீதியையும், ஆழ்ந்த கருத்தையும் தருவன. தமிழ் போற்றும் நல்லுலகம் உள்ள வரை இவரது நூல்கள் நிலைத்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

முதுரை

நல்லவருக்குச் செய்த உதவியின் மேன்மை

7. நல்லார் ஒருவர்க்குச் செய்த உபகாரம்
கன்மேல் எழுத்துப் போற் காணுமே - அல்லாத
ஈரமீலா நெஞ்சத் தார்க் கீந்த உபகாரம்
நீர்மேல் எழுத்துக்கு நேர்.

அரும்பதவுரை:- நல்லார் ஒருவர்க்கு - நற்குணமுடைய ஒருவருக்கு, செய்த உபகாரம்- செய்த உதவியானது, கன்மேல் எழுத்துப்போல்- கருங்கல்லின் வெட்டப்பட்ட எழுத்துப்போல, காணும்- அழியாது விளங்கும், அல்லாத- நல்லவரல்லாத, ஈரம் கில்லா நெஞ்சத்தார்க்கு- அன்பில்லாத மனமுடையார்க்கு, ஈந்த உபகாரம்- செய்த உதவியானது, நீர் மேல் எழுத்திற்கு- நீரின் மேல் எழுதப்பட்ட எழுத்திற்கு, நேர்- ஒப்பாகும் (அழிந்துவிடும்).

பொருள் :- நல்லவருக்குச் செய்த உதவி கல்லிலே செதுக்கப்பட்ட எழுத்துப் போல அழியாது விளங்கும். நல்லவரல்லாத, இரக்கமில்லாதவருக்குச் செய்யும் உதவியானது தண்ணீரிலே எழுதிய எழுத்துப் போல் தெரியாது அப்பொழுதே அழிந்துவிடும்.

[நல்லவருக்குச் செய்யும் உபகாரம் என்றும் நிலை பெற்று விளங்கும். தீயவருக்குச் செய்த உபகாரம் அப்பொழுதே அழிந்துவிடும்.]

மேன்மக்கள் கியல்பு

8. அட்டாலும் பால் சுவையிற் குன்றா தளவளாய்
 நட்டாலும் நண்பல்லார் நண்பல்லர்
 கெட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்களே சங்கு
 சுட்டாலும் வெண்மை தரும்.

அரும்பதவுரை:- பால்- பாலினை, அட்டாலும்- காய்ச்சினாலும், சுவையிற்குன்றாது - அது இனிய சுவையிற் குறையாது, சங்கு- சங்கினை, சுட்டாலும்- சுட்டு நீறாக்கினாலும், வெண்மைதரும்- அது வெண்மை நிறத்தையே கொடுக்கும், அதுபோன்று, மேன்மக்கள்- மேலோர், கெட்டாலும்- வறுமையுற்றாலும், மேன்மக்களே- மேலோராகவே விளங்குவர், நண்பு அல்லார்- நட்பின் குணமில்லாத கீழோர், அளவளாய் நட்டாலும்- கலந்து நடப்புச் செய்தாலும், நண்பு அல்லர்- நண்பராகார்.

பொருள்:- பாலை எவ்வளவு காய்ச்சினாலும் அதன் இனிய சுவை குறையாது. சங்கைச் சுட்டு நீறாக்கினாலும் அதன் நிறம் வெண்மையாகவே காணப்படும். பண்புடைய மேலோர்கள் வறுமையில் வாடிய போதிலும் தங்கள் தகுதியை இழக்கமாட்டார்கள். பண்பற்றவர்கள் (கீழோர்) நெருங்கிப் பழகினாலும் நல்ல நண்பர்களாக இருக்க மாட்டார்கள்.

பால், சங்கு இரண்டும் மேன்மக்களுக்கு உவமையாக வந்தன. மேலோர் வறுமையுற்ற பொழுது முன்னையிலும் சிறந்து விளங்குவர் என்பது உவமைகளாற் புலனாகிறது.

[மேலோர் வறுமையுற்றாலும் உயர்ந்தவரே. கீழோர் நெருங்கிப் பழகினாலும் நண்பராகார்]

நல்லார் தொடர்பின் நலன்

9. நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே நலமிக்க
 நல்லார் சொற் கேட்பதுவும் நன்றே - நல்லார்
 குணங்கள் உரைப்பதுவும் நன்றே - அவரோடு
 கிணங்கி கிருப்பதுவும் நன்றே.

அரும்பதவுரை:- நல்லாரை- நற்குணமுடையோரை, காண்பதுவும்-
 பார்ப்பதுவும், நன்றே- நல்லதே, நல்லார்- நல்லவருடைய,
 நலம் மிக்க- பயன் நிறைந்த, சொல் - சொற்களை, கேட்பதுவும்-
 கேட்டலும், நன்றே- நல்லதே, நல்லார்- நல்லவருடைய, குணங்கள்-
 பண்புகளை, உரைப்பதுவும்- பேசுதலும், அவரோடு- அந்
 நல்லவருடன், கிணங்கி கிருப்பதுவும்- கூடி இருத்தலும்.

பொருள்:- நற்குணமுடையோரைக் காண்பது நன்மை பயக்க
 வல்லது. அவர் கூறுகின்ற பயன்நிறைந்த சொற்களைக் கேட்பது
 நன்மை தரும். அவர்களுடைய பண்புகளை எடுத்துக் கூறுவதும்
 நன்று. அத்தகையோருடன் கூடியிருத்தலும் நன்மை பயக்கவல்லது.

[நல்ல குணமுடையாரின் தொடர்பு நலம் தரும்]

தீயார் தொடர்பின் தீமை

10. தீயாரைக் காண்பதுவும் தீதே - திருவற்ற
 தீயார் சொற் கேட்பதுவுந் தீதே - தீயார்
 குணங்கள் உரைப்பதுவுந் தீதே - அவரோடு
 கிணங்கி கிருப்பதுவுந் தீது.

அரும்பதவுரை:- தீயாரை- கெட்ட குணம் உடையவரை,
 காண்பதுவும்- பார்ப்பதுவும், தீதே- தீயதே, தீயார்- தீயவர்களுடைய,

திருஅறற- பயன் இல்லாத, **சொல்-** சொல்லை, **கேட்பதுவும்-** கேட்டலும், **தீதே -** தீயதே, **தீயார் -** தீயவர்களுடைய குணங்கள் (தீய) குணங்களை, **உரைப்பதுவும் -** பேசுவதும், **தீதே-** கெடுதலையே உண்டாக்கும், **அவரோடு-** அத்தகையரோடு, **கிணங்கி-** கூடியிருத்தலும், **தீதே-** தீயதே (தீமையையே ஏற்படுத்தும்)

பொருள்:- கெட்ட குணம் உடையவரைப் பார்ப்பதும் (கண்டு கொள்வது), அத்தீயவர்களுடைய பயனில்லாத சொற்களைக் கேட்டலும், தீயவர்களுடைய தீயகுணங்களைப் பற்றிப் பேசுவதும் கெடுதலையே உண்டாக்கும் என்பதால் அத்தகையவரோடு கூடியிருத்தலும் தீமையையே ஏற்படுத்தும்.

[தீயாரைப் பார்ப்பதும், அவர் சொற் கேட்டலும், அவர் பண்புகளைப் பேசுதலும், அவரோடு கூடியிருத்தலும் தீயறிவையும் தீயொழுக்கத்தையும் உண்டாக்கும்.]

நல்லாரால் எல்லார்க்கும் நலம்

11. நெல்லுக்கு கிறைத்த நீர் வாய்க்கால் வழி ஓடிப்
புல்லுக்கும் ஆங்கே பொசீயுமாம் - தொல்லுலகில்
நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர் பொருட்டு
எல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை.

பதவுரை:- **நெல்லுக்கு-** நெற்பயிருக்கு, **கிறைத்த நீர் -** இறைக்கப்பட்ட தண்ணீரானது, **வாய்க்கால் வழி ஓடி-** வாய்காலின் வழியே சென்று, **ஆங்கு-** அவ்விடத்திலுள்ள, **புல்லுக்கும் பொசீயும்-** புல்லுகளுக்கும் கசிந்தாறும், (அதுபோல) **தொல் உலகில்-** பழைமையாகிய இவ்வுலகத்தில், **நல்லார் ஒருவர்**

உளரேல்— நற்குணம் வாய்ந்தவர் ஒருவர் இருப்பாரேயானால், **அவர் பொருட்டு**— அவரின் காரணமாக, **எல்லோர்க்கும் பெய்யும் மழை**— அனைவருக்கும் மழையானது பொழியும்.

பொருள்:- நெற்பயிருக்கு இறைக்கப்பட்ட தண்ணீரானது வாய்க்காலின் வழியே சென்று அவ்விடத்திலேயுள்ள (இடர்தரும்) புல்லுகளுக்கும் கசிந்துறும். அதுபோல பழைமையாகிய இவ்வுலகத்தில் நல்ல குணம் வாய்ந்தவர் ஒருவர் இருப்பாரேயானால் அவர் காரணமாகப் பெய்யும் மழையானது நல்லோரைச் சார்ந்த அனைவருக்கும் பயன்படும்.

[நல்லாரைச் சார்ந்த அனைவரும் பயனடைவர்]

துணை வலமை வேண்டும்

12. **பண்டு முளைப்ப தரிசீயே ஆனாலும்**
விண்டுமீ போனால் முளையாதாம் — **கொண்ட போர்**
ஆற்றல் உடையார்க்கு மாகா தளவின்றி
ஏற்ற கருமம் செயல்.

பதவுரை:- **பண்டுமுளைப்பது**— (உமி நீங்குவதற்கு) முன்னே முளைப்பது, **அரிசீயே ஆனாலும்**— அரிசியே என்றாலும், **உமீ விண்டு போனால்**— உமியானது நீங்கிவிட்டால், **முளையாதாம்**— (அவ்வரிசி) முளை கொள்ளாது, (அது போல) **கொண்ட**— பெற்ற, **போர் ஆற்றல் உடையார்க்கும்**— பெரிய வல்லமை உடையவார்க்கும், **அளவு கின்றி**— துணை வலியில்லாமல், **ஏற்ற கருமம்** — எடுத்துக்கொண்ட செயலை, **செயல்**— செய்து முடித்தல், **ஆகாது**— இயலாது.

பொருள்:- உமி நீங்குவதற்கு முன்னே முளைப்பது அரிசியே ஆயினும், உமி நீங்கிப் போனால் அவ் அரிசி முளை கொள்ளாது (முளையாது). அதுபோல பெரிய வல்லமை உடையவர்க்கும் துணைவலி இல்லாமல் எடுத்துக் கொண்ட செயலை தனியே செய்து முடித்தல் இயலாது.

[மிக்க வல்லமை உடையவர்க்கும் ஒரு செயலைச் செய்து முடிக்கத் துணை வலிமை வேண்டும்.]

அறிவுற்றவரின் கிழிவு

**13. கவையாகிக் கொம்பாகிக் காட்டகத்தே நிற்கும்
அவையல்ல நல்ல மரங்கள் - சபை நடுவே
நீட்டோலை வாசியா நின்றான் குறிப்பறிய
மாட்டா தவன் நன்மரம்.**

பதவுரை:- **கவைஆகி-** கிளைகளை உடையனவாகவும், **கொம்புஆகி-** கொம்புகளை உடையனவாகவும், **காட்டு அகத்து நிற்கும்-** காட்டினுள்ளே நிற்கின்ற, **அவை-** அந்த மரங்கள், **நல்ல மரங்கள் அல்ல-** நல்ல மரங்கள் ஆகமாட்டா, **சபை நடுவே-** கற்றோர் சபையின் மத்தியிலே, **நீட்டு ஓலை-** (ஒருவர்) நீட்டுகின்ற ஓலையை, **வாசியா நின்றான்-** படிக்காமல் நின்றவனும், **குறிப்பறிய மாட்டாதவனும்-** பிறர் குறிப்பை அறியமாட்டாதவனுமே, **நன்மரம்-** நல்ல மரங்களாம்.

பொருள்:- கிளைகளை உடையனவாகவும், கொம்புகளை உடையனவாகவும் காட்டினுள்ளே நிற்கின்ற அந்த மரங்கள் நல்ல மரங்கள் ஆகமாட்டா. கற்றோர் சபையின் மத்தியிலே ஒருவர் நீட்டிய ஓலையைப் படிக்கமாட்டாமல் நின்றவனும், பிறர் குறிப்பை அறியமாட்டாதவனுமே நல்ல மரங்களாகக் கொள்ளப்படும்.

[கல்வியில்லாதவனும், ஒருவனுடைய குறிப்பை அறியாதவனும் ஆற்றிவுடைய மனிதராய் பிறந்தவராயினும் மரத்தினும் கடையவராவர்]

போலி அறிவின் புன்மை

14. கான மயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி
தானு மதுவாகப் பாவித்துத் - தானும் தன்
பொல்லாச் சிறகை வீர்த்தாடினாற் போலுமே
கல்லாதான் கற்ற கவி.

பதவுரை:- கல்லாதான்- கற்கவேண்டியவற்றை முறையாகக் கற்காதவன், கற்றகவி- (கற்றோர் கூறுவதைக் கேட்டு) ஒரு கவியைக் கற்றுக் கொண்டு சொல்லுதல், கானம் மயில் ஆட- காட்டிலுள்ள மயில் ஆட (தன் அழகிய தோகையை விரித்து ஆட), கண்டு இருந்த வான்கோழி- அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வான்கோழியானது, தானும் அதுவாகப் பாவித்து- தன்னையும் அம் மயிலாகவே நினைத்துக் கொண்டு, தானும் தன் பொல்லாச் சிறகை வீர்த்து ஆடினாற் போலும்- தானும் தனது அழகில்லாத சிறகை விரித்து ஆடினாற் போலும்.

பொருள்:- கற்க வேண்டியவற்றை முறைபடக் கல்லாதவன் கற்றோர் கூறுவதைக் கேட்டு ஒரு கவி கற்றுச் சொல்லுதலானது, காட்டிலுள்ள மயிலானது தன் அழகிய தோகையை விரித்து ஆடுவதைக் கண்ணுற்ற வான்கோழியானது, தன்னையும் அம் மயிலாகவே நினைத்துக் கொண்டு தன் அழகில்லாத சிறகை விரித்து ஆடினாற் போன்றதை ஒக்கும் என்பதாம்.

[கல்லாதவன் கற்றவனைப் போல நடித்தாலும் கற்றவனாக முடியாது.]

அடக்கத்தின் சிறப்பு

15. அடக்க முடையார் அறிவிலர் என்றெண்ணிக்
கடக்கக் கருதவும் வேண்டா - மடைத் தலையில்
ஓடுமீன் ஓட உறுமீன் வருமளவும்
வாடி யிருக்குமாங் கொக்கு.

பதவுரை:- கொக்கு- கொக்கானது, மடைத்தலையில்- நீர் பாயும் மடை முகத்தில், ஓடும் மீன் ஓட- ஓடுகின்ற (சிறு) மீன்கள் ஓடிக்கொண்டிருக்க, உறுமீன்- பெரிய மீன், வரும் அளவும்- வரும் வரைக்கும், வாடியிருக்கும்- அடங்கியிருக்கும், (அதுபோல) அடக்கமுடையார்- அடங்கியிருப்பவர், அறிவு இலர் என்று எண்ணி- அறிவு இல்லாதவர் எனக் கருதி, கடக்க- அவரை வெல்லுவதற்கு, கருதவும் வேண்டா- நினைக்க வேண்டாம்.

[மடை - மதகு, வாய்க்கால், நீர் பாயும் மடை, நீரணை]

பொருள்:- கொக்கானது நீர் பாயும் மடை முகத்தில் ஓடுகின்ற சிறு மீன்கள் ஓடிக் கொண்டிருக்க பெரிய மீன் வரும் வரைக்கும் (தன் இரைக்குரிய) அடங்கி இருக்கும். அது போல வேளை பார்த்து அடங்கி இருப்பவரை அறிவில்லாதவர் எனக் கருதி அவரை வெல்வதற்கு நினைக்க வேண்டாம்.

[அடக்க முடையவரின் வலிமையை அறியாது அவரை வெல்ல நினைப்பவனுக்குத் தப்பாது கேடுவரும்.]

19. அரிச் சந்திர புராணம்

ஆசிரியர் வரலாறு

இந்நூலை இயற்றியவர் 'நல்லூர் வீரகவிராயர்' ஆவார். இவர் பாண்டி மண்டலத்தில் இராமநாதபுர மாவட்டத்தில் உள்ள நல்லூரில் பிறந்து வாழ்ந்தவர் என அறியக்கிடக்கிறது. இவர் காளி வழிபாட்டில் சிறந்து விளங்கியவர். "வீரன்" என்பது இவரது பிள்ளைத் திருப்பெயர். கவிபாடிப் புகழ் பெற்ற பின்பு "கவிராயா" என்ற பட்டம் பெற்றார். "ஆசுகவி" என்பதும் இவரது பட்டப் பெயரில் ஒன்றாம்.

**"ஆசுகவியா லகில வுலகெங்கும்
வீச புகழ்க் காள மேகமே"**

எனக் காளமேகப் புலவருக்கு "ஆசுகவிப் பட்டம்" இருந்தது போலவே வீரகவிராயருக்கும் இப்பட்டப் பெயர் இருந்துள்ளது.

**"கதி தருசீர் நல்லூர் வாழ் வீரன் ஆசுகவிராசன்
கவியரங்கம் ஏற்றினானே"**

என்ற சிறப்புப் பாயிர அடிகள் இதனைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

"ஆசுகவி" என்பது இன்ன எழுத்து இன்ன இடத்தில் வரவேண்டும், இன்ன பொருள் அமைந்திருக்க வேண்டும், இன்ன கவி பாட வேண்டும், இன்ன அணி அமைந்திருக்க வேண்டும், இத்தனை வினாடியிற் பாட வேண்டும் என்று அறிஞர் கூறியபடி அவையில் இருந்து பாடுவது "ஆசுகவி" என இலக்கணம் கூறும். இவ்வாறு பாடிப் புகழ் பெற்றவர் வீரகவிராயா ஆவார். இவருடைய பிள்ளையார் வணக்கம் முதற் கலைமகள் வணக்கம், இறுதியாகிய கடவுள்

வணக்கக் கவிகள் இவ்வாசிரியர் சிறந்த சைவசமயப் பற்றுடையவர் என்பதைக் காட்டி நிற்கின்றன.

அரிச்சந்திரன் கதை வடமொழியில் இருந்ததும், அது தமிழ் மொழியில் வெண்பாவாக்கப்பட்டிருந்தது என்பதும் இவரது சிறப்புப் பாயிரத்தால் அறியலாம்.

**“வண்கவீரர் வகை வகையே வகுத்துரைத்த வடமொழியுள்
தென் மொழியில் வழுவாத
வெண்கவியுங்கண்டு ... நெல்லூர் வீர
கவிராசனே விருத்தக் கவிசெய்தானே”**

“வியன் கதையாம் வெண்கவியை விருத்தமாக்கி”

என்ற பகுதி இதனை விளக்கி நிற்கிறது. இந்நூலின் அரங்கேற்றக் காலம் கி.பி 1446 எனக் கூறலாம்.

“வீதியினர சீழந்தவரிச் சந்தி ரன்றன்

**வியன் கதையாம் வெண்கவியை விருத்த மாக்கி
அதிவிதமாங் கலியுகத்தில் வருச காப்தம்
ஆயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தாறில்
சகூரமறை தேர்ப்புல்லாணித் திருமால் முன்னே
சக்கர தீர்த் தக்கரைமேன் மண்டபத்துள்
கத்தருசீர் நெல்லூர் வாழ் வீரனாக
கவிராசன் கவியரங்க மேற்றினானே”**

என்ற சிறப்புப் பாடல் பாயிரம் மூலம் இந்நூலின் காலத்தை அறிந்து கொள்ளலாம்.

இந்நூலில் பாயிரம், நாட்டுச்சிறப்பு, நகரச் சிறப்புக் காட்டப்பட்டுள்ளது. விவாக காண்டம். இந்திர காண்டம். வஞ்சனைக்காண்டம். வேட்டஞ்செய் காண்டம். சூழ்வினைக்காண்டம். நகர்நீங்கிய காண்டம். காசி காண்டம். மயான காண்டம். மீட்சிக் காண்டம். உத்தர காண்டம் எனக் காண்டங்கள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. (மயான காண்டம் என்ற பகுதியில் உள்ளவற்றில் சில பாடப்பகுதியாக இங்கு தரப்பட்டுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.) இந்நூல் சொற்சுவை, பொருட்சுவை, சந்தவின்பம், கற்பனை நயம், தொடை அழகு, நடைஅழகு மட்டுமன்றி உயர் விழுமியத்தை உட்பொருளாகக் கொண்டதும், கற்பவர் உள்ளத்தைக் கவரும் இயல்பும் வாய்ந்ததும் ஆகும். கற்றவர் யாவரும் போற்றிக் காத்துவர வேண்டிய சிறப்பமைந்த நூல் இதெனலாம்.

* அரிச்சந்திரன் மயானம் காத்த போது நிகழ்ந்த செயல்கள் மயான காண்டத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளன.

அரிச்சந்திர புராணம்

கதைச் சுருக்கம்

பார்புகழும் பாரத கண்டத்தில் வடநாடு, தென்னாடு என்ற இரு பிரிவுகள் உள்ளது. அவ் வடநாட்டுள் சிறந்த நாடுகளில் “கோசல நாடு” என்பதும் ஒன்று. அந் நாட்டின் தலைநகரம் அயோத்தி. அயோத்தியில் அமர்ந்து அரசோச்சிய மன்னர்கள் பலராவர். இவர்களுள் “அரிச்சந்திரச் சக்கரவர்த்தி” என்பவன் வாய்மையிலும் வண்மையிலும், வீரத்தினும், தீரத்தினும், சிவபக்தியிலும் சிறந்த மன்னன். அவன் தன் உயிர்போல மன்னுயிர்களைப் புரப்பவன். இவனுடைய தந்தையார் திரிசங்கு ஆவான்.

அரிச்சந்திரன் ஆட்சி புரிந்து வந்த காலத்தில் ஒரு நாள் சில மாதவ முனிவர்கள் அங்கே வந்தனர். அவர்களை எங்கிருந்து நீவிர் வருகின்றீர்கள்? என வினாவினான் வேந்தன். அவர்கள் பல நாடுகளுக்கும் சென்று தலயாத்திரை செய்து வருவதாகக் கூறினர். சென்ற இடங்களிற் சிறந்த நிகழ்ச்சி ஏதேனும் கண்டதுண்டோ கூறுமின் என்றான் மன்னன். முனிவரில் ஒருவர் பின்வருமாறு கூறினார்.

“கன்னேகி நாட்டிற்குச் சென்றோம். கண்டகி என்ற தீர்த்தம் படிந்தோம். அந்நாட்டுச் சந்திரகுல வேந்தன் சந்திரதயன் (மதிதயன்) என்பவன் அவன் முன் செய்த தவத்தால் சந்திரமதி என்ற பெண்ணங்கியைப் பெற்றெடுத்தான். அவள் பொற்பும் கற்பும் நற்பண்பும் எடுத்துக்கூறும் அளவல்ல. மன்னர்கள் பலர் அவளை மணக்கக் கருதி வருவதும் போவதுமாக உழலுகின்றனர். தந்தை சந்திரதயன், எம்கடவுள் கூறியபடியே அவளுக்கு மணமுடிக்கக் கருதுகிறேன். உங்களுக்கு மணமுடிக்க உடன்படேன்” என அங்கே கூறுவதாக அறிந்தோம். நின்தோளுக்கிசைந்த வாழ்க்கைத் துணைவி அவளேயாவாள் என்றார்.

முனிவர் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்ட அரிச்சந்திரன் உள்ளத்தில் சந்திரமதியை உறைவிடமாக்கினான். சந்திரமதிமீது காதல் கொண்டு மயங்கினான். முனிவரை நோக்கி அடியேனுக்கு அம் மங்கையை மணம் புரிவித்தல் வேண்டும் எனவும், நீங்கள் சென்று சந்திரதயனிடத்தில் என் விருப்பத்தைக் கூறி, அவன் உரைக்கும் பதிலை எனக்குக் கூறுங்கள் என்றான். முனிவர் சந்திரமதியின் தந்தையைக் கண்டான். சந்திரதயன் முனிவரை வணங்கி செய்தி கேட்டான். அயோத்தி மன்னன் அரிச்சந்திரன் உனது புதல்வியை மணக்க விரும்புகிறான். வேந்தர் யாவரிலும் சிறந்த வேந்தனாகிய அவனுக்கு உமது மகளைக் கொடுப்பது நன்று என்றனர்.

சந்திரதயன் ஆராய்ந்து முனிவரை நோக்கி எமது கடவுள் கூறிய மறைமொழி ஒன்றுளது. அதன்படி அமைந்தவரே என் மகளுக்குக் கணவராவார் என்றான். ஆயினும் அரிச்சந்திரனை இங்கு வருமாறு கூறுங்கள் என்றான். பின்னர் சந்திரமதிக்குச் சுயம்வரம் இன்ன நாள் எனக் குறித்து மணவோலையையும் தூதுவரையும் பலநாட்டரசர்களுக்கும் அனுப்பினான். இதுபற்றி அரிச்சந்திரனிடம் முனிவர் வந்து செய்தி கூறினர். மணவோலையும் வந்தது. அரிச்சந்திரன் சுயம்வரத்திற்குப் புறப்பட்டான். கொற்றவை கோயிலில் வருணனிடம் இருந்து கிடைத்த பொற்றேரில் ஏறி உரிய இடத்தை அடைந்தான்.

அரிச்சந்திரனைக் கண்ட அரசர் யாவரும் அவனது இளமையும், வனப்பும்தோற்றமும், ஏற்றமும் நோக்கிக் கண்கள் இமையாதிருந்தனர். தோழியர் (பாங்கிமார்) பலரும் கண்டு திகைத்து சந்திரமதியிடம் ஓடினர். சேடியருள் ஒருவர் நங்காய்! நின்னை மணப்பது சுருதிவந்த மன்னர் பலரைக் கண்டோம். அன்னவறிற் சிறந்த பேரெழில் வாய்ந்தவன் அரிச்சந்திரனே!. இதைக் கூறவந்தோம் என்றனர்.

சந்திரமதி உள்ளத்தில் அரிச்சந்திரன் உறைந்தான். அவளும் காதல் மயக்கம் பெற்றாள்.

குறித்த சுயம்வர நாளில் மணமண்டபம் அலங்கரிக்கப்பட்டது. அண்மை, சேய்மையிலுள்ள பல நாட்டு மன்னரும் ஆங்கு வந்தமைந்தனர். மன்னர்களது நாடும், வளமும், சிறப்பும் கூறி அழைத்துச் சென்றனர். அரிச்சந்திரன் பெயர் அழைத்தவுடன் சந்திரமதி கழுத்தை நீட்டி வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள். அவள் கழுத்தில் 'திருமாங்கல்யம்' இலங்குவதை அரிச்சந்திரன் கண்டான்.

அரிச்சந்திரன் எழுந்து சந்திரமதியை முகத்தை நோக்கினான். "கன்னியென்று கருதி வந்தனன். மங்கலவணி புண்ட மடந்தையாக இவள் இருக்கிறாள். முடித்த பெண்ணை இரண்டாவது மணமுடிப்பது மன்னர் மரபு அன்று" என்றான். சிறியோர் செய்தொழில் இது. செய்யத் துணிந்தது என்ன? என்றான்.

இதுகேட்டு மதியதனுக்கு மட்டில்லா மகிழ்ச்சி எழுந்தது. மதியை அழைத்து நோக்கி அரிச்சந்திரன் பொய் கூறாதவன் எனப் புகழ் பெற்றவன். பொய் கூறுவதைக் கேளுங்கள். என் புதல்வியின் கண்டத்தில் மங்கல நாண் இருக்கிறதா? கூறுங்கள் என்றான். அரிச்சந்திரன் கூறுவது பொய் என்றனர் அவைஅரசர்கள். மதியை அழைக்கக் கையமர்த்தி பின்வருமாறு வரலாறு கூறினான்.

மன்னர்களே! அரிச்சந்திரன் என் புதல்வி கழுத்தில் மாங்கல்யம் (தாலி) இருக்கக் கண்டான். உங்கள் ஒருவருக்கும் தோன்றவில்லை. இதற்குக் காரணம் உண்டு. "சிவபெருமான் வரத்தால் என் புதல்வி பிறக்கும்போதே மாங்கல்ய நாணும் உடன் தோன்றியது. கண்ணாடியிற் காணக்கூடும். கையினாற் பற்ற அகப்படாது. எவர் கண்ணுக்கும்

தோன்றாது. இம் மாங்கல்யம் எவன் கண்ணுக்குத் தோன்றுகிறதோ அவனே அவளுக்குக் கணவன் ஆவான்” என்று இறைவன் கூறிய மறைமொழி உள்ளது. எனவே அரிச்சந்திரனே என் புதல்விக்குரிய மணவாளன் என அறிந்து கொள்க என்றான். அவ்வேளையில் சந்திரமதியும் மணமாலையைக் கழற்றி எறிந்தாள். அது அரிச்சந்திரன் கழுத்தில் விழுந்தது.

அவை மன்னர் யாவரும் முகம் வாடி, எழுந்து விரைந்து தம்மூர் சென்றனர். அரிச்சந்திரனும் சந்திரமதியும் ஆடல்பாடல்களுடன் அழைத்துச் செல்லப்பட்டுப் பள்ளியறை புருந்தனர். இன்பந்துய்த்து இனிது பலநாள் இருந்தனர். பின் அயோத்திக்குச் சென்று இல்லறம் நடத்தி ஊடலும் கூடலும் நிகழப் புனலாடிப் பொழில் விளையாடி இன்பம் போக்கினர். சந்திரமதி சூல்கொண்டு மைந்தனை ஈன்றாள். இம்மைந்தனுக்குத் தேவதாசன் (லோகிதாசன்) எனப் பெயரிட்டு மகிழ்ந்தனர்.

இவ்வாறு வாழும் காலத்தில் இந்திரனுலகில் இவர்களை அறியாமல் ஒரு நிகழ்வொன்று நிகழ்ந்தது. இந்திரன் அவைக்களத்தில் பல முனிவர்களும் தேவர்களும் கூடினர். ஒருநாள் இந்திரன் அவர்களை நோக்கி “மண்ணுலகில் வாழும் மன்னர்களில் வாய்மை முதலிய நற்பண்புகளுடன் செங்கோல் வழுவாது அரசு புரியும் மன்னன் யாவன்?” என வினாவினான். வசிட்ட முனிவர் அரிச்சந்திரனே! அத்தகைமையுடையவன் என்றார். அப்போது விசுவாமித்திரர் எழுந்து அவன் பொய் முதலிய தீக்குணங்களுடையான். அவனை நல்லவன் என இப்பேரவையில் கூறிய காரணம் என்ன பயன் கருதியோ! என்று சீறியுரைத்தார். இந்திரன் இருவரின் சொற்போரையும் விலக்கி நீங்கள் இருவரும் கூறியவாறு கூற்றினை மெய்ப்பிக்க வேண்டும். இல்லை எனில் நீங்கள் செய்வது என்ன? என்றான்.

வசிட்டர் அரிச்சந்திரனைப் பொய்யனாக்கிக் காட்டினால் நான் கட்டுடத்தைச் (கள்) கமந்து தென்திசை செல்வேன். என் தவத்தை ஒளித்தும் விடுகிறேன் என்றார். விசுவாமித்திரன் “நான் செய்த தவத்திற் பாதி கொடுப்பேன்” என்று வஞ்சினங் கூறினான். அப்போது இந்திரன் இச் செய்தி மறைபொருளாக இருக்க வேண்டும் எனக் கூறியதுடன் இந்திரன், கௌசிகனை மட்டும் மண்ணுலகத்துக்குச் சென்று அரிச்சந்திரனைப் பொய்யனாக்குவதற்கு வேண்டுவன செய்க என உரைத்தான். (கௌசிகன் - விசுவாமித்திரன்)

மண்ணுலகத்தில் வஞ்சனை மூலம் விலங்குகள், பறவைகளைத் தோற்றுவித்து கௌசிகன் நாட்டை நாசம் செய்யத் துணிந்ததுடன் மோகனப் பெண்களையும் தோற்றுவித்தான். அவர்களுள் இரு பெண்களை அனுப்பி நீங்கள் சென்று இசைபாடி அரிச்சந்திரனிடம் பரிசில் கேளுங்கள். வெண்கொற்றக் குடையை முதலில் கேளுங்கள். மறுத்தால் உங்களை மணந்து கொள்ளுமாறு வேண்டுங்கள். மற்றொதனையும் பரிசிலாகக் கொடுத்தால் வாங்காதீர்கள் எனக் கூறினார். அவ்வாறே இரு பெண்களும் இதனைக் கேட்டு, காவலாளர்களால் விரட்டப்பட்டனர். கௌசிகனிடம் முறையிட்டனர். இது கேட்டுச் சினமடைந்த கௌசிகன் அரிச்சந்திரன் முடியைக் காலாலுதைத்தான். சிதைத்தான். அப்போது காவலன் “முனிவர் கால் நோகுமே” என வருந்தினான்.

அப்போது கௌசிகன் இவ் இரு பெண்களையும் மணம் முடித்துக்கொள். இல்லையெனில் என் சினந்தீராது எனக் கௌசிகன் வற்புறுத்தினான். இப் பறைக் குலப்பெண்களை நான் மணப்பேனா? நான் மணக்கமாட்டேன். “என் கண்களை வேண்டினும் ஈவேன்” நான் புரக்கும் மண்ணை வேண்டினும் என் வாழ்வை வேண்டினும் ஈவேன் என்றான். “நீ இவ்வாறு கௌசிகன் உரைத்தபடி உன் நாடு நகர் முழுவதையும் கொடு” எனக் கூறி கௌசிகன் வாங்கிக் கொண்டான்.

கௌசிகன் வேள்விக்கு யானை மேல் நின்று ஒருவன் எறிந்த கல்சென்ற உயரம் பொருள் குவிக்க வேண்டும் என்று கூறி அரிச்சந்திரனால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட பொருளை இவ் இக்கட்டான நிலையில் கௌசிகன் கேட்கிறான். இக் கடனைத் தீர்ப்பதற்காக பொன் போன்ற மனைவியையும், மகனையும் கடனுக்காக விற்கிறேன். வாங்குவோர் பணங் கொடுத்து வாங்குக என்றான் அரிச்சந்திரன்.

விசுவாமித்திரனால் அனுப்பப்பட்ட (காலகண்டன்) அதனை வாங்கினான். கடன் கொடுக்கப்பட்டது. இவ்வாறு அரிச்சந்திரன் நாடு, பொருள் இழந்தது மட்டுமன்றி, மனைவி பிள்ளை என்போரையும் வாய்மை போற்றுவதற்காக இழந்தான். மறையோனுக்குக் கூலி கொடுக்கத் தன்னை விற்றான். தானும் வீரவாகு என்ற புலையனுக்குப் பணியாளனாகச் சுடுகாட்டிறகுச் சென்றான். பிணஞ்சுடுவதற்குக் கூலியாகக் கொடுக்கும் பணமும், வாய்க்கரிசியும், கொள்ளியாடையும் பெற்று வாய்க்கரிசியை மட்டும் தான் சமைப்பதற்கு வைத்துக் கொண்டு மற்றையதை வீரவாகுவிடம் கொடுத்து வந்தான்.

இவ்வாறு அரிச்சந்திரன் சுடலை காப்போனாக இருந்து வந்த வேளையிலேதான் மகன் தேவதாசன பாம்பு கடித்து இறக்கிறான். சந்திரமதி நள்ளிரவில் மகனைச் சுடுவதற்காகச் சுடலைக்கு வருகின்றாள். அங்கே நள்ளிரவில் கள்ளத்தனமாகப் பிணம் சுடும் காரிகையை அரிச்சந்திரன் காண்கிறான். விரைந்து வந்து பிணத்தைக் காலால் ஏற்றுகிறான். பிணம் சுடுவதற்கு வழக்கப்படி கொடுக்க வேண்டிய பணம், ஆடை, வாய்கரிசி கொடுக்கும்படி வேண்டுகின்றான். எதுவுமில்லை என அற்றும் பெண்ணின் கழுத்தில் “திருமாங்கல்யம்” மின்னுவதைக் காண்கிறான். அதனைக் கொடு என்றான்.

என் கணவன் அரிச்சந்திரனுக்கு மட்டும் தோன்றும் “திருமாங்கல்யம்” இப்புலையன் கண்ணுக்குத் தோன்றிய காரணம் யாது? என என் கற்புப் போய்விட்டது போலும் என அவள் வாய் விட்டழுதாள். அவள் புலம்பும் குறிப்பால் இவள் தன் மனைவியே என்றும், இறந்தது தன் மைந்தன் என்றும் அரிச்சந்திரன் அறிகின்றான்.

கடமையை உண்மையுடன் செய்ய வேண்டி அரிச்சந்திரன் பிணம் சுடும் கூலியைக் கேட்கிறான். வேண்டிவருவதாகச் சந்திரமதி காசிநகரத் தெருவூடே நடந்தபோது கௌசிகன் சூழ்ச்சியால் வழியில் கிடக்கும் பிணத்தைக் காண்கிறான். இது தன் மகனோ? என அவ்விடத்திற்குச் சென்று கையிலெடுத்துப் பார்த்தான். காசி மன்னின் மகனை அன்றிரவு காணாது தேடி வந்த காவலர் இவளைக் கைப்பற்றினார். சந்திரமதியை, மன்னன் மகனைக் கொலை செய்த குற்றத்திற்காக கொலைக்களத்தில் கொண்டுபோய் வெட்டும்படி தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. சந்திரமதியை வெட்டும் பொறுப்பு அரிச்சந்திரனிடமே கொடுக்கப்பட்டது. சத்தியம் தவறாமல் இருக்கக் கருதி வாழ்ந்த மன்னன் நிலமை கொடுமையிலும் கொடுமையாகிற்று. சந்திரமதியை வாளால் வெட்டிக் கொல்ல அரிச்சந்திரன் துணிந்த சமயத்தில் கௌசிகன் மீண்டும் வருகிறான்.

“நாட்டை நான் உனக்குக் கொடுக்கவில்லை என்று நீ ஒரு பொய் கூறினால் இழந்த நாட்டையும், மைந்தனையும் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்வாய்” என்றான். உடனே அரிச்சந்திரனும், சந்திரமதியும் புலையனும் விரும்பாத இவ் ஊனுடம்பை வளர்ப்பதற்காகப் “பொய் சொல்லமாட்டோம்” என உரைக்கின்றனர். சந்திரமதியிடம் வழிபடும் தெய்வத்தை வணங்கி கிழக்கு நோக்கி இருக்கும்படி கூறினால் அரிச்சந்திரன் “சத்தியத்தில் பிறழாதவன் நான். ஆனால் இவள் கற்புடையவளாயின் இறவாதிருப்பாளாக” இல்லையென்றால் இறப்பாளாக என எண்ணி வாளாயுதத்தை ஓங்கிச் சந்திரமதியை வெட்டினான்.

அவள் சந்திரமதி கழுத்தில் மணமாலையாக விழுந்தது. விண்ணுலகத்தவர் மண்ணுலகத்தவர் அதிசயித்து நின்றனர். மைந்தன் உயிர் பெற்றெழுந்தான். கௌசிகன் தோற்றான்.

இவ்வாறு வாய்மை காத்த மன்னன் அரிச்சந்திரனின் வரலாறு கூறும் கதையே அரிச்சந்திர புராணம் ஆகும்.

சந்திரமதியும் லோகிதாசனும் காலகண்டன் வீட்டில் தொண்டு செய்தல்

1. வல்லியும் மகனும் அந்த மறையவன் மனையில் சேர்ந்து, சொல்லிய பணிகள் எல்லாம் சோர்வு (வு) அறச் செய்து பின்னும் எல்லீ ஓர் சாமம் என்ன எழுந்திருந் (து) ஏவல் முற்றி, அல் இரு சாமம் சென்றால் அளித்தகூழ் உண் (டு) உறக்கி,

அரும்பதவுரை:- வல்லியும் மகனும்- சந்திரமதியும் அவள் மகன் தேவதாசனும் (லோகிதாசன்), மறையவன் - அந்தணர் (காலகண்டன்), மனை- வீடு, பணிகள்- வேலைகள், சோர்வு- குற்றமில்லாது, பின்னும் - பிறகும், எல்லீ ஓர் சாமம் - இரவு விடிய இன்னும் ஒரு சாமம் இருக்கிறது, ஏவல் - வேலை, முற்றி- முடித்து, அல் இரு சாமம் - இராப்பொழுது வந்து இரண்டு சாமம், சென்றால் - ஆனபின், அளித்த - கொடுத்த, சாமம் - ஏழரை நாழிகை (முன்று மணி நேரம் அளவில்) எல்லீ- இரவு, அல் - இரவு.

வ்யாழிப்பு :- சந்திரமதியும் அவள் மகனும் அவர்களை விலைக்கு வாங்கிய அந்தணன் (காலகண்டன்) வீட்டில் சேர்ந்து சொல்லிய வேலைகள் அனைத்தையும் குற்றம் இல்லாமல் செய்த பிறகும், இரவு விடிய இன்னும் ஒரு சாமம் இருக்கிறது என்னும் பொழுதில் எழுந்திருந்து வேலைகளை முடித்துப் பின், இராப்பொழுது வந்து இரண்டு சாமம் ஆன பின் அவ் அந்தணன் கொடுத்த கூழை

உண்டு உறங்கி (வாழ்ந்தனர்).

விளக்கம் : சந்திரமதியும் தேவதாசனும் அந்தணர் (காலகண்டன்) வீட்டில் வேலை செய்யும் விதமும், உணவுண்டு உறங்கும் முறையும் கவிதையில் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. விடிவதற்கு ஒரு சாமம் இருக்கிறது என்று சொல்லும்போது எழுந்திருப்பார் என்பதும், இரவு இரண்டு சாமம் சென்ற பின் உண்டு உறங்குவார் என்பதும் அறிய முடிகிறது.

**2. கையினில் உலக்கை பற்றிக் காந்தளின் உதிரம் பாய,
மெய்யினில் வெயர்நீர் சிந்த, வழியினில் அருவி பாய,
நெய்யினில் முடித்த கூந்தல் நெல்குத்தும் கொடுமை காணா
மையினில் திகழ்வேல் கண்ணார் அரம்பையர் மறுகிச் சோர்ந்தார்.**

அரும்பதவுரை:- பற்றி- பிடித்து, கரத்தினில் - கையிலே, உதிரம்- இரத்தம், மெய்யினில் - உடம்பில், வெயர்நீர்- வெயர்வை நீர், சிந்த- கொட்ட, வழி- கண், நெய்யினில் - நறுமணநெய், கொடுமைகாணல்- கொடுமைகண்டு, மையினில் திகழ்- மைபூசப்பட்டு விளங்குகின்ற, வேற்கண்ணார்- வேல்போன்ற கண்களையுடையவர், அரம்பையர்- தேவப்பெண்கள், மறுகி- வருந்தி, சோர்ந்தார்- அயர்வடைந்தார்.

வ்யாழிப்பு :- கையினில் உலக்கையைப் பற்றிக் கொண்டு அக்கையில் உதிரம் சிந்தும்படியாகவும், உடம்பில் இருந்து வியர்வை நீர் சிந்தவும், கண்களிலிருந்து கண்ணீர் அருவிபோல் ஒழுகவும், நறுமண நெய் பூசிமுடித்த கூந்தலையுடைய பெண் நெல்லைக்குத்துகின்ற கொடுமையைக்கண்டு மை பூசப்பெற்று விளங்குகின்ற வேல் போன்ற கண்களையுடைய தேவப் பெண்கள் வருந்தி அயர்வடைந்தார்கள்.

விளக்கம்: சந்திரமதி நெல் குற்றும் கொடுமை கண்டு அரம்பையரும் மனம் கலங்கி வருந்தினர் என்பதை அறியலாம். கண்ணார், அரம்பையர் என இரு சொற்களாக்கி மண்ணுலக மாதரும், விண்ணுலக மாதரும் கண்டு வருந்தினர் எனவும் கொள்ளலாம்.

*-----

மேலதிக விளக்கம்: அந்தணன் இரக்கமில்லாதவன் என்பதை

**“வன்கண னீரக்க மில்லான் மடித்தவாய் வெடித்த சொல்லான்
.... தின் கணில்லாதான் பாவி யீவனிலும் கொடிய பாவி”**

என அந்தணனின் கொடுமை காட்டப்படுகிறது.

**“அடியினால் அஞ்சி மைந்தன் அனந்தலைப் பயமுணர்ந்த
விடியமுன் எனமுந்து ருந்து விளைபுலங்களைப் பறித்து
கடிவனத் தடகு கொய்து காட்டமும் சமீதையும் பொன்
முடிபினை தலையில் வைத்து முறை முறை வருமந்நாளில்”**

தேவதாசன் மறையோன் அடித்த அடியினால் அச்சங்கொண்டு பயமானது உறக்கத்தை நீக்க, பொழுது விடிவதற்கு முன் எழுந்து விளைநிலத்தில் களைபறித்து, காவல் காட்டில் கீரைகளைக் கொய்து அடுப்பு விறகு, ஓமவிறகு என்பவற்றை முடிபுனையும் தலையில் வைத்துவரும் நாளில் என ஆசிரியர் மிக உருக்கமாகக் காட்டுவார். இதன் மூலம் அந்தணன், அவன் மனைவி என்போர் சந்திரமதிக்கும், தேவதாசனுக்கும் செய்யும் கொடுமையை அறிய முடிகிறது.

3. 'பாவியேன் மகனே' என்பன்; பதைப்பன் பதைப்பன்

மேன்முகத்தில் மோதித்

தாவியே வீழுவன்; நின்று தயங்கியே மயங்கி வீழ்வன்;
காவியங் கண்ணீர் பாயக் கதறுவன்; பதறி ஏங்கி
ஆவியைத் தேடித் தேடி அலமரும் உடலம் ஒத்தான்.

அரும்பதவுரை:- பாவியேன்- பாவியாகிய, தயங்கியே- மனம் தயங்கி, காவியம் - (காவி+அம்) நீல மலர் போன்ற கண், ஆவி- உயிர், அலமரும்- வருந்துகின்ற, உடலம்- உடல், பதைப்பான் - துடிப்பான்.

வொழிப்பு :- பாவியாகிய என் மகனே என்பான் மனம் துடிப்பான். மென்மையான முகத்திலே மோதிக்கொண்டு தாவி விழுவான், நின்று மனம் தயங்கி வீழ்வான், நீலமலர் போன்ற கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பாயும்படி கதறுவான், மனம் பதறிவருந்தி, உயிரைத் தேடி வருந்துகின்ற உடல் போன்று இருந்தான்.

விளக்கம் : சந்திரமதியின் துயரத்தை ஆசிரியர் “ஆவியைத் தேடித் தேடி அலமரும் உடலம் ஒத்தான்” என்ற உவமையால் விளக்கினார். சந்திரமதியின் உடலில் உயிரில்லை. அவ்வுயிர் தன் மகன் கிடக்கின்ற இடத்திற்கே போய்விட்டது. வெற்றுடம்பு தான் அலைந்து; பதைத்து; மயங்கி எழுந்து செல்கின்றது. உயிருமில்லை, உணர்வும் இல்லை. அந்நிலையில் இறந்த மகனைத் தேடி அலமருகின்றான் என்பதை அறிக.

4. ஓடினாள்; உள்ள மெல்லாம் உருகினாள்; கருகி மேனி வாடினாள்; விறகு வைத்த வடத்தினுக் (கு) அருகே வந்தாள், நாடினாள்; கழுதும் பேயும் நரிகளும் குறளும் துன்றிக் கூடிய குழுவின் நாப்பண் குமரனைச் சென்று கண்டாள்.

அரும்பதவுரை:- விறகு வைத்த வடம்- விறகு வைத்த ஆலமரம், அருகே- அண்மையில், நாடினாள் - தேடினாள், துன்றி- நெருங்கி, குழுவின் - கூட்டம், நாப்பண் - நடுவில்.

வ்யாழிப்பு :- சந்திரமதி ஓடினாள்; மனம் முழுவதும் உருகினாள்; உடம்பு முழுவதும் கருகி வாடினாள்; விறகு வைத்திருந்த ஆலமரத்துக்கு அருகே வந்தாள், மைந்தன் உடலைத் தேடினாள். கழுதகளும் பேய்களும் நரிகளும் சிறுகுறட் பேய்களும் நெருங்கிக் கூடியுள்ள கூட்டத்தின் நடுவிலே மைந்தனைச் சென்று கண்டாள்.

விளக்கம் : (குறள் - குட்டிப் பேய், பேய் வகையினுள் ஒன்று.) குறிப்பாக ஆலமரத்தடியில் மகனுடம்பைக் கண்டாள். நரிகளும் குறட் பேய்களும் கூடிப் பிணந்தின்னக் காத்துக் கொண்டிருப்பதைச் சந்திரமதி கண்டாள் என்பதை அறிக.

5. கண்டனள்; கதறி வீழ்ந்தாள்; கழுகெலாம் கிரியல் போகக் கொண்ட (து) ஓர் மகவின் ஆசை ஆவியைக்கொள்ளை கொள்ள, முண்டகக் கரத்தால் ஏந்தி, முருகனை மடிமேல் வைத்தே, அண்டரும் மறுகி ஏங்க, வாய்திறந் (து) அரற்ற லுற்றாள்.

அரும்பதவுரை:- கண்டனள் - பார்த்தாள், கிரியல் - அஞ்சி, போக- ஓட, கொண்டதோர்- மனத்திலே பீடித்துள்ள ஓர், மகவு- பிள்ளை,

மகன், ஆவி- உயிர், முண்டகம் - தாமரை, கரம் - கை, ஏந்தி- ஏந்தியபடி தூக்கி, முருகனை- அழகிற்கு இலக்கணமான முருகன் போன்ற மகனை, அண்டர் - தேவர், மறுகி- மயங்கி, ஏங்க- வருந்த, அரற்றல் - வருந்துதல் (அழுதல்)

வொழிப்பு :- சந்திரமதி மகன் இறந்து கிடப்பதைப் பார்த்தாள். கழுகு முதலியன அஞ்சி ஓடும்படி கதறி விழுந்தாள். பிள்ளையின் மேல் தான் கொண்ட ஆசை தன் உயிரைக் கொள்ளை கொள்ளும் படியாக அழகனாகிய முருகக் கடவுள் போன்ற தன் மைந்தனைத் தன் தாமரை மலர் போன்ற கைகளால் ஏந்தி (தூக்கி) தன் மடிமேல் வைத்துக் கொண்டு தேவர்களும் மயங்கி வருந்தும்படியாக வாயைத் திறந்து அழத் தொடங்கினாள்.

விளக்கம் : கூடியிருந்த கழுகு முதலியன அஞ்சி ஓடும்படி கதறி ஓலமிட்டு வீழ்ந்தாள். பின் பிணத்தைக் கையிலெடுத்து வைத்துப் புலம்புகிறாள் எனச் சந்திரமதியின் ஆற்றாமையைக் கூற வந்த புலவர், வானவரும் அவள் புலம்புவது கண்டு வருந்திப் பெருமூச்சு விட்டனர் எனக் கூறுமுகத்தால் அவளின் வருத்தத்தின் மிகையைக் காட்டிவிடுகிறார். மேலும் அவளது வருத்தத்தைக் கூறமுடியாத ஆசிரியர் கண்டனன் என்றே கூறு முகத்தால் கேட்போரும் வருத்தமுறாதிருக்க “கண்டனன்” என்று கூறுவார். இதனை “கண்டனன் கற்பினுக் கணியை.....” என்ற அனுமன் கூற்றுடன் ஒப்பிட முடிகிறது. ஆற்றாமையைத் தாங்காது உடன் கூறிவிடுதலாகும்.

*

மேலதிகவிளக்கம்:

“பனியா னனைந்து வெயிலால் உலர்ந்து
 பசியா லலைந்து முலவா
 அனியாய வெங்க ணரவா லிறந்த
 அதி பாவ மென் கொல றியேன்
 றனியே கிடந்து விடநோய் செறிந்து
 தரை மீதுருண்ட மகனே
 இனியாரை நம்பி உயிர்வாழ்வ மென்ற
 னிறையோனும் யானு மவமே”

மகனே! நீ எங்களுடன் பனியினால் நனைந்து, வெயிலினால் காய்ந்து பசியால் வருந்தியும் இறவாமல், கொடுமை மிக்க கண்களோடு கூடிய பாம்பினால் இறந்த செய்தி மிக்க பாவமானது. இது யாதோ? அறியேன். தனியிடத்திலே கிடந்து விடம் (நஞ்சு) மிகுந்து தரைமேல் உருண்டு இறந்த மகனே! “என் தலைவனாகிய மன்னனும் யானும் இனிமேல் யாரை நம்பி உயிர் வாழ்வோம்.” யாவும் வீணாகி விட்டதே எனச் சந்திரமதி புலம்பினாள் என்க.

“நிறையோசை பெற்ற பறையோசை யற்று
 நிரையாய் நிறைந்த கழுகின்
 சீறையோசை யற்ற செடியு டிறக்க
 வீதியா றீழைத்த செயலோ
 மறையோ னிரக்க வளநாட னைத்தும்
 வழுவா தளித்த வடிவேல்
 கிறையோன ளித்த மகனே உனக்கு
 மிகுவோ வீதித்த வீதியே”

மிகுந்த ஓசை பெற்ற பறையின் ஓசை இல்லாமல் வரிசையாய் நிறைந்துள்ள கழுகினுடைய சிறகின் ஓசை கொண்ட செடியின்

இடையிலே இறக்கும்படி விதியார் செய்த கொடுஞ்செயலோ, விசுவாமித்திர முனிவராகிய மறையவன் இரந்து கேட்டபோது தன் வளமான நாடு முழுவதும் சிறிதேனும் தவறாமல் அளித்த கூர்மையான வேலைப்பிடித்த மன்னனாகிய அரிச்சந்திரன் பெற்றெடுத்த மகனே! உனக்கு விதித்த விதி இதுதானா!? எனச் சந்திரமதி புலம்பினாள்.

6. 'செங்கோல் அறத்தின் முறையே செலுத்து
 திறலோன் எவர்க்கும் உரவோன்,
 வெங்கோப யானை விறல்மன்னன் நம்மை,
 வீடுவிக்க எண்ணி வருநாள்
 பங்கே ருகத்து மலர்போல் விளங்கு
 வதனா! மகிழ்ந்த பரிவால்
 'எங்கே என் ஆசை மகன்?' என் (று) உரைக்கில்
 எதீர் ஏது சொல்வன்? மகனே!'

அரும்பதவுரை:- அறத்தின் முறையே- தருமத்தின் வழியிலே, திறலோன்- வல்லமையுடையவன், எவர்க்கும் உரவோன்- யாவரிலும் வலிமையுடையவன், வெம் கோபயானை- கொடிய கோபம் கொண்ட யானை, விறல் மன்னன்- வீரம் உடைய அரசன், வீடுவிக்க- விடுதலை செய்ய, பங்கேருகம் - தாமரை, விளங்கு- பொலிகின்ற, வதனா- முகத்தையுடையவன், மகிழ்ந்த பரிவால் - மகிழ்ந்த அன்போடு, உரைக்கில்- கேட்டால், எதிரேது- எதிர்மொழி என்ன, சொல்வன் - கூறுவேன்.

வொழிப்பு :- தாமரை மலர் போல் விளங்கும் முகத்தை உடைய மைந்தனே! செங்கோல் ஆட்சியைத் தருமத்தின் வழியிலே செலுத்துகின்ற வல்லமையுடையவன், யாவரிலும் வலிமையுடையன், கொடிய கோபங் கொண்ட யானை போன்ற வலிமையுடைய

மன்னனாகிய உன் தந்தை நம்மை விடுதலை செய்ய (நாம் ஒன்றாகச் சேர்வதற்கு) வருகின்ற நாளில் மகிழ்ந்த அன்போடு எங்கே? என் ஆசைக்குரிய மகன் என்று கேட்டால் எதிர்மொழி என்ன கூறுவேன்? எனப் புலம்பினாள்.

விளக்கம் : மைந்தனே உன்னையும் என்னையும் விலைக்கு விற்ற உன் தந்தை பின்னர் விலைப் பொருள் கொடுத்து மீட்க விரும்பி வந்து “என் மகன் எங்கே?” என்று கேட்டால் பாவியாகிய நான் என்ன சொல்வேன்! என்றும் புலம்பினாள். “செங்கோலறத்தின்..... விறல் மன்னன்” என்றது அவன் நீதியையும், அறிவையும், வெற்றியையும் சிறப்பித்து விளக்கியதாகும்.

7. ‘**வடிஏறு வெற்றி நெடுவேல் மலர்க்கை
மகனோ (டு) கிறந்து மடியாக்
கொடியேன் முகத்தில் வீழியார் முனிக்கு
வளநா (டு) அளித்த கொடையார்,
கிடையே (று) அடர்த்த மரமாகி மண்ணின்
கிடையே உழுத்தல் அழகோ?
அடியேனை ஒக்க முடியாதிருத்தல்
அநியாயம் மிக்க யமனே! ’**

அரும்பதவுரை:- **வடிஏறு**— கூர்மையான, **நெடு வேல்**— நீண்ட வேல், **மடியா**— மடிந்து போகாத, **முனிக்கு**— முனிவருக்கு (விசுவாமித்திரர்), **வளநாடு**— வளமான நாடு, **அளித்த**— கொடுத்த, **கொடையர்**— வள்ளல் தன்மையுடையவர், **கிடையேறு**— இடிதாக்கிய, **உழைத்தல்**— வருந்துதல், **ஒக்க**— சேர்ந்து, **முடியாகு**— செய்யாது, **கிருத்தல்**— இருத்தலானது, **அநியாயம்**— நியாயமற்றது.

வொழிப்பு :- கூர்மையான வெற்றியையுடைய நீண்ட வேலினை மலர் போன்ற கையில் பிடித்த மகனோடு இறந்து மடியாத கொடியோனாகிய என்னுடைய முகத்திலே, விசுவாமித்திரருக்குத் தன் வளமான நாட்டைக் கொடுத்த வள்ளல் தன்மையுடைய மன்னன் (அரிச்சந்திரன்) விழிக்கமாட்டான். பெரிய இடிதாக்கிய மரம்போல இம்மண்ணின் மேல் நான் வருந்துதல் அழகாகுமோ? யமனே! அடியேனையும் மகனுடன் சேர்ந்து இறக்கச் செய்யாதிருத்தல் ஆனது மிகவும் நியாயமற்றது ஆகும் எனச் சந்திரமதி புலம்பினாள்.

விளக்கம் : “முனிக்கு வடநாடளித்த கொடையார்” என்றது அரிச்சந்திரனுடைய பெருமையைக் குறித்துக் கூறப்பட்டது. இத்தகைய பெருமையுடைய மன்னனாவான், மகன் இறந்த பின்பும் நான் (சந்திரமதி) வாழ்ந்தால் என்னைக் காண வருவாரோ? என்முகத்தில் விழிப்பாரோ? நான் இருந்தென்ன பயன்? யமனே! என்னையும் கொன்றுவிடு அன்றேல் உன்செயல் நியாயமற்றது. எனக் கூறிப் புலம்புகின்றாள்.

*—————

மேலதிகப்பாட விளக்கம்: ஆசிரியர் சந்திரமதி சுடுகாட்டிற்குச் செல்லும் விதத்தை மிகச் சிறப்பாக உள்ளம் தொடும்படி கூறுவார்.

காடுமே டும்செறிந்த செந்நாய் முன்னை
கௌவீ இழுத் திடப் பறந்து கழுகு மோதப்
போடுபோ டெனப் பலபேய் தொடரக் கொண்டு
போகேனீ யெனக் கொடிய பூதங்குழ
மாடுதோ றும்பறிக்க நரிக டாவ
வார்குழலும் சோர்குலிலும் வனந்தோட் டர்க்க
ஈடுபா டித்தனையும் பட்டு நீன்முள்
இடுகாடு நீந்தி நெடுஞ் சுடுகா டுற்றாள்.

வ்யாழிப்பு :- காடுகளிலும் மேடுகளிலும் நெருங்கிய செந்நாய்கள் முன்னே கௌவி இழுக்கவும் பறந்து வந்து கழுகுகள் மோதவும் இப்பிணத்தைக் கீழே போடு போடு என்று பல பேய்கள் தொடர்ந்து செல்லவும், கொண்டு போகாதே நீ என்று கொடிய பூதங்கள் சூழ்ந்து செல்லவும், பக்கங்கள் தோறும் பறிக்க நாய்கள் தாவிச் செல்லவும், நீண்ட கூந்தலையும் தொங்குகின்ற ஆடையையும் காட்டுச் செடிகள் கொழுவி இழுக்கவும் இத்தனை அனத்தங்களிலும் துன்பற்று நீண்ட முள்ளை உடைய இடுகாட்டை அடைந்து, பின்பு அதனை விட்டு நீங்கி நீண்ட சுடுகாட்டை அடைந்தாள்.
(சந்திரமதி பிணத்தைக் கொண்டு சென்றபோது அடைந்த துன்பம்)

இடுகாடு - பிணங்களைப் புதைக்கும் இடம்

சுடுகாடு - பிணத்தைச் சுடும் இடம்.

8. **அரவுகடித் (கு) அரசீளங்கோ கிறந்தான் என்பது**
அறியாமல், வெகுண்டு கிறைவன் 'ஆரே இந்த
கிரவுதனில் பிணஞ்சுடுவார் அறிவோம்' என்னா,
எழுந்திருந்து விரைந் (கு) ஓடி, 'எடி, முடி!
தரஉரிய பொருள் எனக்குத் தாராதே நீ
தனியே கிப் பனியிருளில் சவம் கொணர்ந்து
கரவின் அழல் சுடுவது உனக்கு அடையோ?' என்னாக்
கால்வீசிக் காண்முளையை எடுத்த (கு) எறிந்தான்.

அரும்பதவுரை:- **அரவு**- பாம்பு, **கிளங்கோ**- இளவரசன், **வெகுண்டு**- கோபங்கொண்டு, **அறிவோமென்ன**- அறிவோம் என்று, **முடி**- மூடத்தன்மையுடையவளே, **கொணர்ந்து**- கொண்டுவந்து, **கரவின்**- கள்ளத்தனமாக, **அழல்**- நெருப்பு, **அடையோ**- முறையோ, **என்ன**- என்று, **காண்முளை**- புதல்வன்.

வொழிப்பு :- பாம்பு கடித்து தன் மைந்தன் இறந்தான் என்பதை அறியாமல் அரிச்சந்திரன் கோபங்கொண்டு, யார்? இந்த இரவு நேரத்தில் பிணம் சுடுவது அறிவோம் என்று எழுந்து விரைவாக ஓடிவந்து எடி! மூடத்தன்மை உடையவளே எனக்குத் தரவேண்டிய பொருளைத் தராமல் இந்தப் பனி கொட்டும் இருளில் தனியே பிணம் கொண்டு வந்து திருட்டுத் தனமாக நெருப்பால் பிணத்தைச் சுடுவது உனக்கு முறையோ? என்று (கேட்டு) பிள்ளையைக் காலால் எடுத்து வீசி எறிந்தான்.

விளக்கம் : சுடலை காத்திருந்த அரிச்சந்திரன் தன் மைந்தன் என்று அறியாமல் விரைந்து, அடி அறிவில்லாதவளே எனக்குத் தரவேண்டிய பொருளைத் தராமல் களவாக வந்து பிணத்தைச் சுடுவது தகுமோ? என்று சினந்து பேசிக் காலால் அப்பிணத்தை

எற்றித்தள்ளி விட்டான். எடி என்பது பெண்களைக் குறிக்கும் முன்னிலை விளி. உயர்ந்தோர் இழிந்தோரை விளிப்பது, களவிற சுட வந்த காரணத்தால் இகழ்ந்து பேசினான் என்று கொள்க.

சந்திரமதி தன் நிலைமை கூறி வருங்குதல்

9. எறிந்திடலும், உயிர்ஏங்க ஏங்கி, வேனில்

கிடிவீழுந்தால் படிமீசையே அடிசாய்ந் (து) ஆடி
முறிந்துவீழும் மரம்போல் சென் (று) அடிமேல் வீழ்ந்து,

மொழிகுழறி, வீழி அருவி சொரிய, வல்லி
அறிந்தும் கிலன் கிவ்வூரில் வழங்கும் நீதி;

அருவினையேன் ஆரும்லி; அறவும் பாவி;
மறிந்த மகன் தனைச் சுட நான் வந்தேன், ஐயா!

வறியேற்குப் பொருள் உளவோ வழங்கு? என்றாள்.

அரும்பதவுரை:- எறிந்திடலும் - எறிந்தவுடன், வேனில் கிடி
வீழுந்தால்- வேனிற்காலத்து இடி விழுந்தால், படிமீசை- பூமியின்
மேல், அடிசாய்ந்து- அடிப்புறம் சாய்ந்து, அடிமேல்- பாதத்தின்
மேல், மொழி குழறி- வார்த்தை குழறி, வீழி அருவி சொரிய-
கண்கள் அருவிபோல் கண்ணீர் பொழிய, வல்லி- வல்லிக்கொடி,
போன்ற (சந்திரமதி) வழங்கும்- வழங்கி வருகின்ற, அறிந்தும்லன்
- அறிந்தேனல்லன் (அறியேன்), அருவினையேன்- கொடியபாவ
வினை, ஆரும்லி- யாரும் இல்லாதவள், அறவும்பாவி- மிகவும்
பாவி, மறிந்தமகன்- இறந்துபோன மைந்தன், வழங்க- கொடுக்க,
பொருளுளவோ- பொருளுண்டோ, வறியேற்கு- வறுமையுடைய.

வொழிப்பு :- அரிச்சந்திரன் பிள்ளையைக் காலால் வீசி எறிந்தவுடன்
வல்லிக் கொடி போன்ற சந்திரமதியானவள் வேனிற் காலத்து இடி
விழுந்தால் அடிப்புறம் சாய்ந்து விழுகின்ற மரம்போல் அவன்

(அரிச்சந்திரன்)பாதத்தின் மேல் வீழ்ந்து வார்த்தை குழறி கண்களிலிருந்து அருவிபோல் நீர் பொழிய (கூறலானாள்). இவ்வூரில் வழங்கி வருகின்ற நீதியை கொடிய பாவவினை செய்த நான் அறிந்திலேன். நான் யாரும் இல்லாதவள். மிகவும் பாவி, இறந்து போன என் மகனைச் சுட வந்தேன். வறியவர்க்கு வழங்குவதற்கு பொருள் எதுவும் உண்டோ? என்றாள்.

விளக்கம் : சந்திரமதி ஓடி அவன் காலில் விழுந்தது, இடிவிழுந்து அடிசாய்ந்து, மரம் ஒடிந்து வீழ்ந்தது போல இருந்தது என்று உவமை கொள்க. “எடிமூடி” என்று அவன் சினந்து கூறிய சொற்கள் இடிபோல இருசெவிகளிலும் விழுந்தன. அவள் மரம்போல போய் வீழ்ந்தாள் என்க. இவ்வூரில் பிணம் சுடுவதற்கு கூலி இன்னது என்பது எனக்குத் தெரியாது. அன்றியும் எனக்குச் சுற்றமில்லை, பொருளில்லை, நான்பாவி! என் மகனைச் சுடத் தனியே வந்தேன். பொறுத்தருள்க என்று கெஞ்சினாள் என்க.

10. பொருளுடையேன் தமருடையே னானால் கிந்தப்
 புத்திரனைத் தோள்மீது வைத்துப் போந் (கு), கிவ்
 இருளிடையில் சுடலையில் வந் (கு) எய்குவேனோ?
 எரிந்த குறைக் கட்டையினில் ஏற்றுவேனோ?
 தெருளுடையாய்! அறமுடையாய்! வினையேன் ஈன்ற
 சீறுவனை யான் சுடக் கருணை செய்வாய், தேயா
 அருளுடையாய்! ஆதாரம் அற்றேற் (கு) உன்தன்
 அடியிணையே தஞ்சம் என அலறி வீழ்ந்தாள்.

அரும்பதவுரை:- உடையேன்-- உடையவள், தமருடையேன்--
 சுற்றத்தார்உடையவள், வைத்துப்போந் கு-- வைத்துக்கொண்டு
 வந்து, எய்குவேனோ-- சேர்வேனோ, இருளிடையில்-- இருட்டில்.

தெருள் உடையாய்— தெளிந்த அறிவு உடையவனே, **வினையேன்**— பாவியாகிய யான், **ஈன்ற**— பெற்ற, **கருணை**— அருள், **செய்யாய்**— செய்வாயாக, **தேயா அருள்**— குறையாத கருணை, **ஆதாரம்**— துணை, **அற்றேற்கு**— இல்லாத எனக்கு, **உன்றன்**— உன்னுடைய, **அடியினையே**— திருவடிகளே, **தஞ்சம்**— அடைக்கலம்.

வொழிய்பு :- நான் (சந்திரமதி) பொருளுடையவளாகவோ அல்லது சுற்றத்தாரை உடையவளாகவோ இருந்தால் இந்தப் பிள்ளையை தோள்மேல் வைத்துக் கொண்டு வந்து இந்த இருட்டில் சுடுகாட்டில் வந்து சேர்வேனா? எரிந்துபோன குறைக் கட்டையில் பிணத்தை வைத்து நெருப்பை ஏற்றி வைப்பேனா? தெளிந்த அறிவும், தருமமும் உடையவனே! பாவியாகிய யான் பெற்ற இச் சிறுவனை யான் சுடுவதற்கு கருணை செய்வாயாக, குறையாத கருணை உடையவனே! துணையும், ஆதரவும் இல்லாத எனக்கு, உன்னுடைய திருவடிகளே அடைக்கலம் என அலறிக்கொண்டு கீழே வீழ்ந்தாள்.

வீளக்கம் : நான் சுற்றமும், பொருளும் இல்லாதவள் என்பதை நான் சொல்லிக் காட்டவேண்டுமோ? நான் தனியே பிள்ளையைத் தோள்மேல் வைத்து நடுச்சாமத்தில் வந்து எரிந்த குறைக் கட்டைகளில் பிணத்தை வைத்து சுடத்தொடங்கியதே சான்றாகுமன்றோ?. அறிவுடையவன், அறமுடையவன், அருளுடையவன் நீ ஆதலால் ஆய்ந்து சுடுவதற்கு அருள் புரிவாய். உன்னை அன்றி புகல் வேறு இல்லை என்று பின்னரும் கெஞ்சினாள். இங்கே அரிச்சந்திரனின் சிறப்பும், துக்கவார்த்தைகள் புலம்பும் போதும் கூறப்படுவதும் காண்க.

அரிச்சந்திரன் கூறுதல்

11. பொன் அனையாய்! வீடு! வீடு! யான் புலையன் என்னில்,
 புலையனும் அல்லேன்; புலையற் (கு) அடிமை கண்டாய்;
 என் அடி நீ தீண்டுவது தகாது நீதான்;
 இப்பொருட்கு யான் உரியன் அல்லேன்; என்னை ஆள் வோன்
 சொன்னபணம் கால்உண்டு; கொள்ளி யாடைத்
 துண்டமும் ஒன் (று) உண்டு; தங்கு சுடுதி; அன்பால்
 அன்னவன்தான் படியாக எனக்குத் தந்த
 வாய்க்கரிசி யான் அளிப்பேன்; அறிதி' என்றான்.

அரும்பதவுரை:- பொன் அனையாய்— பொன்மகள் (திருமகள்)
 போன்றவளே, கண்டாய்— அறிவாய், என்னடி— எனது பாதத்தை,
 பணம்கால்— காற்பணம், தீண்டுவது— தொடுவது, தகாது— கூடாது,
 ஆள் வோன்— ஆளும் தலைவன் (வீரவாகு), படியாக—
 வாழ்நாள்படியாக, கொள்ளி— விறகு, அறிதி— தெரிந்துகொள்.

வொழிப்பு :- திருமகளைப் போன்றவளே! என்னை விடு! விடு!,
 யான் புலையனே என்றால் நான் புலையனும் அல்லேன்,
 புலையனுக்கு அடிமை ஆனவன் அறிவாயாக. என் கால்களை நீ
 தொடுவது தகாது. இப்பொருளுக்கு யான் உரிமையுடையவன்
 அல்லேன். என்னை ஆளும் தலைவன் (வீரவாகு) சொன்னபடி
 கொடுக்கவேண்டியது கால்பணம் உண்டு, கொள்ளி வைக்கும்போது
 கொடுக்கும் ஆடைத்துண்டம் ஒன்றும் உண்டு. கொடுத்துவிட்டுச்
 சுடுவாயாக. அன்போடு அவன் எனக்கு வாழ்நாட் படியாக உணவின்
 பொருட்டுக் கொடுத்த வாய்க்கரிசியை மட்டும் யான் உனக்குக்
 கொடுப்பேன். (வாய்க்கரிசியை மட்டும் நீ தரவேண்டாம்) நீ இதனைத்
 தெரிந்துகொள் என்றான் புலையன். (அரிச்சந்திரன்)

வீளக்கம் : சந்திரமதி புகலில்லை (வழியில்லை) என்று கூறியபோது மன்னன் எனக்குத் தரவேண்டிய வாய்க்கரிசியை மட்டும் கொடுக்க வேண்டாம். என் தலைவனுக்குச் சேர வேண்டிய பணமும், கொள்ளி ஆடையும் கொண்டு வந்து கொடுத்துச் சுடுவதுதான் முறை என்றான். நான் புலையனுக்கு அடிமையானவன். என் காலைப் பற்றுவது கூடத் தகாது. என்னாற் செய்யக்கூடிய உதவி ஒன்றுமில்லை! காலை விட்டுவிடு என்றும் கூறினான்.

**12. 'துஞ்சிய மைந்தனை எடுத்துச் சுமந்து போந்து,
சுடுவார் அற்ற (று) இடுகாட்டில் தோள்மேல் ஏற்றிப்
பஞ்சுபடும் பாடுபடும் பாவியேற்குப்
பணம் ஏது? கொள் முறிப் பாதி ஏது?,
நெஞ்சு தளர்ந் (து) அருவினையேன் வருந்தக் கண்டும்
நீ கிரங்காய்!' என கிரங்கி நிற்குங்காலை,
வஞ்சிதரு மணிமீடற்றில் வயங்கா நின்ற
மங்கலநாண் கண் (டு) இறைவன் மறித்தும் சொல்வான்.**

அரும்பதவுரை:- **துஞ்சிய**— இறந்த, **சுமந்து**— தூக்கி, **போந்து**— போய், **அற்ற**— இல்லாமல், **இடுகாடு**— சுடலை (புதைக்கும் இடம்) **பாவியேற்கு**— பாவியாகிய, **நெஞ்சு தளர்ந்து**— மனம் தளர்ந்து, **அருவினையேன்**— அரிய (மிக) பாவியாகிய யான், **வஞ்சி**— வஞ்சிக்கொடி போன்ற பெண், **தீருமணி**— சிறப்புப் பொருந்திய, **மீடற்றில்**— கழுத்தில், **வயங்காநின்ற**— விளங்குகின்ற, **மங்கலநாண்**— தாலி, **மறித்தும்**— மீண்டும்.

வொழிப்பு :- இறந்த மைந்தனை எடுத்துச் சுமந்து, கொண்டுவந்து சுடுகின்றவர் இல்லாமல் இடுகாட்டிலே தோள் மேல் ஏற்றிக் கொண்டு பஞ்சுபடுவது போன்ற (அலைக்கப்படுகின்ற) துன்பம்

அடைகின்ற பாவியாகிய எனக்குப் பணம் ஏது? கொள்ளித்துணித் துண்டமும் ஏது? மனம் தளர்ந்து அரிய பாவியாகிய யான் வருந்துதலைப் பார்த்திருந்தும் நீ இரங்கமாட்டேன் என்கிறாய் என இரந்து கேட்டு நின்றபோது, வஞ்சிக்கொடி போன்ற அப்பெண்ணின் சிறப்புப் பொருந்திய கழுத்தில் விளங்கிய மங்கல நாணை (தாலி) மன்னன் (அரிச்சந்திரன்) பார்த்து மீண்டும் பேசத் தொடங்கினான்.

விளக்கம் : இறந்த பிணத்தைக் கொண்டு வந்து சுட ஆள் இல்லை. பஞ்ச காற்றில் படும் பாடுபோல் நான் அலைக்கழிக்கப்பட்டு இங்கு வந்துள்ளேன். இந்தப் பாவியிடம் பணம், கொள்ளித்துண்டம் ஏது? எனத் தனது ஆற்றாமையைக் காட்டுவாள். ஒன்றும் இல்லை என்றவளின் கழுத்தில் விளங்கும் தாலியைக் கண்ட புலையன் தொடர்ந்து பேசுகிறான்.

அரிச்சந்திரன் கூறுதல்

13. 'நல்லை, நல்லை; அறச்சமர்த்தி நீயே கண்டேன்;
நன்னுதலார் அனைவரீனும் கிந்தர்சாலம்
வல்லை, வல்லை; வீறகுகளும் களவே; செம்பொன்
மங்கலநாண் உன் கழுத்தில் இருக்க, ஏதும்
கில்லை எனச்சொல்லுவது சற்றும் ஏலா (து);
கிதனை எனக் (கு) ஈவாய்' என் (று) கியம்ப, வேடர்
பல்லம்உயிர் நிலைவாயில் பட்ட மான்போல்,
பதைபதைத்துப் பைந்தொடியாள் பதறி வீழ்ந்தாள்.

அரும்பதவுரை:- நல்லை- நல்லவள், அறச்சமர்த்தி- மிகவும் வல்லமை உடையவள், நன்னுதலார்- அழகிய நெற்றியையுடைய பெண்கள், அனைவரீனும்- எல்லோரிலும், வல்லை- வல்லவள், சுற்றும் ஏலாது- கொஞ்சமும் ஏலாது, ஈவாய்- கொடுப்பாய்,

கியம்ப- கூற, **பல்லம்** - அம்பு, **பைந்தொடியாள்** - பசுமையான வளையலை அணிந்த பெண், **பதறி** - பதைபதைத்து.

வொழிப்பு :- நீ மிகவும் நல்லவள், மிகவும் வல்லமை உடையவள் கண்டேன். அழகிய நெற்றியையுடைய பெண்கள் எல்லோரிலும் இந்திர சாலத்தில் (மாயம் செய்வதில்) மிகவும் வல்லவள், வல்லவள் நீ இங்கு வைத்திருக்கும் விறகுகளும் களவிற்கொண்டு வந்தவையே. செம்பொன்னால் செய்யப்பட்ட மங்கலநாண் (தாலி) உன் கழுத்திலிருக்கும்போது ஏதும் பொருள் இல்லை என்று கூறுவது கொஞ்சமும் (சற்றும்) பொருந்தாது. இதனை எனக்குக் கொடுப்பாயாக! என்று (அரிச்சந்திரன்) சொன்னபோது வேடனுடைய அம்பு உயிர்நிலையிலே பட்டபோது துடிக்கும் மான்போல, பசுமையான வளையலை அணிந்த பெண் (சந்திரமதி) பதைபதைத்து நடுங்கிப் பதறிக் கீழே விழுந்தாள்.

விளக்கம் : சந்திரமதியிடம் மங்கலநாண் கண்டவுடன் அரிச்சந்திரன், அவளைக் கொடியவள் என்றும் வஞ்சகமுடையவள் என்றும், மாயை மிக்கவள் என்றும், சொல் வல்லவள் என்றும் எண்ணித் துணிந்தான். எவ்வளவு உயர்ந்த விலையுள்ள மங்கலநாண் உன் கழுத்தில் இருக்கிறது! பொருளில்லை என்று நீ கூறுவது பொய். அதனைக் கொடு என்று கேட்டான். அப்போது சந்திரமதி பதைத்து வீழ்ந்தாள். அவன்கூறிய மொழி அம்புபோல உயிர்நிலையில் தைத்தது. அவள் மான்போல வீழ்ந்தாள் எனக் கொள்க.

சந்திரமதி வருங்குதல்

**14. 'அலை (வு) இலா அரிச்சந்திரம் (கு) அல்லது
தொலைவில் யாவர்க்கும் தோற்றரு மங்கலம்
புலையன் காணவும் போவதோ?' என
உலையின் மீது மெழுகொத் (து) உருகினாள்.**

அரும்பதவுரை:- அலைவுஇலா- அழிவில்லாத, தொலைவு இல்
யாவர்க்கும்- அழியாவரம், பெற்ற தேவர்களுக்கும் காணமுடியாத,
அருமங்கலம் - அரிய மங்கல நாண் (தாலி), போதுவதோ-
நிலை அடைந்து விட்டதோ (போவதோ), எனா- என்று, உலையின்
மீது- உலைக்களத்தின் மீது (வைத்த), மெழுகொத்த-
மெழுகைப்போல.

பொழிப்பு:- அழிதல் இல்லாத பெருமையுடைய அரிச்சந்திரனுக்கு
மட்டும் அல்லாமல் அழியாவரம் பெற்ற தேவர்க்கும் காணமுடியாத
'மாங்கல்யம்' (தாலி) ஆனது, புலையன் காணும்படியான நிலை
அடைந்து விட்டதே என்று உலைக்களத்தில் வைத்த மெழுகைப்
போல சந்திரமதி உருகி வருந்தினாள்.

மேலதிக விளக்கம் :

சந்திரமதி புலம்பினாள், என்கணவராகிய அரிச்சந்திர
மன்னனுக்கல்லாமல் மற்றொருவருக்கும் தோன்றாத என் மங்கல
நாண் இன்று இப் புலையனால் காணப்பட்டு விட்டதே! என
உலைக்களத்து மெழுகைப்போல உருகி வருந்துகின்றமை இங்கு
காட்டப்படுகிறது.

—*—

மேலதிக விளக்கம் :

சந்திரமதியின் மங்கலநாண் அரிச்சந்திரன் கண்ணுக்கு அன்றிப் பிற ஆடவர் கண்ணுக்குப் புலப்படாது எனப் பாம்பை அணிந்த சிவபெருமான் சந்திரமதியின் தந்தைக்கு வரம் கொடுத்திருந்தார். இவ் வரமானது இந்தத் தலத்தில் (இடத்தில்) நாங்கள் வந்த பின் பொய்த்து விட்டதோ? இதனை ஆசிரியர்,

**“இருளறுங் குணத் தெந்தைக்கு நல்வர
மருளுங் காலத் தரவணி வேணியான்
நீருவு எம்செய்த திவ்விய மென்மொழிப்
பொருளு மித்தலம் புக்கபின் பொத்ததோ”**

எனக் கூறுவார். மேலும் கௌசிக முனிவன் (விசுவாமித்திரன்) வந்து நாடு நகரங்களை வஞ்சகமாக வாங்கியதும், பல தீமைகள் புரிவதும் அறிந்து, அம்முனிவனே இதனையும் செய்தவன் போலும் எனச் சிந்தித்துச் சந்திரமதி புலம்புகிறாள்.

**“பனிம திச்சடைப் பாவைபங் காளனார்
இனிய வாசக மன்றோடும் தீர்ந்ததாற்
புன்த ளாரினும் புவளந் தோனினும்
முனிவ னேமுதீ யோனென வேங்கினாள்”**

இச்செயலானது கௌசிகனது செயலாகும் என்பது சந்திரமதியின் கருத்தாகும். அப்பொழுது அரிச்சந்திரன் இவள் தன் மனைவியே என்பதை மனதில் கொண்டான். இதனை

**“அனைய காலை அரிச்சந்திரன் தன்
மனைவீ யாமீவ ளென்று மனங்கொள்ளாத்...”**

எனக் காட்டுவதன் மூலம் அவள் தன் மனைவி என்பதை அரிச்சந்திரன் அறிகிறான் என்க.

**“கள்ள வேகத் தரவு கடிக்க நம்
வள்ள லோகிறந் தானென்று மன்னவன்
உள்ளு ளேநொந் துயிர்த்துயிர்த்:..... மயங்கினான்”**

கள்ளமாக ஒளித்திருந்து பாம்பு கடிக்க வள்ளல் இறந்தான் என அரிச்சந்திரன் பெருமூச்சு விட்டு மயங்குதல் இங்கு காட்டப்படுகிறது. மக்களைப் பெற்றவர்கள் தம் பொருட்களையெல்லாம் தம் மக்களுக்குக் கொடுத்து இன்பந்துய்ப்பர். நான் பாவி, உன்னைப் பெற்று வளர்த்து மறையோனுக்கு அடிமையாக்கினேன். நீபெற்ற பெருவாழ்வு பாம்பு கடித்து இறத்தலோ?. நிலையில்லாத உயிரைப் பாதுகாத்து, புலையனுக்கு அடிமையான வெற்றி வேந்தனாகிய இவன் (அரிச்சந்திரன்) நம்மை வந்து மீட்பானோ என்று கருதி இறந்தனையோ?

**“ஒன்றிலாத உயிரினை யோம்பியே
பொன்றிலாகு புலையனுக் காட்பட்டான்
வென்றி வேந்தன் மீட்கத் தருவனோ...”**

என அரிச்சந்திரன் உள்ளூறப் புலம்புவதை ஆசிரியர் காட்டிச் செல்வதைக் காணலாம்.

—————*—————

**15. ‘அற்புக் (கு) ஆழி அனான் அரிச் சந்திரன்
விற்பப் போயின மேன்மைக் குலத்தொடும்
பொற்புப் போம் ; பொறை போம் ; நிறைபோம்; எந்தன்
கற்புப் போவ (கு) ஏன்?’ என்று கலங்கினான்.**

அரும்பதவுரை:- அற்புக்கு— அன்புக்கு, ஆழி— கடல், அனான்—
போன்றவன், விற்ப— விற்ப்போது, போயின— விலகிச்சென்ற, மேன்மை—
உயர்ந்த, பொற்பு— அழகு, பொறை— பொறுமை, நிறை— தவநிலை
(மனதை ஒருநிலைப் படுத்துகின்ற), எந்தன்— என்னுடைய.

பொழிப்புரை:- அன்புக்குக் கடல் போன்ற அரிச்சந்திரன், விற்ற போது விலகிச்சென்ற மேலான குலப்பண்போடு, அழகு போகும், பொறுமை போகும், நெஞ்சை ஒருவழி நிறுத்தும் தவநிலை போகும்(ஆனால்) என்னுடைய கற்புப் போவதற்குக் காரணம் என்ன? என்று மனம் கலங்கினாள்.

மேலதிக விளக்கம்:

பிறருக்கு அடிமையாகும்போது உயர்குலப் பெருமை, அழகு, பொறுமை, மனத்தை ஒருவழி நிறுத்தும் நிறைவு முதலியன போய்விடினும் என் கற்புப் போகுமோ? எவ்வாறு போய்விடும்? கற்புப் போவதற்குக் காரணம் யாது? என்று மனம் கலங்கினாள். மங்கல நாணைப் (தாலி) புலையன் கண்டால் கற்புப் போய்விட்டது. என்பது தான் அவள் கருத்து. ஏனெனில் 'இம் மங்கல நாணை கணவனுக்கு மட்டுமே தெரியக் கூடியது.' வேறொருவராலும் அறியமுடியாதது. இங்கு புலையனுக்குத் தெரிந்து விட்டதே என்பது தான் அவளுடைய ஏக்கத்துக்குக் காரணம் என்பது இதனூடே தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது.

அரிச்சந்திரன் உண்மையுணர்ந்து வருங்குதல்

16. 'அன்னை யின்றி அருங்கானில் எய்திய
உன்னை ஓடி அரவம் கடித்தலின்,
மின்னையும் உனையும் விற்ற வெவ்வீனை
என்னை எவ்வணம் நொந்தனை? ஏந்தலே!

அரும்பதவுரை:- அன்னை- தாய், கான்- காடு, எய்திய- சென்ற, அரவம்- பாம்பு, மின்னையும்- மின்னலைப் போன்றவளையும் (சந்திரமதியையும்) உனையும்- உன்னையும் (லோகிதாசன்), வெவ்வீனை- கொடியவினை, எவ்வணம்- எவ்வாறு, நொந்தனை- மனவருத்தம் கொண்டாயே, ஏந்தலே- மைந்தனே.

பொழிப்புரை:- தாய் துணை இன்றிக் கொடிய காட்டில் சென்று உன்னை ஓடிவந்து பாம்பு கடித்தபோது, மின்னல் போன்ற சந்திரமதியையும், உன்னையும் (லோகிதாசன்) விற்ற கொடுவினை உடைய என்னை எவ்வாறு நினைத்து மனவருத்தம் கொண்டாயோ? மைந்தனே! என்று அரிச்சந்திரன் வருந்தினான்.

மேலதிக விளக்கம்:

அரிச்சந்திரன் புலம்பத் தொடங்குகிறான். மகனே! நீ காட்டில் சென்று அரவம் கடித்த போது உனது அன்னையையும் (சந்திரமதி) உன்னையும் மறையவனுக்கு விற்ற என்னையும் (அரிச்சந்திரன்) எவ்வாறு நினைத்து மனம் வருந்தி இறந்தனையோ! என்று மனம் வருந்துகிறான்.

**17. 'வீற்ற நாளில்என் மேனி தழீகியநீற்
பற்றி அந்தணன் ஈத்தகும் பார்த்திருந் (து),
கிறறை நாள்மட் (டு) கிரங்காத என்வயின்
உற்ற பாவம் ஒழித்தனை யோ?' என்றான்.**

அரும்பதவுரை : மேனி- உடம்பு, தழீகிய- தழுவிக்கொண்ட, நன்பற்றி - உன்னைப் பிடித்து, ஈத்தகும்- இழுத்ததும், கிறறைநாள்- இன்றநாள் (இன்றுவரை), என்வயின்- என்னிடத்தில், உற்ற- வைத்த, பாவம்- மனவருத்தம், ஒழித்தனையோ- நீக்கினையோ

பொருள்:- நான் உன்னையும் உன் தாயையும் விற்ற நாளில் என் உடம்பைத் தழுவிக்கொண்ட (பற்றிக் கொண்ட) உன்னை அந்தணன் இழுத்துக் கொண்டு சென்றதைப் பார்த்திருந்தும், இன்று நான் வரையும் (இதுவரை) இரங்கிச் செய்ய வேண்டுவன செய்யாத, என்னிடத்தில் வைத்த மனவருத்தத்தை (இறப்பினால்) நீக்கினையோ? என்றான்.

மேலதிக விளக்கம்:

மறையோனுக்கு நான் உன்னை விற்ற நாளில் என்னைத் தழுவிநின்றாய் (பற்றி) நீ! அவ்வாறு தழுவிய கைகளைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு சென்றான் அம் மறையோன்! அக் கொடுமையைப் பார்த்தும் உன்னைப் பிரிந்து சென்றேன். இந்நாள் வரையும் உன்னை மீட்பதற்குரிய வழி காணாமலும் உன்னைக் குறித்து இரங்காமலும் இருந்தேன். ஆதலால் என்னைக் காண்பது பாவமென்று உன் உயிரை மாய்த்தனையோ? என்றும் அரிச்சந்திரன் புலம்பினான்.

இவ்வாறு துயருறும் நிலையைக் கண்ட சந்திரமதி, உயர்குலத்தையை உடைய மன்னனே! மனம் வெம்பி நிற்கின்ற உன் நிலையைக் கண்டேன்.

“வித்த தல்லது வேறனு காதென... விளம்பினாள்”

நம் வினைப்படி விதிக்கப்பட்டதைவிட வோறொன்றும் எம்மை வந்தடையாது என்றாள்.

அரிச்சந்திரன் தான் தேறிச் சந்திரமதியையும் தேற்றுகல்

18. **‘தீமை செய்த (து) உனக்கும் சிறுவற்கும்
வாய்மைதான்; அது மண்ணுக்கும் விண்ணுக்கும்
கூய்மையே தீனீ என்று துணிந்தனன்;
நீ மயங்கல்; அறத்தை நினை’ என்றான்.**

அரும்பதவுரை:- **துணிந்தனன்**— மனந்துணிந்தேன், **மயங்கல்**—
மயங்கவேண்டாம், **அறத்தை**— தருமத்தை,

பொழிப்பு:- மன்னனாகிய உனக்கும் இச் சிறுவனுக்கும் துன்பம்

செய்தது வாய்மை கடைப்பிடித்தலாகிய இந்த நெறிதான். அது இனிமேல் மண்ணுலகத்துக்கும், விண்ணுலகத்துக்கும் தூய்மையே தருவதாகும் என்று நான் மனம் துணிந்தேன். நீ மயங்க வேண்டாம் தருமத்தை நினைத்து நட என்று அறநெறியை அரிச்சந்திரன் கூறினான்.

மேலதிக விளக்கம்:

வாய்மை கூறியதால் வந்த வினையே இது. நம் மைந்தனுக்கும் நமக்கும் துன்பம் வந்தது. உண்மை கூறி விசுவாமித்திர முனிவருக்கு நாடு முழுவதும் கொடுத்ததனாலன்றோ? வாய்மையால் மனத்தூய்மையுண்டாம், மண்ணுலகத்திலும், விண்ணுலகத்திலும் நீங்காப் புகழ் உண்டாம், நீ மயங்க வேண்டாம். அறநெறி வழுவாமல் நடக்க வழி காண்க! என மகனை இழந்த நிலையிலும் அரிச்சந்திரன் அறிவுரை கூறுவதை இங்கு காணலாம்.

*—

மேலதிக விளக்கம்:

புலையனுக்கு அடிமையாக இருக்கும் யான், காற்பணமும், முழத்துண்டையும் வாங்காது விட்டால் செய்தொழிலில் தவறு ஏற்பட்டுவிடும். எனவே பொருளைக் கொண்டுவரச் செல்வாயாக எனக் கூறினான்.

**“ஈகை யானீழந் தாற்றவ வறய்தீடும்
போகை நன்று பொருள்தரு தற்கென்றான்”**

எனக் கூறுவதன் மூலம் அவளைப் பொருள் தேட அனுப்புகின்றான்.

உன்னை ஆளுகின்ற மறையவனுக்கு இந்நிலை கூறி, அவன் கொடுப்பதைக் கொண்டுவரின் உன் மகனை நீ சுடுவதற்கு உரிமையுண்டு என்றான்.

**“உன்னை யாளும் மறையவற் குற்றிகு
சொன்ன காலந்தரின் அந்தத் தூசொடு
பொன்னை வாங்கி அளித்து நின் புத்திரன்
தன்னை நீ சுடத் தக்க துணக் கென்றான்”**

இவ்வார்த்தை கேட்ட சந்திரமதி இறந்த மகனை அவ்விடத்திலேயே விட்டு கண்ணீர் பெருக, நீண்ட மதில்களையுடைய பெருந்தெருவில் ஓடிச் சென்றாள்.

அவ்வேளையில்தான் அவள் செல்லுந் தெருவில் கள்ளர்கள் சிலர் அந்நகர காசி மன்னன் மைந்தனைக் கொண்டு வந்து கொண்டு ஆபரணங்களை அபகரித்துப் போயினர். அவ்வேளையில் வழியில் கிடக்கும் பிள்ளையின் உடல் தன்மகனோ? எனவும், பேய்க்கூட்டம் கொண்டு வந்து எறிந்துவிட்டதோ? என எண்ணி உடம்பில் அடையாளம் இருக்கிறதோ என அவ் உடலத்தை ஆராயத் தொடங்கினாள்.

“... தம்மதலை மெய்க்குறி தனைத் தெரிதலுற்றான்”

இவ்வேளையில் அரசு காவலர் வந்து இறந்த பிணத்தை எடுத்துப் பார்க்கும் சந்திரமதியைக் கண்டனர். மன்னன் மகனைக் கொன்றவள் இவளே எனக் கடிந்தனர்.

“கடிந்தனர் கொணர்ந்துயிர் கவர்ந்ததிவள் என்றே”

அவளைக் காவலாளர் தண்டித்தனர்.

“... உதைத்தனர் அடித்தனர் ஒடித்தனர்கள் என்ப”

காவலர்கள் விசாரித்தபோதும் தெய்வ அருள் நமக்கில்லை என்பது நமக்குப் பல துன்பங்கள் வருவதால் தெரிகிறது. மகனிறந்தபின் வாழ்வதாற் பயனில்லை. இறப்பது நன்று எனத் துணிந்தாள்.

“நோவதிலும் நம் மகவின் நோதக வினாலும்

சாவதீனீ தென்பது மனத்திடை தரீத்தான்”

எவ்வாறு கூறிலும் ஏற்காத காவலர் அவளைக் கட்டியிழுத்து மன்னனிடம் விடுத்தனர். மன்னன் விசாரித்துத் தக்க விடை கிடையாத போதும்

“தொல்லை வினை எவ்வகை தொடர்ந்தது”

என எண்ணியதாலும் பழைய வினை வசத்தாலும் விசுவாமித்திரன் செய்த சூழ்ச்சி முடிவடைய வேண்டிய காரணத்தாலும் தன் மகன் இறந்ததை விட வருத்தமடைந்து கொலைக்குற்றத்திற்காகச் சந்திரமதியைக் கொலை செய்யக் காசி மன்னன் துணிந்தான். இதனை ஆசிரியர் பின்வருமாறு கூறுவார்.

“முன்னை வீதியாலும் வினை முற்றுமதனாலும்

... மின் னவதை செய்வது வீரும்பியொரு மீத்தான்”

இதுவரை கொலைக்குற்றம் தொடர்பாக எவரும் கூறவில்லை யாதலால் சுடலை காக்கும் தலைவன் வீரவாகுவை அழைத்தனர். வீரவாகு, காசிமன்னன் கட்டளைப்படி சந்திரமதியை இறுகக் கட்டி தன் பணியாளனான அரிச்சந்திரனிடம் தண்டனைக்கீர்க் ஒப்படைத்தான்.

“பிள்ளையைக் கொடு போயுடல் பிளந்துயிர் தொலைத்த

கள்ளி யைக் கொலைக் களத்திடைக் கொண்டு போய்க் கவந்தம்

துள்ளியோட நீ வெட்டெனத் தோகையைக் கொடுக்கு

வள்ளி யோன் கையீல் தன்கையீல் வாளையும் கொடுத்தான்”

தலையில்லாத உடம்பு துள்ளி ஓடம்படியாக இக்கள்ளியின் தலையை வெட்டும்படி அரிச்சந்திரனிடத்தில் வெட்டும் வாளையும் வீரவாகு கொடுத்தான். இந்த வேதனை நிறைந்த வேளையை ஆசிரியர் மனமுருகக் காட்டுவார்.

“வாளை வாங்கித் தன் மாதையும் வாங்கினன்”

இவ்வேளையில் அரசநீதி காக்குமாறு சந்திரமதி, கணவனிடம் (அரிச்சந்திரனிடம்) வேண்டுகிறாள்.

“.....கின்னமும் குறைந்து உயிர் தரித்து கிருந்தவர் கில்லை”

நெறி பிழைத்து உயிர் பிழைத்து வாழ்ந்த மன்னர் இலர். எனவே ‘நெறி தவறாது கொலை செய்க’ என்று சந்திரமதி வேண்டினாள். இது கண்டு நகரமாந்தர் வருந்தினர். மேலுலகத்தாரும் இச்செயல் கண்டனர். சந்திரமதி கொலைக் களத்தில் நிறுத்தப்பட்டாள். இவ்வேளையில் விசுவாமித்திரர் வந்து அரிச்சந்திரனை ஒரு பொய் கூற வைக்க முனைகின்றார். (இறுதிக் கட்டத்தில் பொய் பேச வைக்க எண்ணுதல்)

“அந்த வேளையிற் கௌசீகன் வந்து...

**எனக்கு நீ முன்னம் தந்த நாடி யான்
தந்திலேன் எனமொழி சாற்றி...”**

எனக் கூறுகிறான். அரிச்சந்திரனைப் பார்த்து கௌசீகன் ‘நான் முன்பு தந்த நாட்டை நான் கொடுக்கவில்லை’ எனக் கூறி இழந்த நாட்டையும், மகனையும் திரும்பப் பெறுவாயாக! எனச் சோதிக்கின்றார். இந்நிலையில் தான் அரிச்சந்திரன், சந்திரமதியின் உயர்ந்த விழுமிய எண்ணம் காட்டப்படுகின்றது.

“வாய்மையால் அகம் தூய்மையாம் மற்றிலை ...”

“நோய்மை செய்யீனும் வாய்மையே நோன்பெமக் கறித”

உயிர் போகப் போகும் நிலையிலும் வாய்மையைப் போற்றும் நிலை நன்கு எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது. துன்பங்கள் பலவற்றை நீ (கௌசீகன்) செய்தாலும் உண்மை பேசுதலே எமக்கு விரதமாகும் எனவும், புலையனும் விரும்பாத யாக்கை என அரிச்சந்திரன் கூறுகின்ற நிலையானது எமது உள் எததை உருக்கி நிற்கின்றதல்லவா? உண்மை பேசுவோம் எனக் கூறுவான் அரிச்சந்திரன்.

கொலைத் தண்டனையை நிறைவேற்றச் சந்திரமதியை வழிபடும் தெய்வத்தை வழிபடும்படி அரிச்சந்திரன் கூறுகிறான். அப்போது சந்திரமதி வழக்கம் போல் கணவனை வணங்கி, என் உயிரை இழப்பதற்குப் பயந்து நீ அறத்தினின்றும் தவறவேண்டாமென உரைத்த கூற்றானது உலகம் உள்ளளவும் போற்றப்படுவதன்றோ!

இவ்வாறு மன்னனை வாழ்த்தி கிழக்கு முகமாக இருந்த சந்திரமதியை வெட்டுவதற்கு ஒளி வீசும் வாட்படையை அரிச்சந்திரன் கையில் எடுத்தான். சிவபெருமானைத் தொழுது தன் கடமையை நிறைவேற்றுவதற்காக ஆயத்தமான அரிச்சந்திரன், “புகபதி உயிர்களுக்குத் தலைவன். சிவனே எவ்வுயிர்க்கும் இறைவன்! அவனாற் கூறப்பட்டதே மறைகள். அம்மறையில் கூறப்படும் அறங்களில் சிறந்தது வாய்மையே! அவ்வாய்மையை நான் விரதமாகக் கொண்டவனானால் இவள் என்னையன்றி எவரையும் விரும்பாத நிறையுடையவளாயின் இறவாது நிலை பெறுக. இல்லையேல் இறந்தொழிக!” என்று எண்ணி வாளால் வெட்டினான். அக் கூர்மையான வாள அவள் கழுத்தில் மாலையாய் விழுந்தது.

**“... வாள வீசினன் பேதை தன் கழுத்தில்
மறம ணத்திடும் மாலையாய் வீழ்ந்தவ் வடிவான்”**

இதன் பின் விண்ணவர், மண்ணவர் எல்லோரும் போற்றுதல் செய்தனர். விண்ணவர் மண்ணுலகத்துக்கு வந்து போற்றுதல் செய்தனர். இந்திரன் மகிழ்ச்சியடைந்தான். அரிச்சந்திரன் மனைவியுடன் சிவனை வேண்டினான். தேவதாசன், காசிமன்னன் மைந்தன் உயிர் பெற்று எழுந்தனர். கௌசிகன் தான் தோற்றதால் தவத்திற் பாதியையும் பெற்ற நாட்டையும் தந்தேன் என்றார். அரிச்சந்திரன், சந்திரமதி லோகிதாசனுடன் அயோத்திக்குச் சென்று அரசு புரிக என்று இறைவன் கட்டளை இட்டான். இதன் பின் அரிச்சந்திரன் முடிசூடி பண்டுபோல் ஆட்சி புரிந்தான்.

**“அடிமீ துவணங் கவயோத் தியர்கோன்
அரியாசன மீதிலிருந் தனனே”**

இதனாலன்றோ ‘வாய்மைக்கு, அரிச்சந்திரன்’ எனப் போற்றப்படுகிறான். இவ்வாறு ‘அரிச்சந்திரபுராணம்’ எடுத்தியம்புகிறது.

21. காவியத் தலைவி கதிஜா நாயகி

சீறாப்புராணம்

இஸ்லாமிய அடிப்படையில் தோன்றிய தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் பெருவழக்கைப் பெற்று அதன் கொடுமுடியாகத் திகழ்ந்து கொண்டிருப்பது 'சீறாப்புராணம்'. இப்பொழுது நமக்குக் கிடைத்துள்ள இஸ்லாமிய அடிப்படையில் தோன்றிய தமிழ் முதல்நூல்களுள் முதன்மையானது என எல்லோராலும் கருதப்படுவது சீறாப்புராணம். இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாடமாளிகையில் உச்சிக் கோபுரமாகத் திகழ்வது சீறாப்புராணமாகும்.

சீறாப்புராண ஆசிரியர் பற்றிய அறிமுகம்

சீறாப்புராணத்தை இயற்றியவர் உமறுப்புலவர். இவர் பற்றிய திட்டவட்டமான குறிப்புக்களைச் சீறாப்புராணத்தில் இருந்து பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. எப்பொழுது இயற்றப்பட்டது, எப்பொழுது எங்கு அரங்கேற்றப்பட்டது என்பன போன்ற விபரங்களைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

கடவுள் வாழ்த்தில் உள்ள அவையடக்கம் என்னும் பகுதியில் மூன்று திருவிருத்தங்கள் இடம் பெற்ற போதிலும் சீறாப்புராண ஆசிரியரால் தம்மைப் பற்றிய எவ்வித விபரமும் அங்கு தரப்படவில்லை. இலக்கியப் படைப்புக்களில் தத்தம் பெயரைக் குறிப்பிடும் முத்திரைக் கவிசூட சீறாப்புராணத்தில் இடம்பெறவில்லை. சீறாப்புராணத்தை முழுமையாகக் காப்பியமாகப் பாடிய பின்னர் கடைசியாக முத்திரைக் கவியையும் ஏனைய கவிஞர்கள் போல் வாழ்த்துக்கவியையும் பாட உமறுப்புலவர் எண்ணியிருக்கலாம். அவ்வேளையில் எதிர்பாராத சூழ்நிலையால் உமறுப்புலவர் உயிர் நீத்திருக்கலாம். கர்ண பரம்பரையை ஆதாரமாக வைத்தே

உமறுப்புலவர் பற்றி அறிய முடிகிறது. உமறுப்புலவர் ஆரம்பத்தில் திண்ணைப்பள்ளியிலும் பின்னர் கடிகை முத்துப் புலவரிடமும் கல்வி பயின்றவர். இவர் அரசவைப் புலவராகவும் இருந்துள்ளார்.

காப்பிய அமைப்பு.

காப்பிய இலக்கியங்கள் அனைத்தும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றது சீறாப்புராணம். இது ஒரு பெருங்காப்பியம். இதன் கண்ணுள்ள செய்யுள்கள் படலங்களாகவும், காண்டங்களாகவும் பிரிக்கப் பட்டுள்ளன. இது விலாதத்துக் காண்டம், நுபுவத்துக் காண்டம், ஹிஜ்றத்துக் காண்டம் என முப்பெரும் காண்டங்களைக் கொண்டது.

விலாதத்துக்காண்டம்:- விலாதத் - என்பது அறபுச் சொல்லாகும். இது பிறப்பு எனப் பொருள்படும். சீறாப்புராணத்தின் பாட்டுடைத் தலைவனான ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத நபிகள் நாயகம் முகம்மது (ஸல்) அவர்கள் பற்றிக் கூறுகிறது. 24 படலம் 1240 திருவிருத்தம் உண்டு.

நுபுவத்துக் காண்டம்:- நுபுவத் - என்பது தன்மை எனப்படுகிறது. எம்பெருமானார் முகம்மது (ஸல்) அவர்கள் நபிப் பட்டம் பெற்ற நிகழ்ச்சியில் இருந்து ஆரம்பமாகி 13 ஆண்டுகள் நிகழ்ந்த சம்பவம் காட்டப்படுகிறது. 21 படலங்கள் 1104 திருவிருத்தங்கள் உண்டு.

ஹிஜ்றத்துக் காண்டம்:- இதனை “கிசறத்துக் காண்டம்” எனவும் கூறுவர். ஹிஜ்றத் என்பது அறபுச்சொல் “கிடம் பெயர்தல்” எனப் பொருள்படும். பிறந்த பொன்னாடான மக்கமாநகரை விட்டு மதீனா மாநகருக்கு முகம்மது (ஸல்) அவர்கள் சென்ற பிரயாணமே “ஹிஜ்றத் பயணம்” எனக் கூறப்படும். நபிகள் பெருமானின் ஆறு ஆண்டுகள் தொடர்பான வாழ்க்கையோடு தொடர்புடைய நிகழ்ச்சிகள் காட்டப்படும். இதில் 47 படலங்கள் 2683 திருவிருத்தங்கள் உள்ளன.

மூன்று காண்டங்களிலும் 92 படலங்களிலும் 5027 திருவிருத்தங்களில் பெருமானாரின் வாழ்க்கையில் 59 ஆண்டுகள் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் வருணிக்கப்படுகின்றன.

ஒரு நாட்டின் பெருமையும், மக்களின் சிறப்பும், பெண்களின் பெருமையிலும் சிறப்பிலுமே தங்கி உள்ளது என்பதை உமறுப்புலவர் உணர்ந்தவர். எனவே அரபு நாட்டுப் பெண்களைத் தமிழ் பண்பாடு விளங்கும் வகையில் காப்பியத்தில் படைத்துள்ளார். உமறு பாடிய 92 படலங்களுள் இரண்டு படலங்களில் காப்பிய நாயகி கதீஜாவின் திருமணம் பற்றிப் பேசப்படுகிறது.

அனைத்துப் பண்புகளும் குடிகொண்டிருந்த நாயகம் அவர்களது மனைவியருள் முதல் மனைவியும் பெருமானைப் பின்பற்றி இஸ்லாத்தை முதன் முதலில் ஏற்று இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் அன்றிலென ஒன்றிய இல்லற வாழ்வை நடத்திய 'அன்னையர் திலகம் கதீஜா' நாயகியின் பெருமைகளை இப்பாடல்கள் காட்டி நிற்கின்றது.

நாயகம் அவர்களது சிறப்பு.

“பேரறிவு எவையும் செம்மை

பெருத்தொளிர் வனப்பும் வெற்றி

வீரமும் திறலும் உண்மை

விளங்கும் வாசகமுங் கல்விச்

சாரமும் பொறையும் மிக்க

தரும நற்குணமும் யார்க்கும்

வாரமும் முகமதின் பால்

வந்தடைந்து கிருந்ததன்றே.”

பதவுரை:- செம்மை— நிறைவு, பெருத்தொளிர்— மிகுந்து

பிரகாசிக்கும், **வனப்பு**— அழகு, **திறல்**— வலி, **விளங்கும்**— விளங்குகின்ற, **வாசகம்**— பேச்சு (மொழி), **கல்விச்சாரம்**— கல்வி ஆற்றலும், **பொறை**— அடக்கம், **மிக்க**— மிகுந்த, **தருமம்**— அறம், **யார்க்கும்**— எவருக்கும், **வாரம்**— அன்பு, **வந்தடைந்து**— வந்து சேர்ந்து, **இருந்ததன்றே**— உறைவிடமாகிற்று.

பொருள்:- எவற்றையும் நிறைவாகச் செய்யக் கூடிய மிகுந்த அறிவு, மிக்கவராகவும், பிரகாசிக்கின்ற அழகு, வெற்றி, வீரம், வலி, உண்மை என்பன விளங்குகின்றவராகவும் (இனிய) பேச்சும், கல்வி ஆற்றலும், அடக்கமும், மிகுந்த அறநெறியும், எவருக்கும் அன்பு காட்டுதலும் போன்ற அனைத்துமே நாயகம் முகம்மது (ஸல்) அவர்களிடம் வந்துசேர்ந்து அவரிடம் உறைவிடமாக இருந்தது என்பதாம்.

நபிகள் பெருமானின் சிறப்புக்கேற்ற காப்பியத் தலைவி.

“தேன் கடலமீரும் தீக்கீற் திகழ்வரை மயீர்குஞ் சூழ்ந்த மீன்கடல் நடுவில் தோன்றும் வெண்மதிய மீரும் சூய்ய கூன் கடவளையார் வெண்பாற் குரைகடலமீர்குஞ் சோதி வான் கடலமீர்கு மொன்றாய் வடிவெடுத் தணைய பாவை”

பொழிப்பு:- தேன் போன்ற இனிய பாற்கடலிலுள்ள கிடைத்தற்கரிய அமிர்தமும், தீங்கில்லாது பிரகாசிக்கின்ற மலையிலுள்ள அமிர்தமும், எங்கும் சூழ்ந்துள்ள நட்சத்திரக் கடலின் நடுவே பிரகாசிக்கின்ற வெண்ணிறமாக நிலவைப் பொழிகின்ற சந்திரனின் அழகு அமிர்தமும், தூய்மையான வளைந்த சங்குகள் மிகுந்த (வளை + ஆர்) வெண்ணிறமுடைய ஆர்ப்பரிக்கின்ற கடலின் அமிர்தமும், பிரகாசம் தரும் வானமாகிய கடல் அமிர்தமும் இவை எல்லாம் ஒன்றாக சேர்ந்து உருவம் கொண்டது போன்ற வடிவம் எடுத்துக் கொண்டவர் கதீஜா நாயகி ஆவர்.

- ❖ **பீடநடைக் கதீஜா வென்னும் பெடையனம்**
பெண்யானையின் நடையை ஒத்த கதீஜா என்னும் பெண் அன்னம்.
- ❖ **“கறையிலா மதிய மெனு மயில் கதீஜா”**
குற்றமில்லாத சந்திரன் என்று கூறும் மயில் போன்ற அழகான கதீஜா.
- ❖ **“பெருகுமீள மயில் கதீஜா”**
அளவுமிக்கு விளங்கும் இளமையான மயில் கதீஜா
- ❖ **“பரிசுத்த மனைய குயில்”**
புனிதம் போன்ற குயில்.
- ❖ **“கதீஜா வெனுங் குலமயில்”**
நற்குடியிற் பிறந்த கதீஜா என்ற மயில்.
- ❖ **“கதீஜா வெனும் மயிலார்”**
கதீஜா என்று கூறப்படும் மயில் போன்றவள்.
- ❖ **“கொவ்வைச் செவ்விதழ்
சிறுவெண் முரல் அனப்பெடை கதீஜா”**

கொவ்வைப் பழம்போன்ற சிவந்த செவ்விதழையும், சிறிய வெண்மை நிறமான பற்களையுமுடைய பெண் அன்னமாகிய நாயகி கதீஜா.

“கதீஜா நாயகியாரும் நபிகளாரைக் கண்ட அளவிலே”

“பேரொளி பரப்பிப் பொங்கும்
பெருகிய அழகு வெள்ளச்
சார்பினில் கதீஜாவென்னும் தையல்
தன்கரிய வாட்கண்
கூருடைக் கயல்களோடிக் குதித்தன
குதித்துத் தேக்கி
வாரிய வதனஞ் சேர்ந்து
மறுக்கமுற்றிருந்த தன்றே”

பேரொளியைப் பரப்பிக் கொண்டு ஆர்ப்பரித்துப் பெருகுகின்ற அழகு வெள்ளம் பொருந்திய நபிகளாரைக் கண்ட மாத்திரத்தில் கதீஜா என்ற பெண்ணானவளின் கருமை நிறமும், வாள் போன்ற கூர்மையுமுடைய கயல் மீனைப் போன்ற கண்கள் நிலையாக நில்லாது துள்ளிக் குதித்தன. (மருட்சி) கடல் போன்ற அகன்ற முகத்தில் அவை குதித்து நிறைந்து மயக்கமடைந்திருந்தன. (கண்கள்)

“பார்த்த கண் பறித்து வாங்கப்
படாமையால் நறவஞ் சீந்திப்
பூத்த கொம்பனை மெய்யீனா
ணனும் போர்வை போர்த்துக்
கூர்த்த வா வெளிப் படாமற்
கற்பெனும் வேல்கோலிச்
சேர்த்ததம் உளங்காணாது திருந்தழை
வருந்தி நின்றார்”

நபிகளாரைப் பார்த்த கண்ணானது நீங்குதல் செய்யப்படாமையால் தேன்சிந்தி (ஆனந்தத்தால்) உடம்பிலே உண்டாகிய ஆவலை (ஆற்றல்) வெட்கம் என்ற போர்வையால் போர்த்து மறைத்து, வெளிப்பட்டு நிற்கும் ஆசையை வெளியே

காட்டாது கற்பென்ற வேலியால் தடை செய்து மறைத்து இணைந்து ஒன்றுபட்ட உள்ளமானது (சேர்த்தல் - இணைத்தல்) வருந்துதல் செய்ய ஆராய்ந்து அணிந்த ஆபரணங்களை அணிந்த (கதீஜா) வருத்தமடைந்து நின்றார்.

“காக்குதற்கு உத்தவள்ளல் காரிகை

வடிவைக் கண்ணால்

நோக்கியும் நோக்காகும் போல்

நொடியினிலெழுந்தும் மாதின்

மாக்கடலனைய கண்ணும் மனமும்

பின் தொடர்ந்து செல்ல

கோக்குல வீதி நீந்திக்

கொழுமனையிடத்தீர் சார்ந்தார்”

உலகத்து உயிர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தோன்றிய கொடையாளரான நாயகம் முகம்மது (ஸல்) அவர்கள் பெண்ணாகிய கதீஜாவினது அழகைக் கண்களால் கண்டும் காணாதது போன்று நொடிப்பொழுதில் அவ்விடத்தினின்றும் எழுந்த போதும் கதீஜாவின் கடல் போன்ற பெருநீர் கொண்ட பெரிய கண்ணும், உள்ளமும் அவரைப் பின் தொடர அரச வீதியைக் கடந்து செழிப்புற்ற மனையிடத்தே சென்று அடைந்தார். (கோக்குல - அரசவம்சம், மேன்மையுடையோர்)

“மக்கமா நகருள் செல்வமும் வாழ

மறைவ லோரற நெறி வாழத்

தக்க மெய்ப்புகழும் கிளைஞரும் வாழத்

தரணி நாற்றிசையினும் வாழ

மிக்க நன்னெறி நோர்முகம்மதுள் சீறந்த

வீரைகமழ் மகூர முற்றிருந்த

விக்குமென் மொழி(யா) மெணுங் கதீஜாவும்

கினிகூறப் பொது வாழ்ந்திருந்தார்”

புனிதத் தன்மை பொருந்திய மக்கமா நகரமும், அங்கேயுள்ள அனைத்து செல்வங்களும் வாழவும், வேதங்கள் ஓதுவதில் வல்லோரின் அறநெறிகள் செழித்து வளரவும், தக்கபடி இறைவன் புகழைப் பரப்புகின்ற கூட்டத்தவர் வாழவும், உலகத்தின் நான்கு பக்கங்களில் உள்ள அனைத்தும் வாழ்வதற்காகவும், மிகுந்த நல்ல நெறிகளைப் பின்பற்றுகின்ற முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களும் நறும்புகை (விரை) வீச இனிமையுடன் கூடியிருந்த திக்கி (குழந்தை போல்) மழலையாகிய இனிய மொழியைப் பேசுகின்ற நாயகி கதீஜாவும் இன்பம் பொருந்த நன்றாக இல்லற வாழ்வைப் பேணி வாழ்ந்திருந்தனர்.

**“மண்டலம் புரக்கும் செங்கோன்
முகம்மதின் வதனம் நோக்கி
விண்தலம் பரவும் வேத
நபி எனும் பட்டம் நும்பால்
கொண்டலே! குதா கின்று ஈந்தான்
எனும் மொழி கூறிப் பின்னும்
அண்டர் வாழ்த்து எடுப்பச் செவ்வீ
ஆரணம் புகறி என்றார்”**

பூமியைப் பாதுகாக்கும் நீதிவழுவாத தலைவனாகிய இறைவன் அண்ணல் முகம்மது (ஸல்) அவர்களின் முகத்தைப் பார்த்து ஆகாயம் வரைக்கும் பரவுகின்ற வேதத்தை ஒழுங்காக ஓதுகின்ற நபி என்னும் பட்டம் உமக்காக இன்று இறைவன் அருளியுள்ளான் என்ற வார்த்தையை “ஜிபுறயீல்” (தேவதூதர்களில் சிறந்தவர்) கூறி பின்னரும் மலக்குகள் (தேவர்கள்) வாழ்த்துதல் செய்ய முறையாக வேதத்தைச் சொல்லுவாயாக (புகறி - புகல்தி) என்றார்.

அன்னை கதீஜா நாயகியின் பண்பு நலன்.

❖ **“குறைவிலா துயர்ந்து தழைத்தீனி தோங்குங்குலக் கதீஜா”**

சுவாமித குறைதலும் இன்றி உயர்வடைந்து ஓங்கி இனிது போற்றப்படும் நற்குடியிற் பிறந்த நாயகி கதீஜா.

❖ **“தெரிதரத் தெளிந்த சீந்தைத் தேவொழி நாயகி கதீஜா”**

அறியக்கூடிய தெளிவடைந்த உள்ளத்தையுடையவரும் இனிய மொழியைப் பேசுவருமாகிய நாயகி கதீஜா.

❖ **“துறக்கமும் புகழுள் சுரீகுழற் கதீஜா”**

தேவலோகத்திலே (மலக்குகளால்) போற்றப்படுபவரும் கவசத்தை அணிந்துள்ளவருமான நாயகி கதீஜா.

(சுரீகுழல்- கவசம், சுரீ- முறுக்கிய, குழல்- கொண்டை)

❖ **“பூதலம் புகழ் தருங் கதீஜா”**

பூமிக்குப் புகழைத் தருகின்றவராகிய நாயகி கதீஜா.

அரும்புதங்கள்:- தீனாள் இஸ்லாம்-சத்திய மார்க்கம், அகப் பொருள்- உட்பொருள், உலா- உலவுதல், மங்களம்- நன்மை, மகர்- திருமணத்திற்கு முன் மணமகன் மணமகளுக்கு கொடுக்கும் சன்மார்க்கம், கலீமா- சத்தியப் பிரமாணம், ஈமான்- இறை நம்பிக்கை, தீன்நெறி- சத்தியநெறி, இகம்- இம்மை, பரம்- மறுமை, அண்டர்- தேவர்கள் (மலக்குகள்), ஆரணம்- வேதம், குதா- இறைவன், ஜிபுறயில் - வானவர் தலைவர்.

22. தங்கம்மா

பாவலர் பஸீல் காரியப்பர் என்ற கவிஞரின் “தங்கம்மா” என்ற கவிதையின் வாயிலாக அக் கவிதையில் பொதிந்துள்ள சிறப்புக்களைக் காணமுடிகின்றது. எளிய சொற்களைக் கொண்டு, நிகழ்வுகளைப் பின்னிச் செல்லும் ஆசிரியரின் கவிதை ஆற்றலைக் காணமுடிகின்றது. “தங்கம்மா” என்ற கவிதையின் வாயிலாக ஏழைக் குடும்பம் ஒன்றின் அவல நிலையை ஆசிரியர் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். குடும்பப் பாரம், கஷ்டம், நோய் இவற்றுடன் கலந்து மோதிக் கொண்டிருக்கும் குடும்பத் தலைவியின் ஆற்றாமையை வெளிக்காட்டுவதாக இக்கவிதை அமைந்துள்ளது.

இவரின் இக்கவிதை 1977 - 78 அளவில் இலங்கை சர்வகலாசாலையில், சர்வவளாகம் நடத்திய கவிதைப் போட்டியில் முதற்பரிசைப் பெற்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நோயின் தாக்கம், கணவனின் நிலைமை, பிள்ளைகளின் போஷாக்கின்மை மட்டுமின்றி அதனிடையே அமிழ்ந்துள்ள அவதிகள் என்பன இக்கவிதையில் காட்டப்பட்டுள்ளன. கறையான் அரித்த சிதைவடைந்த வாழ்க்கையை ஆசிரியர் காட்டுவார்.

அச்சம்மாவின் தோற்றத்தைக் காட்டுவதன் மூலம் அவளின் போஷாக்கின்மையும், நோயினால் அவதிப்படுவதையும், அவளின் நிலையையும் நன்கு எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

“நல்ல வயிறும் இந்த நாட்டில் சிலபேர்க்கா” என்று கூறுவதன் மூலம் நன்கு உண்டு எவ்வித கஷ்டமுமின்றி வாழும் வாய்ப்பு இந்த நாட்டில் சிலருக்கே உண்டு. அதனை இல்லாமல்

செய்வோம் எவ்வாறெனில் எல்லோருக்கும் கிடைக்கச் செய்வோம். எனக் கூறிய வார்த்தைகள் யாவும் நிறைவேறவில்லை எனக் கூறுவதன் மூலம் ஒருசிலருக்கே மகிழ்ச்சி வாழ்வு கிடைக்கிறது என்ற ஏக்கம் காட்டப்படுகிறது.

தன் கணவரின் அருகில் எதுவும் கொண்டு செல்லாது வெறுங்கையுடன் சென்ற நீ அங்கே பிங்கானில் கிடக்கும் பாண்துண்டை எடுத்துச் சின்னப்பையன் கையில் கொடுக்கின்ற அவலநிலையை ஆசிரியர் காட்டுகிறார். இங்கே ஆஸ்பத்திரியில் நோயாளிக்குக் கொடுத்த பாண்துண்டு பிள்ளையின் பசிக்கான உணவாகக் கைமாறுகிறது.

கசநோய்க்கிருமிகளின் துன்பத்தைத் தாங்குகின்ற விலா எலும்புக் கூட்டுடன் காட்சி தரும் கணவரின் நிலையை எடுத்துக் காட்டும் ஆசிரியர் தன் மனைவியின் முகத்தைக் கண்டு கவலை தோய்ந்த, நீர்தழும்பும் விழியுடன் காணப்படுகின்ற அவரின் மனோ நிலையும் தத்துருபமாகக் காட்டப்படுகிறது.

பொதுவாக நோக்கும்போது துயரடைந்த இருண்ட வாழ்க்கையானது அப்பட்டமாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. பல்வேறு துன்பங்களுக்கு மத்தியில் துயரற்று, ஆற்றாமையுடன் வாழும் குடும்பத்தை உயிரோட்டமாகவும், யதார்த்தம் கொண்டதாகவும் எடுத்துக் காட்டுவதில் ஆசிரியர் வெற்றி பெற்றுள்ளார் எனலாம். இவ்வளவுக்கும் மத்தியில் பல்வேறு தாங்கொணாத் துயரங்களை மனத்தில் இருத்தியதுடன் நின்றுவிடாது, இவற்றைத் தன் கண்களால் கண்டு பதைக்கும் குடும்பத் தலைவியின் நிலையை ஆசிரியர் உணர்ச்சிபூர்வமாகக் காட்டி விடுகிறார்.

உசாத்துணை நூல்களுக்கான நன்றிகள்.

- ★ இராமாயணம், ஸ்ரீமத் சுவாமி சித்பவானந்தர், தபோதன அச்சுப்பள்ளி, திருப்பராய்த்துறை - 1995.
- ★ கம்பராமாயணம் மூலமும் தெளிவும்.
டாக்டர் பூவண்ணன் MA, Ph.D., புலவர் அ. மாணிக்கம் MA.
வர்த்தமானன் பதிப்பகம் சென்னை 34 - 1987.
- ★ தமிழ் இலக்கியம், கல்வி வெளியீட்டத் திணைக்களம், இலங்கை-1993.
- ★ சக்கரவர்த்தித் திருமகன் ஏ. எஸ் வழித்துணைராமன்.
பாரதி பதிப்பகம், சென்னை - 17- 1991.
- ★ அரிச்சந்திர புராணம் மூலமும் உரையும்
கழகப் புலவர் குழுவினர் கழக வெளியீடு சென்னை-01-1976
- ★ கழகத் தமிழ் அகராதி கழகப் புலவர் குழுவினர்.
கழக வெளியீடு சென்னை - 18 - 1999.
- ★ சீறாப்புராணம், உமறுப்புலவர்.
பதிப்பு கவிஞர் நாச்சி குளத்தார். தஞ்சை மாவட்டம் - 1974 செப்டெம்பர்.
- ★ ஓளவையார் அருளிய நீதிநூல்கள்
கழக வெளியீடு, சென்னை - 18 - 1981 ஏப்ரல்.
- ★ நீதி நூல்கள் ஏழு அஷ்ட லஷ்மி பதிப்பகம், கொழும்பு.
- ★ ஆசிரியர் கைநூல் தரம் 10 - 11 தேசியகல்வி நிறுவனம்.
அறிஞர்களை அறிமுகம் செய்யும் ஆசிரியர் கையேடு
தேசியகல்வி நிறுவனம், மகரகம்.
அட்டைப்படத்திற்கான நிறுவனத்திற்கு என் நன்றிகள்

இப்பொழுது வெளிவந்துவிட்டது

அரசு புதிய பாடத்திட்டத்திற்கு அமைவாக வெளியிடப்பட்டுள்ள நூல்கள்.

1. தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் செயல்நூல் தரம் 6
2. தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் செயல்நூல் தரம் 7
3. தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் செயல்நூல் தரம் 8
4. தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் செயல்நூல் தரம் 9

5. தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் செயல்நூல் தரம் 10
6. தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் பொழிப்பு தரம் 10
7. தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் வினாவிடை தரம் 10
8. தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் சந்தர்ப்பம்கூறல் தரம் 10

9. தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் செயல்நூல் தரம் 11
10. தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் பொழிப்பு தரம் 11
11. தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் வினாவிடை தரம் 11
12. தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் சந்தர்ப்பம்கூறல் தரம் 11

13. தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் பகுதி 1 வினாவிடை தரம் 10,11
14. தமிழ் இலக்கியம் (விருப்பத்திற்குரியது) வினாவிடை தரம் 10,11